

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARINA HALLE

Sevki ve Arı

NOVELLA

Ücretsiz PDF www.kantey.org

Çeviren: Ömer Mülazım

KARINA HALLE

“Mutlak bir heyecan,
adrenalin ve duygusal
dalgalanmalarla dolu
bu kitap; ateşli,
şehvetli ve yoğun bir
romantizmle örülü.”

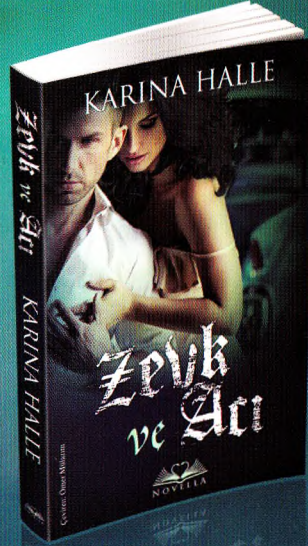
Maryse's Book Blog

“Karina Halle’nin ilk
kitaptan sonra okunmasını
tavsiye ettiği *Zevk ve Acı*
intikamın ve aşkın iç içe
geçtiği muhteşem
bir novella.”

Booklist

“*Zevk ve Acı*’nın her sayfası
tutku, intikam, aşk ve
adrenalin dolu.”

Amazon

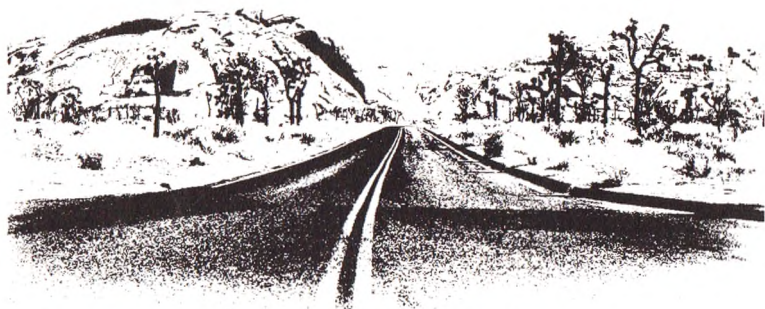

Zevk ve Acı

İntikam bir kere
damarlarınıza girdiyse,
zevki de acıyı da
tadacaksınız demektir

KARINA HALLE

Zevk ve Art

Çeviren: Ömer Mülazım

Zevk ve Acı Karina Halle

1. Baskı: Kasım 2015
ISBN: 978-605-348-825-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©KARINA HALLE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu
No:8/A. Zeytinburnu/İst
Sertifika No:29030

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38 www.novellayayinlari.com info@novellayayinlari.com	Orijinal Adı : On Every Street Yayın Yönetmeni : Şahin Güç Çeviren : Ömer Mülazım Editör : Elçin Kazancı Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu Kapak Tasarımı : Alla Özabat
--	--

KARINA HALLE

Zevk ve Arı

Çeviren: Ömer Mülazım

*Oyunda kalmanın sırrının,
neyi atıp neyi tutacağını bilmekten
geçtiğini bilen kumarbazlara...*

BİR

Egzotik adamı yaklaşık bir aydır izliyordum. Peridot rengi gözleri, uzaktan hep birer mücevher gibi parıldamıştı. Fakat şimdi onunla aynı ortamdayken, onları neredeyse sürüngenimsi kılan kehribar tonuna sahip olduklarını görebiliyordum.

Bu, bunun berbat bir fikir olduğuna dair ilk uyarım olmalıydı. Fazla riskliydi ve işin içine duygularım karışmıştı. Ancak başka seçeneğim olmadığını hissediyordum. Sarı yeşil gözlü adam benden sadece birkaç metre uzaktaydı, özgürlüğe giden ilk adımı temsil ediyordu. İntikam korkunç bir hapisaneydi.

“Yardım edebilir miyim, Bayan Gün Işığı?” diye sordu saçları seyrelen tezgâhtar, düşüncelerimi bölerek. Elinde bir çay fincanıyla oturan adamdan gözlerimi ayırıp tuhaf bir te-

bessümle tezgâhtara baktım. Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Köşedeki adama bakarken yakalandığımı biliyordum. Gus bana ne öğretmişti? Asla dalıp gitme. O sırada, kalbimi yerinden fırlayacak gibi attıran bir Latin erkeğini takip edeceğimi bilmiyordum herhalde.

“Evet, affedersiniz,” dedim aptalca. “Orta boy bir latte alabilir miyim? Lütfen?”

Başını sallayıp parayı uzattığım sırada sıcak bir şekilde gülümsedi. Bahşiş kutusuna bir dolar tıktırdım. Kahvemi yapmaya başlamadan önce bunu gördüğünden emin oldum. Mississippi insanı, son derece dost canlısıydı. Hatta Kaliforniya’dakilerden çok daha dost canlısıydı. Çocukken burada birkaç yıl yaşamış olmama rağmen bu eyalete ilk kez geliyormuşum gibi hissediyordum. Fakat sanırım hayat, dünyaya bakışınızı renklendiriyor; zira o zamanlar bildiğim Mississippi tamamen siyah beyazdı. Şimdiyse bir renk vardı, o tehlikeli sarı yeşil gözleri sırtımda hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alıp arkama dönme dürtüsüne direndim. Terli enseme yapışan uzun sarı saçlarımı yukarı kaldırarak kahve dükkânının kapısından dışarı baktım. Paslı Chevy kamyonetim görünmüyordu. Acele edip etmediğimi merak ettim. Adamı neredeyse her gün evinden işine kadar izliyordum. Beni ya da kamyonetimi tanıması muhtemeldi. Fakat dikkatli davranmış, Gus’ın kafama nakşettiği her şeyi, hatta ebeveynlerimin bana bir zamanlar öğrettiklerini bile hatırla-

mıştım; bir dümende asla hata payı yoktur. Fakat bu seferki, son birkaç ayda çevirdiklerimden farklı bir dümendiydi. Bu seferki önemliydi. Bu seferki anlamlıydı. Bu seferki, hayatımı bana geri verecekti.

Ne var ki sırtım bir parşömen kâğıdı kadar yanıcıymış gibi, içimi yakıp geçen gözlerini hâlâ hissedebiliyordum. Bunun, *bildiği* anlamına gelmediğini kendime hatırlatmak zorundaydım. Üzerimde kalçalarımı en çok belli eden kotumla incecik askılı bluzum vardı. Saçlarım kendiliğinden sarıydı ama daha geçen gün birkaç kat attırıp şampanya rengi rölfe yaptırmıştım. Makyajım sıkıcılığa kaçmadan, olabildiğince doğaldı. Bugün için hazırlanmıştım çünkü adamın bana bakmasını istiyordum. Dikkatini çekmek istiyordum çünkü o benimkini kesinlikle çekmişti.

Tezgâhtar, kahvemi verdi. Cesaretimi toplamadan önce küçük bir yudum içtim. İçinde viski olsa işim çok daha kolaylaşırdı gerçi. Usulca dönerek oturacak bir yer aramış gibi gözlerimle etrafı şöyle bir süzdüm. Adam artık bana bakmıyordu, belki de hiç bakmamıştı. Hasır sandalyesinde dinleniyor, bir dergiyi karıştırıyordu. Çay fincanını, bileğindeki büyük saati görülecek şekilde tutuyordu. Bulunduğum yerden bile o şeyin muhtemelen bir servete mal olduğunu görebiliyordum. Küçükken, annemle babam bana gerçek olanları sahtelerden ayırt etmeyi öğretmişlerdi. Ayrıca onları nasıl çalacağımı da öğretmişlerdi.

Adam zarafetin vücut bulmuş haliydi. Pürüzsüz keten gömleği, temiz, koyu renk kot pantolonu ile saati, zarif ve varlıklı bir adam havası yaratıyordu. Ancak duruşu, tavırları bana hâlâ bölgesinin hâkimi olduğunu bilen ve bu nedenle büyük bir keyifle dinlenmekte olan bir aslanı hatırlatıyordu. Onunla ilgili daha önce de bu tarz düşüncelerim olmuştu ama şimdi, yakınındayken ondan yayılıp odayı kaplayan gücü hissedebiliyordum.

Bunu fark eden tek kişi ben de değildim. Kafeteryadaki adamlar, kim olduğunu bilmeleri gerekirmişçesine ona meraklı gözlerle bakarken, onu gözlerini kaçırarak süzen kadınlar çekingen tavırlarla saçlarını kulaklarının arkasına atıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Adam klasik manada yakışıklı değildi ama kendinizi ona bakmaktan alamıyordunuz. En azından ben alamıyordum ve bu bir sorun olacaktı.

Onun en yakınındaki koltuktan kalkmakta olan çifti görünce bu fırsatı değerlendirdim. Yavaş adımlarla o tarafa doğru yürüdüm, usulca, gayet rahat hareketlerle koltuğa yerleştim. Kahvemi aramızda duran masanın üzerine koyup gözlerimle onu bir süre yedim. Çok yakındık, aramızda sadece birkaç adım vardı. Sanki hayvanat bahçesindeydim ve hayvanla aramdaki cam kaldırılıvermişti.

Bu mesafeden daha da çarpıcıydı. Zekâyla parıldayan, yeşeren yaprak rengi gözleri, sayfayı tararken sağa sola gidiyordu. Geniş ağzı çarpıktı, sırttır gibiydi. Yüzüne göre

biraz fazla geniş görünen burnu belli ki birkaç kez kırılmıştı. Cildi o kadar altın sarısı ve pürüzsüzdü ki yaşını birkaç defa hesaplamak zorunda kaldım. Belki de yaşıma sandığımdan daha yakındı. Yine de yirmi yaşında birine benzemiyordu. Daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu.

Kulaklarının arkasındaki dağınık saçlarını kaşırken avuç içi, elmacıkkemiklerine değince başımı çevirme fırsatı bularak ona bakarken yakalanmaktan kurtuldum. Kendimi kurtardım. Fakat kendime engel olamıyordum. Saf ve gençtim, alevleri yaratacak kıvılcıma yakalanmışım.

Başını dergiden kaldırıncı göz göze geldik. İlk görüşte aşka hiç inanmazdım. İlk görüşte şehvete neredeyse inanmazdım. Hayatımdaki bütün yanlışları düzeltmek dışında hiçbir şeye inanmazdım ama o anda bu adam beni gördü. Maskenin altındaki gerçek beni. Her şeyi gördüğünü hissettim.

Ve gülümsemesi de bu kişi içindi. İçime işledi; kalbime, ciğerlerime, sinirlerime bir şeyler yaptı. Beni çekti, açılan bir perde misali derinlerdeki bir şeye asıldı. Bu hissi sevmek tehlikeliydi ama sevdim.

“Merhaba,” dedi hafif ve melodik Meksikalı aksanıyla. Dişleri beyaz, tebessümü büyüleyiciydi. Neden orada olduğumu ve ne yaptığımı hatırlamak için bütün beyin hücrelerimi kullanmam gerekti. Adımın artık Ellie Watt olmadığını, Eden White olduğunu ve yerine getirmem gereken bir görevim olduğunu unutmuşum.

Ona gülümsedim. O anda yanaklarımın tekrar kıpkırmızı kesileceğini anladım. Yüzümden tecrübesizlik okunuyordu.

“Selam,” diye karşılık verdim, kahvemi almak için öne doğru eğilerek ve göğüslerime bakmasını umarak. Çok büyük göğüslerim yoktu ama bu askılıda oldukça diri görünüyorlardı. Ayrıca göğüs uçlarımla gözlerini oyabileceğimden de emindim. Klima sağ olsun.

Ancak gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. Bu adam ya çok nazikti ya da kadınlardan hoşlanmıyordu. Son birkaç haftadır bu ihtimal hiç aklıma gelmemişti. Belki de onu tanıma girişimim geri tepecekti. Adam, erkekleri tercih ediyorsa kadınsı çekiciliklerim ne işe yarardı ki?

“Ben Javier,” dedi, ışıkların altında ışıldayan kahverengi deri saatinin takılı olduğu elini uzatarak.

Javier. Artık bir adı vardı. Gözlerinin hâlâ benimkileri delip geçmesinden az önce piyangoyu kazanmışçasına sırtışından Javier’in kadınlara karşı bağışıklığı olmadığını anlamıştım.

Midemdeki kelebekleri göz ardı ederek elimi onununkine koydum. Elimi kararlılık ve özgüvenle sıkı.

“Adım Eden,” dedim onun kendine olan güveninden beslenmeye çalışarak. Şu an gerçekten Eden’dım. Sahte ismime alışmam biraz zaman almıştı ama onu üzerime artık ince bir ipek gibi giyiyordum. Belki de bir başkasıymış gibi

davranmak sandığımdan daha kolay olacaktı.

Elimi bırakırken başparmağı, elimin üzerine usulca ve tatlı tatlı değdi. Dudağımı ısırarak için kendimi zor tuttum. Küçük kız öğrenci ayakları muhtemelen ona uymayacaktı ama ben de aslında tam öyleydim. Okula gitmiyordum ama erkeklerin yanında bir yavru kısırak kadar tecrübesizdim. Bu adamın dokunuşu da içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyleri ateşliyordu.

“Tanıştığımıza sevindim, Eden,” dedi sakince. Konuşurken ağzını izledim. Yeni adımı telaffuz ederken üzerimi bir sıcaklık kapladığını hissettim. Lanet olsun. Benim onu baştan çıkarmam gerekiyordu, değil mi? Onun beni değil.

Elleri kenetli, öne doğru dizlerinin üzerine eğilerek, “Ee, seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu.

Yutkunup bardağımı ona doğru kaldırdım. “Kahve?” Kalbim daha hızlı atmaya başladı, sesini kulaklarımda duyuyordum.

Ah, bu Javier var ya, az anasının gözü değildi. Şaşırmadım. Ne de olsa “işini” yaparken nasıl davrandığını görmüşüm ya da başka bir deyişle, meslektaşlarının onun etrafında nasıl davrandıklarını. Onun kadınların dilinden anlayan biri olduğunu anlamalıydim.

Hemen hikâyemi hatırıma getirdim. “Ocean Springs’e yeni taşındım. Burayı bir deneyeyim dedim. En popüler kahve dükkânlarından birine benziyor.”

Söylediklerimi tartarken ağzının kenarı seğirdi, gözleri sinsice kısıldı. Yemin ederim ki o anda kalbim Slayer'ın bateristinin yerini alabilirdi.

“İlginç,” dedi.

Seni bütün gün patronumun evinin oralarda duran kamyonetinin içinde gördüm galiba, ilginç mi? Sahte bir isim kullandın galiba, ilginç mi? Yalanın daniskasını söylüyorsun galiba, ilginç mi? Bunlardan herhangi birini söylemesi için kendimi hazırlamıştım.

Fakat o, kafasını yana yatırıp, “Kadere inanır mısın, Eden?” dedi alçak sesle, gömleğinin yakasına taktığı küçük altın bir zincir kolye gözüme ilişirken.

Eh, bu beni gafil avladı. Belki de niyeti buydu. Kaşlarımı çatıp doğruldum. Bu tuhaf hayvanı nasıl sakinleştireceğimden emin değildim.

“Bazen inanırım,” demeyi başardım. Sesimdeki neşeyi muhafaza etmeye çalışıyordum.

“Bence seni bugün bana getiren, kaderdi,” dedi. Tüyletim diken diken oldu. Bundan klimayı sorumlu tutamayacağımı biliyordum.

“Sahi mi?” diye sordum neredeyse fısıltıyla.

Havalı ve kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. Arkasına yaslanıp parmaklarıyla bacağının üzerinde trampet çaldı. Dikkatle beni izledi. Hem de çok dikkatli.

“Bence birkaç yıl sonra geriye dönüp baktığında ne

demek istediğimi anlayacaksın.”

“Peki, neymiş demek istediğin?” diye sordum, yapmayı planladığım her şeyi unutarak. Tamamen büyüüne kapılmıştım.

“Bunu kendin öğrenmen gerekecek. Hatta bu yolda ilk adımı atmana yardım edebilirim. Bu cuma.”

Yüzüm ifadesiz görünmüş olmalı ki alaycı bir gülümsemeyle devam etti. “Seni dışarı çıkaracağım.”

Kahretsin. Bu hızlıydı. Bu kolaydı. Ayrıca çok da küstahçaydı.

“Erkek arkadaşım olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordum. Yalnızlığımla bekâretimin her tarafımdan belli olup olmadığını merak ediyordum.

“Çünkü tesadüflere inanmam,” dedi dudaklarını yalayarak. “Ama evet diyeceğine inanıyorum.”

Yalanımı biraz daha ileri götürüp içimden bir erkek arkadaşım olduğunu ve onunla, bir yabancıyla çıkmak istemediğimi söylemek geçti. Fakat bu, çevirmeyi planladığım dümenin amacına, onu bulma nedenime tamamen aykırıydı. Dahası o dudaklar ve o gözler, melodik sesindeki o kurum, içimde daha önce hiç yanmayan bir yerde bir ateşi tutuşturuyordu.

Hapı yutmuştum.

“Pekâlâ,” dedim utangaç bir tavırla. Yine o meşhur sırıtışını gösterirken cüzdanından bir kartvizit çıkarıp bana verdi.

Ellerimde evirip çevirerek kâğıdı inceledim.

Yüksek sesle, “Javier Bernal,” diye okudum. “Danışman.”

Hepsi bu kadardı. Sadece telefon numarası yazılıydı.

“Kime danışmanlık yapıyorsun?” diye sordum ona bakarak.

Bir anlığına yüzünün kaskatı kesildiğine yemin edebildim ama belki bana öyle gelmiştir. Belki danışman olmadığına bildiğim içindir. Belki gerçekte kim olduğunu, bir uyuşturucu çetesinin mensubu, Körfez Kıyısı’ndaki en güçlü uyuşturucu patronlarından birinin sağ kolu olduğunu bildiğim içindir. Belki benden daha çok sırrı olduğunu bildiğim içindir.

Fakat o sadece omuz silkerek, “İhtiyacı olan kişilere,” dedi.

Bir panterin rahatlığıyla sandalyesinden kalktı. Bakımlı parmağıyla kartvizite vurdu. “Ara beni. Çok bekletme.”

Sonra çayını bakmadan çöpe atarak kafeden ayrıldı.

Sakinleşip kalp atışlarımı makul seviyelere çekmem birkaç dakika sürdü. Kaliforniya’dan ayrılıp buraya geldiğimden bu yana ne yapacağımı biliyordum. Elimden geldiğince hazırlanmıştım. Annemle babamın dolabı ters gittiğinde, beni çocuk halimle yaralayan Travis adındaki adamı bulacaktım. Ona yakın birini, beni ona yaklaştıracak birini ayartarak ona ulaşacaktım. Sonra da öcümü alacaktım. Beni yıllardır ayakta tutan tek şey buydu.

Sorun şuydu ki Javier’i hedefim olarak seçtiğimde he-

defimin beni seçeceği hiç aklıma gelmemişti. Çünkü Javier az önce tam da bunu yapmıştı. İstedigimi elde etmek için kalbini kazanmak istiyordum ama içimden bir ses, onun benim kalbimi daha çabuk ele geçireceğini söylüyordu.

İKİ

Dört Ay Önce

“Ee, nereye gideceksin bakalım?” diye sordu Jim Dayım, valizlerimi kamyonetin arkasına tıkarırken. Keşke sürücü yeri daha geniş olsaydı. Jim Dayımın evinden sonra tekrar orada yaşamaya alışmak zor olacaktı. Evi çok geniş değildi ama son sekiz aydır benim olmuştu.

Tam olarak nereye gideceğimi bilmeme rağmen omuz silk-tim. Neşeyle gülümsedim. Jim dayı, araba yolunun sonunda dikiliyordu. Üzerinde hâlâ sabahlığı vardı. Kayalık bahçesinde yavaş yavaş ölen kurumuş bazı lavantalara bakıyordu. Geçen yıl kalp krizi geçirmişti –ta Palm Valley’ye bu sebepten gelmiş-tim– ve hâlâ tamamen düzelmemişti. Hurma bahçesini kesinlikle tek başına idare edebilecek gibi görünmüyor ama edebileceğinde ısrar ediyordu. Ayrıca bir kız istenmediğini de anlar.

Dürüst olmam gerekirse bu kasabayı ardımda bırakmak istiyordum. Liseden hemen sonra burayı terk edip doğuya gitmiştim. Eski hayatımdan kurtulmaya kararlıyım ama sonra dayım bana kalbinden söz etmişti. Hâlâ kaçak olan annemle babam bir yerlerde saklandıklarından bir işe yaramadıkları için ona bakmak bana düşmüştü. Jim Dayı, yardımımı istemediği konusunda ısrar etmişti ama beni bunun için aradığını anlamıştım. Gururlu bir adam olduğundan bunu asla doğrudan isteyemezdi.

Fakat ziyaretimi uzatıp dayımı bıktırmıştım. Bahçeyle kendi başına ilgilenebileceğini düşünüyorsa muhtemelen haklıydı. Ya da denemesine izin vermekte ben haklıyım. Yine de burada rahat etmişim. Hayır, liseyi okuduğum kasabada, bütün korkunç hatıralarıma ev sahipliği yapan kasabada yaşamaktan hoşlanmıyordum ama Jim Dayı bana evimde hissettiriyordu.

“Dikkatli olacaksın, tamam mı, küçük Hellie?” diye sordu lakabımı kullanarak. Ayağının ucuyla bir kaktüsün kenarını dürtüyordu. Benim gibi o da vedaları pek beceremiyordu. “Ve arayacaksın, değil mi?”

Arabanın kapısını hızla çarptım. Bir şeylerin kırıldığına yemin edebilirdim. Paslı, eski Chevy resmen tıka basa doluydu. Buraya kadardı.

Acımasız Kaliforniya güneşi üzerime vururken alnımdaki teri silerek yüzümü ona döndüm. “Elbette arayacağım.”

Şimdi dayım, güneşin altında gözlerini kısmış bana ba-

kıyordu. “Nereye gittiğini bilsem içim daha rahat olurdu.”

“Teksas’a,” dedim doğruyu söyleyerek.

“Ne varmış peki Teksas’ta?”

Dudaklarımı büzdüm, doğruyu söylesem mi söylemem mi bilemedim. Gerçeği söylemek hep kötü bir fikir gibi görünürdü.

Oysa o zaten biliyordu. “Hâlâ o Gus denen adamı görmeye gidiyorsun, değil mi?” Yakıcı çöl ışığı altında yüz hatları sertleşip karardı. Onaylamayacağını biliyordum ama kendim için bir şeyler yapma vakti gelmişti.

“Aile dostumuz o,” diye açıkladım.

“Adam bir dolandırıcı.”

“Eh, annemle babamın çoğu arkadaşı dolandırıcı,” dedim terli avuç içlerimi pantolonuma silerek. “Ne yani, dolandırıcıların dürüst insanlarla takıldığını mı düşünüyorsun sen yoksa? Hem eskiden LAPD’de çalışıyordu. Bana bir iki şey öğretebilir.”

“Kanunları nasıl çiğneyeceğinle ilgili mi?” diye sordu kaşını kaldırarak.

“Hayatla ilgili,” dedim ellerimi kaldırarak. “Bak, artık bir öksüz sayılıyorum. Sen bahçe işleriyle uğraşıyorsun ve bunu anlıyorum ama annemle babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Eski günlerle bağları olan insanlarla takılmam gerektiğini düşünmüyor musun? Yani Gus’ı çocukluğumdan hatırlıyorum.”

“Ellie,” dedi usulca. Çömeldi, yerden sarı bir çiçek koparıp elinde çevirdi. “Geçmişle bağlara ihtiyacın yok. Kendi ge-

leceğini kurmalısın. Git kendi aileni kur. Geçmişe tutunma...”

Ah, ama ben tutunmaktan çok daha fazlasını yapıyordum. Geçmişe ellerimde sımsıkı tutuyordum. Sıkıp öldürmeye hazırdım.

Bu düşünceler yüzümde belirmiş olmalı ki çiçeği uzatarak bana doğru yürüdü. “Seni anlıyorum. Gerçekten. Sadece daha fazla acı çektiğini görmek istemiyorum.” Gözleri bacağıma ve sırtıma kaydı. “Sadece, olmaya çalıştığından daha iyi biri olmanı istiyorum. Hepsi bu.”

“Hepsi bu mu?” dedim gülerek. Yine de çiçeği elinden alarak lastik tokama taktım. “Nasıl durdu?”

Hüzünle gülümsedi. “Çok güzel. Çok güzel görünüyorsun, Ellie. Hep de öyleydin zaten. Çok canlar yakacaksın.”

Gülümsedim. Konuşmasının yumuşamasına sevinmiştim. “Onlar benimkini yakmadığı sürece sorun yok.”

Salya sümük ağlamaya başlamadan, hemen ona sarıldım. Kamyonetime atladım. Motoru öylesine çalıştırdıktan sonra Jim Dayı’ya el salladım. Hurma ağaçlarının arasından çıkagelen birkaç işçi de el salladı. Bahçede onlarla birlikte çalışmış, hurma toplamalarına yardım etmişim. Hepsini özleyecektim ama buradaki hayatım sona ermişti. Bu kadar basitti. Yollara düşüp kendimi bulma vaktim gelmişti.

Tam olarak nereden başlayacağımı da biliyordum. Biloxi. Yeni Ellie Watt’ı bulup eskisini gömeceğim yer orasıydı.

* * *

İntikam soğuk yenen bir yemekse, o zaman benimkini bir süreliğine dondurucuya koymam gerekiyordu. İşin aslı, yapmam gereken şey için kendimi hiç rahat hissetmiyordum. Kamyonetimle kat ettiğim her kilometrede duygularım da lastiklerle birlikte yanıyordu. Gus'a ihtiyaç duymamın, Mississippi'ye gitmeden evvel Teksas'a uğramak zorunda olmamın nedeni de tam olarak buydu.

Gus'ın bana yardım edeceğini ve istediğim *-ihtiyaç duyduğum-* şeyi vereceğini umuyordum. Son birkaç aydır onunla e-posta aracılığıyla haberleşiyor, planımı yavaş yavaş uygulamaya koymaya çalışıyordum. Bana karşı en azından yazılı olarak kibar ve dostane davranmıştı. Hatta, Watt sülalesinden biriyle bağlantı kurduğu için mutluydu, bile diyebilirim. Onu en son gördüğümde altı yaşlarında falandım herhalde. O zamanlar annemle babam zeki birer dolandırıcıydı ve ben de onların enstrümanıyım. Daha önce bir kez olsun dolandırıcı olmaktan bahsetmemiş ya da o konuda yardım istememiştim. Bu, Gus'ın öğrenmek üzere olduğu bir şeydi.

Planım bazen gayet basit görünüyordu, bazense tamamen becerilerimin dışında. Korku verici. Bazen bu işe girecek cesareti nereden bulduğumu merak ediyor, ama sonra kaybedecek hiçbir şeyim olmadığına kanaat getiriyordum. Yirmi bir yaşındaydım ve hayatımı yaşamak için bekliyordum. İntikamımı alana kadar, bana yapılanın cezası ödenin-

ceye kadar beklemek zorunda kalacaktım. Hayatımdaki bütün yanlışları görmezden gelemez, onları kabullenemezdim. Onu kabullenmek, onunla barışık yaşamak, onu onaylamak gibiydi. Ve bana yapılan... bu *asla* onaylanamazdı.

Jim Dayı için çalışıp Palm Valley'deki evinde bedava oturarak beni Mississippi'ye götürmeye yetecek kadar para biriktirmiştım. Ondan sonrası umurumda değildi. İşin püf noktalarını öğretirken Gus'ın da onunla kalmama izin vereceğine bel bağlamıştım. Sonraki birkaç gece, Arizona ile New Mexico'dan geçerken ucuz motellerde kalıp benzinliklerde yemek yedim. Biraz durulmuştım. Tekrar kendi başıma, bir avare, bir çingene olmaya alışmıştım. Düşünecek, ne yapmam gerektiğini ve onu nasıl yapacağımı bulacak vaktim olmuştu. Küçükken annemle babamın bana öğrettiği bazı şeyleri, kazadan *önceki* her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Fakat düz, haki renkli Teksas manzarasının yanından geçerken düşünecek onca vaktim olmasına rağmen, yaklaşmakta olduğum Dallas'ın silüetini gördüğümde gerildim. Gus şehrin hemen dışında yaşıyordu. Yakındı. Yani intikamım da yakındı. Çılgın sürücülerin ve trafiğin içinden geçerken az kalsın kalbim yerinden fırlayacaktı. Gus hayır derse ne yapacaktım? Dolandırıcılar için bir okul yoktu. Deneyimsiz ve toydum. Bu büyük, kötü dünyada hiçbir şansım olmazdı.

Hemen öğleden sonra, Chevy'yi taşrada ıssız bir sokağa park ettim. Uzakta Dallas'ın duman kaplı binaları görünü-

yordu. Bu tarafta sadece bir ev vardı. Etrafı tamamen veran-
dayla çevrili, koyu kahverengi ve tek katlıydı. Bakımlı çimle-
rin üzerinde küçük bir balıkçı teknesi, araba yolunda da
kırmızı bir pikap duruyordu. Evin arkasında birkaç ambar, on-
ların ötesinde de beyaz nokta halindeki Hereford sığırlarını
görebiliyordum. Dalga dalga bir ot denizi dört bir yanıma sar-
mıştı.

Derin bir nefes alıp makyajımın hâlâ kabul edilebilir se-
viyede olduğundan emin olarak arabadan indim. Hava ina-
nılmaz sıcaktı. Etraf gübre kokuyordu. Yine de insanı bir
şekilde rahatlatıyordu. Bunu iyiye yordum.

Gus kapıyı hemen açtı. Beni bekliyordu sanırım.

“Aman Tanrım,” dedi Gus kapıya yaslanarak. Geniş
geniş sırttı. “Hatırladığım küçük Ellie Watt’a kesinlikle ben-
zemiyorsun.”

İşin tuhaf yanı, onu en son gördüğümde oldukça küçük
olmama karşın o tamamen tanıdık görünüyordu. Neşeli su-
ratının ortasında soğan şeklinde bir burnu, küçük koyu renk
gözleri ve orman gibi gür kaşları vardı. Büsbütün ağaran
uzun saçlarını geriye yatırmıştı. Üstdudağını gizleyen bıyığı,
önceden olduğu gibi duruyordu. Artık çocuk olmadığımı
göre gözüme daha kısa görünüyordu ama o kadar da kısa de-
ğildi ve hatırı sayılır da bir göbeği vardı. LAPD’de yaptığı
işin yerini, belli ki birayla donut almıştı.

Biraz çekingen bir şekilde elimi uzattım. O katiyen bu
sınıfa girmese de yabancılara alışkın değildim.

Terli eliyle çabucak elimi sıkıp beni kendine çekti ve sırtıma vurdu.

“Seni görmek güzel, evlat,” dedi beni kol mesafesinde tutup tepeden tırnağa süzerek. “Annenin gözlerini almışsın. Orası kesin.”

Sesi alçak ve boğuktu. Sanki kahvaltıda sigara yemişti. Zihnimde aniden bir anı canlandı: Küçük bir kızdım ve Kaliforniya’da sahilde koşuyordum. Gus da annem ve babamla birlikte kumların üstünde dinleniyor, gülüyor ve şarap içiyordu. Bu gerçekten olmuş muydu? Bir ara gerçek bir çocukluk yaşamış mıydım? Yoksa bütün hatıralarım yalan mıydı?

“Eh, içeri gel, tatlım. Seni bekliyordum.” O, kapıyı tutarken ben de hatıralarımı bir kenara bırakarak usulca içeri girdim. Ev bakımlıydı ama bir bekâr evinin bütün özelliklerini taşıyordu. Muşamba döşeli mutfak zemininin üzerinde çamur izleri vardı. Duvarlardaki sanat eserleri muhtemelen 1970’lerde yapılmış manzara tablolarından ibaretti. Her odada sıcakla mücadele etmeye çalışan güçlü vantilatörlere rağmen içerisi havasızdı.

Turumuza arka verandada son verdik. Parlak bir mangal ve bira kutuları ile kül tablalarının arasında birkaç teras sandalyesi vardı. Uzakta sığırlar böğürüyordu. Kahverengi tarlalar, hafif eğimli tepelerin üzerinde kilometrelerce uzanıyordu.

“Seni bir yerleştirelim de öğle yemeği için biftek pişireyim, ne dersin?” dedi mangalı işaret ederek. “Meselenin özüne inmeden önce karınlarımızı doyurmamız gerek.”

Kaşımı kaldırdım, gafil avlanmıştım. “Meselenin özü?”

“Tatlım,” dedi sırtarak. “Benimle temasa geçerek buraya gelmenin bir nedeni olduğunu biliyorum. Bunun ne olduğunu öğrenmek için de bir süredir bekliyorum.”

Ah, kahretsin. Niyetimi gizlemeyi pek becerememiştim galiba. Dolandırıcı olmayı öğrenmek için buraya gelmiştim ama daha başlamadan başarısız olmuşum.

Omzuma vurdu. “Hey, herkesten şüphelenmesem çok iyi bir polis olamazdım. Belli işaretleri fark etmeyi öğreniyorsun. Gidip eşyalarını al ve rahatına bak. Ciddiyim. Bana ne anlatırsan anlat, seni evimden atmayacağım. Bana karşı dürüst olursan ben de sana karşı dürüst olurum. Şu anda da gayet dürüstüm zaten. Pek gelen gidenim olmuyor. O yüzden bana iyilik yapmış bile oluyorsun.”

Bu güvencenin ardından kamyonetime giderek eşyalarımı bana ayırdığı küçük odaya taşımaya başladım. Bir sonrakı geçici hayatımı burada yaşayacaktım.

Odaya adımımı daha yeni attığımı hissettiğim sırada öğle yemeği vakti geldi. Kâğıt tabağımı kalın, sulu bir et ve fırında fasulyeyle doldurdu. Yollarda olduğumdan son birkaç gündür böyle bir yemek yiyememiştim.

“Kâğıt tabakların kusuruna bakma,” dedi sandalyesine yerleşip ayaklarını korkuluğun üstüne koyarak. “Bazı günler bulaşık yıkayacak vaktim olmuyor. Böylesi de acayip kolay geliyor.”

“Bunu hatırlayacağım,” dedim ve masanın üzerine koy-

duğu altılık paketten bir bira açtım.

Sessizlik içinde yiyip içtik. Arada eserek saçlarımı yapış yapış omuzlarımdan havalandıran esintinin keyfini çıkardık. Daha fazla kıkırdak yiyemeyecek duruma gelip karnım doyduğunda tabağı bir kenara fırlattım. Konuşmaya başladık.

“Ee, Ellie,” diye başladı özür dilemeden geçirerek. “Hikâyen ne? Niye buradasın bakalım?”

Hikâyem neydi mi? Burada ne mi arıyordum?

“Eh, annemle babamın başına gelenleri biliyorsun,” diye başladım. “Tekrar yollara düştüler.”

“Evet. Biliyorum. Gerçi bana haber vermeseydin bilemezdim. Anne ve babanla epeydir konuşmadık... şeyden beri...”

Sesi alçalıp söndü. Ne düşündüğünü biliyordum. Kazayı düşünüyordu. Sanırım annemle babam o sıralar pek çok arkadaşlarını kaybettiler. Az kalsın kızlarını bile kaybediyorlardı yahu.

O konuya girmek için erken olduğunu düşünerek sözlerime devam ettim. “Liseyi bitirip Palm Valley’den ayrıldıktan sonra dayımın kalp krizi geçirdiğini öğrendim ve hurma bahçesinde işlere yardım etmek için yanma gittim.”

“Öncesinde neredeydin?”

“Kolorado,” dedim.

“Ne yapıyordun orada?”

Omuz silktim. Orada ne mi yapıyordum? Liseyi bitirdikten sonra o eyalet senin bu eyalet benim geziyor, ayak işlerinde çalışıyordum. Gerçek bir hayatım ya da gerçek bir

amacım yoktu. Ne yapmam gerektiğini fark edene kadar her şey anlamsız gözüküyordu.

“Hayatta kalmaya çalışıyordum sadece.”

Başını yana yatırıp bana meraklı bir bakış attı. “Peki, şu an ne yapıyorsun?”

Düşünceli düşünceli dudaklarımı büzdüm. “Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım. Hayatta kalmaktan fazlasını yapmak istiyorum. Yaşamak istiyorum.”

“Bu yüzden buradasın. Yaşamana yardım edebileceğimi düşünüyorsun, doğru mu? Peki yaşamaktan kastın nedir? Nasıl bir hayat istiyorsun?”

Gus’ın sesinde beni biraz tedirgin eden bir sertlik olmasına rağmen iyi niyetli olduğunu görebiliyordum. Bu işin sandığımdan daha zor olabileceğini de görebiliyordum. Daha şimdiden bir baba gibi davranıyordu. Jim Dayı’yla da aynı sorunu yaşamıştım. Birilerinin bana göz kulak olmasını değil, bana sadece yardım etmesini istiyordum.

“Geçmişimden kurtulmak istiyorum. Halletmem gereken bazı şeyler var.”

“Ne gibi mesela?” diye sordu ama yumuşayan ses tonundan bildiğini anlamıştım.

Her şeyi özgür gösteren uçsuz bucaksız Teksas göğünün altında uzaktaki ineklere baktım. “Beni inciten adamı incitmek istiyorum. Beni yok ettiği için onu yok etmek istiyorum. Ve bunu yapana kadar da ne mutlu olacağım ne de özgür hissedeceğim.”

Güneşin önüne geçen bir bulut misali yoğun bir sessizlik çöktü. Bunu daha önce hiç sesli itiraf etmemiştim. Hep zihnimde kilitli kalmıştı. Cevabını, yargısını beklerken ne kadar tedirgin olsam da *rahatlamıştım*.

Gus o koyu renk gözleriyle beni birkaç saniye inceledi. “Anlıyorum. Bunu tahmin etmiştim, Ellie. Başına gelenler korkunçtu. Kaldı ki bu olayı atlatman için hiçbir destek de görmedin.”

Yaşadıklarımı anlatmak için bu kadarı bile hafif kalırdı. Olanlar bir sinema filmini andırıyordu ama film değildi. Bu, gerçek hayattı. Gençliğim, masumiyetim, özgüvenim, sevgim elimden alındığında daha on yaşındaydım. Annemle babam, tehlikeli bir adamdan para çalmak için kurdukları bir dümende beni kullanmışlardı. Adam beni kendisini soymaya çalışırken yakaladığında bacağıma asit dökmüştü. Bacağımyı, hayatımı sonsuza dek yaralamıştı. Geçmişimdeki bütün güzellikleri ve geleceğimi benden almıştı. Asla olmak istediğim kişi olamamıştım. Başka biri olmak zorunda kalmıştım ve onun kim olduğunu da henüz bilmiyordum.

Gözlerimi ineklerden ayırmayarak gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalıştım. “Olanlarla ilgili ne biliyordun?”

İç çekerek elini gümüş saçlarının arasından geçirdi. “Babanın bana anlattığı kadarını biliyorum. Tanıdığım herkesten çok düşmana ve müttefike sahip bir adam olan Travis Raines’i soydurmaya çalışmışlar sana. Baban bunun kötü bir fikir olduğunu biliyormuş. Daha sadece bir çocuk olduğun

için yakalanmışsın. Az kalsın bacağından oluyormuşsun. Çocuk Esirgeme Kurumu yetkilileri olaya karışmış. Annenle baban dolandırıcılığı bırakmaya karar vermiş. Sana daha iyi bir hayat sunmak istemişler.”

Kendimi gülmekten alamadım. “Evet, yaklaşık bir yıl süren bir hayat. Başka bir dolap çevirip beni Palm Valley’de bırakana kadar, orada sadece *bir yıl* daha kalmıştım.”

Beni izlediğini, bana acıdığını hissedebiliyordum. Bundan nefret ediyordum.

“Annenle baban,” diye başladı, sonra başını eğip birasına baktı. Başını iki yana salladı. “En büyük pişmanlıklarımdan biri, onlardan uzaklaşmaktı, biliyor musun? Karışmak istemedim. Onlara destek olmalıydım. Seni Kaliforniya’ya götürdüklerini öğrendiğimde senin ve onların yanında olmalıydım ama olamadım. Bunun için pişmanım, biliyor musun?”

“Seni suçlamıyorum,” diye itiraf ettim. Güneş, kot pantolonumu yakıyordu fakat onu çıkarıp şort ya da etek giysem bu sefer de bugüne kadar hep gizlediğim bacağımdaki çirkin yara izlerim ortaya çıkacaktı. “Bir şekilde seni de beraberlerinde uçuruma sürükleyecekleri açıktı.”

“Ama suçlu hissediyorum,” dedi kabaca. Ona hayret dolu gözlerle baktım. Kırıksık alnı, gözlerini gizliyordu. “Çünkü belki akıllarını başlarına almalarını sağlayabilirdim. Belki seni terk etmelerine engel olabilirdim.”

Kulağa bencilce gelse de bu yaşlıca adamın beni bu

kadar düşünmesi güzel bir duyguydu. Annemle babamın dümenlerinde yakayı ele vermekten son anda kurtulup Palm Valley'yi terk etmek zorunda kalmalarının ardından Jim Dayı'nın yanma verilmişim. Dayımı ne kadar sevsem de bana gönülsüzce bakmıştı. Onun için yükten başka bir şey değildim; en azından bazen böyle hissediyordum.

"İşte bu yüzden istediğini elde etmen için sana yardım edeceğim," dedi Gus. "İstediğin şeyi elde etmenin seni mutlu etmeyeceğini bilmeme rağmen."

İnanmaz bir ifadeyle yutkundum. "Bence yanılıyorsun."

"Haklıyım, Ellie. Sen öç almak istiyorsun. İntikam almak istiyorsun. Umarım alırsın da. Fakat hissettiğin rahatlama geçici olacak. Çünkü içindeki yanlışları düzeltene kadar dışındaki yanlışları asla düzeltemezsin."

"Travis Raines'in yüzünü aside bulanmış görmek bana hayatımı geri verecek," dedikten sonra alayla gülümsedim. Kapkara bir nefretin bütün vücudumu kapladığını hissediyordum. "Onun acı çektiğini görmek her şeyi düzeltecek."

"Benden istediğin bu mu?" diye sordu lafı dolandırma-
dan. "Seni yaktığı gibi onu yakmak mı istiyorsun? Belki de daha kötüsü? Onu öldürmek mi istiyorsun?"

Gus'ın bu son sözleri söylerkenki rahat tavrı beni ürpertti. Göğsümde tuhaf bir his yayıldı. "Hayır, onu öldürmek istemiyorum."

On yaşımdan beri intikam almanın hayaliyle yaşıyordum. Adamı öldürmek bir kez olsun aklımdan geçmemişti;

birini öldürmeyi hiç düşünmemiştim. Ölüm, intikam değildi; ölüm, kolaya kaçmaktı. İşleri olabildiğince zorlaştırmak istiyordum.

Yine de Gus'tan yardım istemekle hata yapıp yapmadığımı sorguladım. Hayatının bir döneminde, belki de ben çok küçükken LAPD'de görev yaptığını biliyordum. Kaza meydana geldiği sırada kovulduğunu ya da işten ayrıldığını ve annemle babam gibi insanlara yardım etmeye başladığını biliyordum. Tıpkı annemle babam gibi, fazladan birkaç numarası ve bağlantısı olan bir dolandırıcıya dönüşmesinin sebebinin, işlerin “içinde” olması olduğunu zannediyordum ama belki de onu tamamen hafife almışımdır. Adam öldürmek, yaptığı işlerden biri olabilir miydi?

Beni dikkatle izliyordu. Başını salladı. “Rahat ol, Ellie. Onu öldürmen gerekir demiyorum. Ya da öldürsen iyi olur da demiyorum. Bunların hiçbirini yapmayabilirsin de. Sadece ne istediğini bilmek istiyorum. Tam olarak. Böylelikle sana yardım edebilirim.”

Derin bir soluk alıp sakinleştim. Sohbetimiz kalp atışlarımızı hızlandırmıştı. “Söylediklerimi istiyorum sadece. Kısa kısıp istiyorum. Ve senden bana yol yordam öğretmeni istiyorum. Ona nasıl yaklaşacağımı. Ortadan nasıl kaybolacağımı.”

“Nasıl dümen çevrilir,” diye düşüncelere dalarak birasından bir yudum aldı. “Evet, sanırım bunu yapabilirim.”

UÇ

Sonraki iki haftayı Gus'la geçirdim. Yanından hemen hemen hiç ayrılmadım. Sabahları inekleri salıp akşamları topladık. Saman ve gübre kürüdüm. Evini temizledim, yemek yaptım. Elimden her geldiğinde yardım ettim. Çünkü elinden her geldiğinde o da bana yardım ediyordu. Bana anemle babam gibi, ama umarım onlardan daha iyi, bir dolandırıcı olmayı öğretiyordu.

Bütün dersleri gördüm. Travis'e yaklaşmak için adamlarının arasına sızmam gerekiyordu. Uyuşturucu çevrelerinde kimseyi tanımadığımdan elimdekilerle yetinmek zorundaydım. Bu da demek oluyordu ki ayaklı bir vajinaydım. Travis'in adamlarından herhangi birine yaklaşmamın en kolay yoluysa onu izleyerek ona yakın olan ve cazibeme direne-meyecek bir adam bulup onun peşine düşmektir.

Buradaki tek sorun, birini baştan çıkarmam gerekecek ol-

masıydı ki benim de hayatımda hiç kimseyi baştan çıkarmışlığım yoktu. Neyse ki Gus'la bu konuyu hiç konuşmazdık. Aksi halde utancımın yerin dibine girerdim. Fakat bakireydim ve lisede tanıdığım bir ucube dışında daha önce kimseyi öpmemiştim. Bacağınızı göstermekten korkarken biriyle çıplak olmayı düşünmek biraz zor. Öte yandan, istediğimi elde etmek istiyorsam bir şekilde bir adamı tanımak zorunda kalacaktım.

Bütün bunları yapmak için elbette yeni bir kimlik oluşturmam gerekiyordu. Şey, aslında bu kimliği benim için Gus oluşturdu. Baş harfleri kendi ismiminkilere karşılık geldiği sürece istediğim adı seçebileceğimi söyledi. Eden White'ı seçtim. Esmer tenim ve uzun sarı saçlarımla seksi bir adın (namı diğer yetişkin video mağazası adı) ihtiyacım olan o ilave avantajı sağlayacağını umuyordum. Sonra bana yeni bir ehliyet, sosyal güvenlik kartı hatta sahte bir pasaport bile çıkarttı. Planın işe yaraması için her şeyin kesinlikle kusursuz olması şarttı. Zira Travis ve adamları, daha parfümünüzün kokusunu almadan yalanınızın kokusunu alan tiplerdi.

“Dümenin uzun bir dümen. Epey zamanını alacak,” dedi Gus bana boğucu bir pazar günü kamyonetimi yıkarken. “Uzun planlar en tehlikelileridir. Dümen ne kadar uzun sürerse hata yapma ihtimalin o kadar artar.”

“Ah, harika,” dedim bezi kovanın içine sıkarken.

“Tatlım, kimse sana bunun kolay olacağını söylemedi. Çevirdiğin dümenin yanlış nedenlerle olduğunu söylemiyorum bile.”

Bezi kaputun üstüne atıp ellerimi belime koydum. “Yanlış nedenlerle mi?”

Güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Duygularınla, hislerinle dümen çeviriyorsun. Para için dümen somuttur. Fakat intikam için iş çevirdiğinde kazandığını anlayamayabilirsin.”

“Ah, ben anlarım,” dedim ve tekrar silmeye koyuldum.

Dalgın dalgın bıyığını kaşıdı. “Senin iyiliğin için umarım anlarsın.”

Gus’ın yanından ayrılıp planımı uygulamaya koymaya hazır olduğumda bana dolandırıcılıkla ilgili öğretebileceği her şeyi öğretmişti. Neyse ki annemle babam beni bir üçkâğıtçı olarak yetiştirdiklerinden yalan söyleme konusunda zaten oldukça becerikliydim. Çoğu dümenin bütün temel bilgilerine haizdim... Sadece biraz paslanmışım. Sekiz yaşımdayken kilisedeki bağış çanaklarından para çalmak ya da para koparmak için zenginlere yalan söylemek benim için son derece doğaldı. Bir zamanlar hiç zorlanmadan yaptığım o yalancılık ve dolandırıcılığı tekrar bulmam gerekecekti. Neticede masumiyet günlerim sanırım o kadar da masum değilmiş.

“Sana öğrettiklerimi sakın unutma,” dedi Gus. Evinin önünde rölantide çalışan kamyonetimde oturuyordum. Kolları katlanmış, derin düşüncelere dalmış bir halde, açık camın üzerine eğildi.

“Unutmam,” diye söz verdim.

Beni duymazdan gelir gibiydi. Gözleri, kirli gösterge

panelinin üstüne odaklanmıştı. “Buradan ayrıldığın andan itibaren artık Ellie Watt değilsin. Eden White’sın. Para için dolandırarak, hayatta kalmak için çalacaksın. Dünyayı sallamadığını herkese göstereceksin. Bir dolandırıcı olacaksın. Tıpkı annenle baban ve onlardan önce de onların annesiyle babası gibi.”

“Öyleyse bu işin artık geri dönüşü yok galiba, değil mi?” diye takıldım ama gözleri benimkileri kesip geçti.

“Her zaman geri dönebilirsin, Ellie. Ne kadar ileri gidersen git, ne yapmış olursan ol. Her zaman geriye dönebilirsin. Hayaletinin peşini *bırakabilirsin*.”

Başımla onayladım. Alnımda ter damlaları tomurcuklanmıştı.

“Ama dönersen,” diye devam etti, “bunu doğru nedenlerle yaptığından emin ol. Pişmanlıklarının kaynağı sadece sen olmalısın.”

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gülümseyip başımı salladım. Gitmek, yeni hayatıma başlamak için can atıyordum.

Gus kıpırdamadı. Kafası hâlâ kamyonetimin içindeydi ve gözleri yüzüme kilitlenmişti. “Başın belaya girdiği an, başının belaya girebileceğini düşündüğün an, beni arıyorsun. Bana e-posta gönderiyorsun. Buraya geliyorsun. İntikam tatlıdır ama tatlı bir zehirdir. Akıllı kal. Asla düşüncelerinin dağılıp gitmesine izin verme ve ne pahasına olursa olsun, yüreğini karıştıрма. Anladın mı?”

“Anladım,” dedim boğuk sesle.

“Aferin kızıma,” dedi kamyonetin üstüne tatmin olmuş şekilde vurarak.

Böylece o ay ikinci kez, türüne ender rastlanan birinin –benimle ilgilenip bana sahip çıkan birinin– yanından ayrılmak zorunda kaldım. Size şu kadarını söyleyeyim, asla kolaylaşmıyor. Teksas’ın büyük bölümünde sıcak gözyaşları yanaklarımı ıslattı. Korku ve kederden ağladım. Sırf ağlamak için ağladım. Ellie Watt olarak son kez ağladım.

Maalesef söz konusu Eden White olduğunda büyük bir öğrenme eğrisi vardı. Sorun sadece yeni bir ismi, yeni bir doğum tarihini ve baştan aşağı yeni bir hikâyeyi hatırlamakta değildi. Sorun dolandırıcılıktaydı. Mississippi’ye vardığımda restoran tarzı bir yerde meşru bir işe girmeyi planlıyordum. Özellikle de üzerime şüphe çekmek istemediğim için. Fakat o vakte kadar dolandırıcılık yapacaktım. *İnsanlara kim olduğuma dair nasıl olsa yalan söyleyeceksem, neden bunu biraz daha ileri taşımayayım ki*, diye düşündüm. Kaldı ki istediğim zaman dur diyebileceğim bir şeydi bu. Göz açıp kapayıncaya kadar üçkâğıtçılığı bırakıp meşru yollara geçebilirdim.

Dahası doğuştan yetenekliydim. Yalan söylemek, üçkâğıt çevirmek için doğmuştum. Tamam, o yeteneklerim geçmişte kalmış olabilir, kabul ediyorum; dediğim gibi, büyük bir öğrenme eğrisi vardı. Louisiana ve Arkansas’da iki ay bo-

yunca dolandırıcılık yaptım. Gus'ın söylediklerini harfiyen uyguladım. Şey, hemen hemen. Bazı hatalar yaptım. Gençliğimden ve hızla bozulan masumiyetimden istifade ederek sıyrıldığım hatalar.

Bir seferinde gerçekten yakalandım. O da doğru şeyi yapmaya çalışırken oldu. Bir restorandaydım, dolandıracak birini arıyordum. Cesareti kırılmış adamları kendime hedef seçiyordum; direksiyon sallamaktan bitkin düşmüş kamyoncular ya da âlem yapan, bölgenin yerlisi çocuklar. Gülümsemem geniş, ellerim çabuktu. Onlardan bedava yemek koparmak kolay, cüzdanlarını almak daha da kolaydı. Beni yanlış anlamayın, o kadar vicdansız değildim. Genelde cüzdanlarını alıyor, izin isteyip tuvalete gidiyor, kendime biraz para alıyor ve onların ruhu bile duymadan cüzdanlarını yerine koyuyordum. Cüzdanınızın çalınmasının ne baş belası olduğunu biliyordum. Nakit ve kredi kartlarını yerine koymak, kartvizitleri, ehliyetleri ve yadigârları yerine koymaktan daha kolaydı. Kalbi ya da ruhu olmayan o dolandırıcılardan birine dönüşmek istemiyordum.

Fırsat elime geçtiğinde de bu yüzden doğru şeyi yapmak zorundaydım. Belki de feleği çoktan kendi tarafıma çekmeye çalışıyordum. Little Rock'ın hemen dışında bir restoranı incelerken garsonlardan birinin bana şöyle bir baktığını fark ettim. Katiyen şüpheli görünmüyordum çünkü saçlarım kusursuz bir şekilde kıvrır kıvrır, üstüm başım düzgün, V yaka tişörtüm tertemizdi. Fakat o bana *Amerika'nın En Çok Ara-*

nanları listesindeymişim gibi ters ters bakıyordu. Temkinli davranmaya karar verdim. Halbuki köşede bifttek yemeye çalışan, dünyanın en pis sakalına sahip, şişko ve sarhoş bir eleman vardı. Kusursuz bir hedef olabilirdi ama riske girmeyecektim.

Ne var ki yemeğimin parasını ödeyip gitmek için kalktıktan sonra, bu kadar paranoyak olmayan başka bir restorana yollanmaya hazırlanırken yanımdaki masanın üzerinde bir cüzdan bırakılmış olduğunu fark ettim. Orada tek başına yaşlıca bir kadın oturuyordu ve şimdi onu otoparkta yavaşça yürürken görebiliyordum. Masadaki cüzdanı kaparak ona yetişmek için dışarı koştum. Tam bluzuna dokunmuştum ve ellerim de çantasına değmişti ki arkamdan, “Dur, hırsız!” dendiğini duydum.

Yaşlıca kadın aniden şaşırtıcı bir çeviklikle arkasına dönünce donup kaldım. Bana ve ona uzattığım cüzdana baktı. Tesadüfe bakın ki çantası da açıktı.

Gözleri fal taşı gibi büyürken çabucak gülümsedim. “Bunu unutmuşsunuz.”

Restorandaki garson birden yanımda bitti. “Onu çaldın. Seni izliyordum.”

Dönüp ona ters ters baktım. “Beni yeterince dikkatli izlemiyormuşsun demek ki. Aksi takdirde cüzdanı masanın üstünden aldığımı ve ona geri vermeye çalıştığımı görürdün.”

Garson gözlerini kıstı. O cahil kafasıyla benim hakkımda çoktan bir hükme varmıştı. Arkasında aşçılardan biri-

nin, elinde ceptelefonuyla restorandan çıktığını görebiliyordum. Bütün müşteriler lekeli camlara toplanmış, başlarına gelen en heyecanlı olayı izlermiş gibi bize bakıyorlardı.

“Polisi aramamı ister misiniz?” diye bağırdı aşçı, telefonu işaret ederek.

Gözlerimi devirdim. Öfkenin bedenimi kapladığını hissedebiliyordum. “Polisi neden arıyormuşsunuz? Ben sadece bu kadının cüzdanını geri veriyordum!” diye bağırdım ona.

Garsonun öfke ve yoğun rimel içinde boğulan gözleri her nasılsa biraz daha kısıldı. “Seni izlediğimi söylemiştim. Senin gibileri bilirim.”

İğrenerek başımı iki yana sallayıp cüzdanı tekrar kadına vermeye çalıştım. Yaşlı kadın, cüzdanı elimden çekip alarak çantasına soktu. Beni bakışlarıyla öldürmeye çalışan insanların sayısı ikiye çıkmıştı.

“Bak, neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim onlardan bir adım uzaklaşarak. Kamyonetimden sadece bir metre uzaktaydım. “Yemeğimi yedim, parasını ödedim. Kadının, cüzdanını unuttuğunu gördüm. Ona vermek için dışarı çıktım. Bana inanmıyorsanız içeri gidip videoyu izleyebilirsiniz.”

Anlaşılan bana inanmamışlardı çünkü garson omzunun üzerinden, “Polisi ara, Bill,” diye bağırdı.

Bunu kaçma işareti olarak algıladım. Topuklarım üzerinde dönerek aracıma koşarken arkamdan bağırdıklarını duydum. Birkaç saniyelik panik haliyle anahtarı kilitte nere-

deyse kırdıktan sonra kamyonetime atlayıp motoru çalıştırdım. Şimdi aşçı, telefon kulağında, beni durdurmak için bir şey yapabilecekmiş gibi bana doğru koşuyordu.

İşin aslı, restorana dönüp görüntüleri izledikten sonra yanlış hiçbir şey yapmadığımı anlayacaklardı. Fakat benim orada kalıp adımı aklamaya çalışmaya hiç niyetim yoktu. Gus, durum ne olursa olsun polislerden olabildiğince uzak durmamı salık vermişti. Tavsiyesine uyacaktım.

Otoparktan hızla ayrılıp gazı kökledim. Bu arada az kal-sın aşçıya da çarpıyordum. Bir sonraki molada plakamı de-ğiştirmem gerekecekti. Gus'ın bana vermiş olduğu sahte plakalar destesine ilk kez elimi atacaktım. Kaliforniya cidden bitmiş, ikiye bölünen kimliğimle olan bir başka bağ daha kopmuştu.

Arkansas olayının ardından, tekrar üçkâğıt çevirmeyi deneyecek cesareti toplayana kadar bir süre ortalarda görün-medim. Her zamanki para hırsızlığını bırakmaya karar ver-dim. Katrina Kasırgası'ndan sonra New Orleans'a nadiren gelen turistler üzerinde tırnakçılık ya da Baton Rouge'daki market kasiyerleri üzerinde para sayma dümenlerini dene-dim. Yavaş ama emin adımlarla kendimi geliştiriyordum. Asla lüzumsuz riske girmiyor, üçkâğıdı uzatmıyordum. Üs-telik kazançlarım da tatmin ediciydi. Kenny Roger'ın "The Gambler" şarkısı, zihnimde sürekli çalıyordu.

Sonunda fark ettim ki daha iyi bir dolandırıcı olmaya çalışmaktan ziyade, asıl amacımı erteliyordum. Yani uzun

dümeni. Beni Travis'e yaklaştıracak, bana huzur verecek olanı. Gözüm yemiyordu.

Bunu Travis'e ne yapacağımı titizlikle planlamaya çalışarak aştım. Torpido gözünde küçük bir şişede kimyasal bir çözelti bulunduruyordum. En ufak bir fırsatını bulduğumda hemen kullanılmak üzere hazır bekliyordu.

Söylediklerimin, adamın yüzüne asit dökmeyi planlamanın kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ettim. Burası Amerika'ydı, Ortadoğu değil. İntikam almanın daha akli yerinde, daha temiz yolları vardı. Onu polise teslim edip tutuklattırmanın (Gus'ın yardım edebileceğinden emin olduğum bir şey) bir yolunu bulabilirdim. Belki onları rakip bir uyuşturucu çetesine ihbar edebilirdim. Ona şantaj yapabilir, hayatını mahvedebilir, baş parasız bırakıp işini bitirebilirdim. Belki yeterli planlamayla bunların hepsini yapabilirdim.

Fakat sadece, onu beni çirkinleştirdiği gibi çirkinleştirmek istiyordum. Hayatı boyunca kendini farklı, kirli, iğrenç ve sevimli hissetmesini istiyordum. İnsanların size dik dik bakmalarının, başınıza neler geldiğini merak etmelerinin nasıl bir duygu olduğunu bilmesini istiyordum. Benim kadar yalnız olmasını istiyordum. Beni mecbur bıraktığı gibi, çirkinliğini, herkesin görebileceği şekilde giymesini istiyordum. Gus'a da dediğim gibi kısasa kısas istiyordum; benimkilere karşılık onun yara izleri.

Bütün bunlar zihnimi meşgul ederken, en sonunda gözümü karartıp, annemle babamın meşru yollardan hayatlarını

kazanmaya çalıştıkları sırada onlarla birlikte birkaç yıl yaşadığım Gulfport'un yolunu tuttum. Babamın çalıştığı kumarhanenin, eskiden oynadığım ve şimdilerde yabani otlarla kaplı parkın yanından ve bir zamanlar evim olan, kaderine terk edilmiş mahalleden geçtim. Hatıralarımı bir başkasının hayatının slayt gösterisiymiş gibi bir kenara itip yoluma devam ettim.

En sonunda malikanelerle bakımlı bahçelerin, rafineri dumanıyla ve Katrina Kasırgası'nın ardında bıraktığı kırık parçalarla alay ettikleri Biloxi'nin kuzey banliyösüne vardım. Travis'in geniş bir alana yayılan evini gözetledim. Yıllar önce gördüğümünden daha az meşum gözüküyordu. Gus benim için biraz araştırma yapmıştı. Travis'in hâlâ aynı yerde, gizlice girdiğim ve beni bodrumunda yakaladığı evde yaşadığını öğrendiğimde şaşırmıştım. Bu ona dair çok şey anlatıyordu; bir çocuğun hayatının yerle bir olduğu bir evde oturmaya devam edecek kadar küstah ve kendinden emin olduğundan, benim gelişimi göremeyecekti.

Şans eseri, evinin hemen bitişiğinde giren çıkanın çok olduğu güvenli bir site yer alıyordu. Ben de birkaç palmiye'nin gizlediği kamyonetimi yolun kenarına park edebiliyor, kimseye fark ettirmeden dürbünümle onu izleyebiliyordum.

İlk birkaç gün pek fazla harekete tanık olmadım. Sadece bahçıvan ya da kâhyaya benzeyen kişiler eve girip çıktı. Travis'iye ancak koyu renk bir peruk, bir güneş şapkası ve bir de gözlerimi kapatan büyük güneş gözlüğü takıp yolun aşı-

ğısına doğru yürüyüşe çıktığımda gördüm.

Evden ayrılıyor, kendinden emin adımlarla araba yolunda duran Cayenne'ine doğru yürüyordu. Hatıralarım beni yanıltmış, bana gerçeği değil, bir duyguyu hatırlatana kadar gerçeği çarpıtmışlardı. Travis'in kısa boylu, eksik dişli ve kocaman gözlü iğrenç bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Fakat gördüğüm adam, Travis olduğunu bilmeme rağmen, hiç kafamdakine benzemiyordu. Normal, hatta yakışıklı, zengin birini andırıyordu. Parlak, siyah-beyaz kırçillı saçları, zeki bakışlı ince bir yüzü vardı. Uzun ve son derece ince yapıydı. Belli belirsiz bıyığı, bana aktör David Niven'i –David Niven daha önce bir psikopatı oynadıysa tabii– hatırlatıyordu.

İlk başta, olduğum yerde donup kaldım. Nefret ve korkudan çarpılmışım. Araba yolunun sonuna doğru, benim bulunduğum yere bakmaya tenezzül etmiş olsaydı beni görebilirdi. Kılık değiştirmiştim ve öyle olmasam bile beni tanınmasına imkân yoktu ama mümkün mertebe dikkat çekmekten kaçınmalıydım. Neyse ki serinkanlılığımı geri kazanıp bir daha asla bu şekilde gafil avlanmayacağıma dair kendime söz verirken arabasına bindi. Onu öyle karşımda görmek, onun bu kadar gerçek, bu kadar diri ve keyfinin bu kadar yerinde olduğunu bilmek, içimi parçalıyorlarmış hissi yarattı. Daha bir bakışta bile böyle çözülüyorsam uzun dümenin sonunu nasıl getirecektim?

Onu gördükten sonra, Biloxi'de tuttuğum küçük daireme dönüp komaya girene kadar içtim. Bu işin altından kal-

kıp kalkamayacağımı sorguladım. Fakat beşinci Miller Lite kutusunu içerken cevabı buldum: evet, kalkabilirdim. Buraya kadar gelmiştim. Artık vazgeçemezdim. Bugün hedefimi görmüştüm ve diğerine geçmek zorundaydım.

Ertesi gün, amatör gözetlememe kaldığım yerden devam ettim. Yolun daha aşağısına park ederek güvenli siteyle Travis'in evi arasında uzanan yaban çalılarının arasında saklandım. Koyu renk bir cipin içinde birkaç adamın eve geldiğini gördüm. Üç kişiydiler ve hepsi de bariz belaydı. Baştan çıkarmayı hayal bile edemezdim ama uzun vadede bunun bir önemi olmadığını biliyordum. Arkamı dönüp hayaletimin peşini bırakmayı düşündüm fakat bunu da yapamadım.

Sonunda birkaç gün sonra, o büyüleyici gözlü adamı gördüm. Rahatlıkla zarafet karışımı, şık keten takımlı adamı. Eve her gün geliyordu. Onu Travis'le gördüğümde de önemli biri olduğunu anladım. Travis hem ona hayran hem de ondan korkuyor gibiydi. Bütün bilmem gereken buydu.

Bunun üzerine o adamı takip etmeye başladım. Cazibesine cazibe katan klasik Pontiac GTO arabasına binip evden ayrıldı. Ocean Springs kumsalında bulunan güzel beyaz evine kadar peşinden gittim. Gece, evinin dışında bekleyip aklımı ne zaman kaçırdığımı merak ettim. En sevdiği kafeteryanın dışında bekleyip cesaretimi ne zaman toplayacağımı merak ettim.

Sonra bir gün, cesaretimi gerçekten topladım. O gün, Javier'le tanıştım.

DÖRT

Javier'in krem rengi kartvizitine kırk sekiz saat baktıktan sonra onu aramaya karar verdim. Bu kırk sekiz saat zarfında, sıkıntıdan birkaç kez istifrağ ettim, sokağın ilerisinde bir barda işe girdim (hey, Eden White reşit) ve bilgisayarımnda birkaç porno film seyrettim. Evet, pornonun cinsel becerileri öğrenmek için en iyi kaynak olmadığını biliyordum ama cinsellik ve baştan çıkarma fikrine kendimi bir şekilde alıştırmam gerekecekti.

Aslına bakarsanız, porno tuhaf bir şekilde psikolojime olumlu etki yaptı. Oyuncular sapına kadar sahteydiler ve tamamen numara yapıyorlardı. Bu, onların işiydi ve benim işimden pek de farklı değildi. Sahte bir adım, sahte bir hayatım vardı. Üstelik istediğimi elde edebilmek amacıyla, biri için muhtemelen bacaklarımı ayırmak zorunda kalacaktım. Onların derdi para, benimkiyse intikamdı. Fakat önemli olan neden yaptığımız değil, bu uğurda ne yapmamız gerektiği idi.

Tek fark, baştan çıkaracağım kişi herhangi biri olmayacaktı. Sadece hayal edebileceğim şeyler için danışmanlık yapan biri, yani Javier Bernal olacaktı. Bir yanımda, başka kızların bacaklarına asit dökmekle görevlendiriliyor olabilecek bir adamı, çevirdiğim dümenleri çocuk oyuncağı gibi gösterebilecek bir adamı ayartmaya çalışmaktan iğreniyordu. Diğer yanımsa meraklı, heyecanlı ve şehvetle kaplıydı. Sahte göğüslü bir kızı İspanyol bir çapkın tarafından duvara karşı becerilirken gördüğümde aynısını Javier’le yaptığımı hayal ederek kendime dokunuyordum. Adamla sadece bir kez karşılaşmış olmama rağmen daha şimdiden beynime ve daha pek çok yerime nüfuz etmişti.

Tam tuhaf bir sebepten ötürü adı Hogan’s Heroes olan bardaki ilk vardiyama başlamak üzereyken nasıl olsa zaten tedirginim deyip telefonu elime aldım. Seçiren parmaklarımınla numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

Çalar çalmaz açıldı.

“Alo.” Hatta pürüzsüz sesi duyuldu.

Az daha bayılacaktım. “Alo? Javier’le mi görüşüyorum?”

Bir duraklama oldu. Kalbim küt küt attı.

“Evet. Eden White?”

Gülümsemekten kendimi alamadım. Haince bir duyguydu. “Sesimden tanıdın.”

“Sesini asla unutamam. Kanatları kirlenmiş bir melek gibi konuşuyorsun.”

Dudağımı ısırdım, az kalsın kahrkahrı basıyordum. Ne

kadar açıksözlüydü. Ne kadar *haklıydı*.

Devam etti. “Aradığına sevindim. Aramayacağından endişe ediyordum. Seni korkutmuş olabileceğimi sandım. Kafelerde kadın tavlama normalde.”

“Beni korkutmuyorsun,” derken buldum kendimi. İşin tuhaf yanıysa gerçekten de korkutmuyordu. Burada korkutucu olan bendim. Planı olan bendim.

“Böyle düşünmene sevindim. İtiraf etmeliyim ki sana kartvizitimi verip beni aramanı istediğim için kendimi biraz budala hissettim. Gerçek bir erkek senin peşinden giderdi.”

“Gerçek bir erkek olduğundan şüphem yok,” dedim çekingence ve ağırlığımı sürekli diğer ayağıma vererek. Bu yabancıyla flört eden kişi de kimdi böyle?

“Bundan sonra peşinden gitmeyi bırakmayacağımdan da benim şüphem yok. O zaman, cuma akşamı. Yani yarın. Neden bir gün öne çekip bu akşam görüşmüyoruz?”

Alnımı ovuşturdum. “Şey, bu akşam çalışıyorum. Hatta daha ilk vardiyam.”

“Çalışmak için fazla güzelsin.”

“Evet, ama güzellik faturaları ödemiyor.”

“Bahse girerim ödeyebilirdi. Peki, nerede bu yeni işin?”

Salondaki yıpranmış kanepeye oturdum. Dairem mobilyalıydı. Kendi eşyalarımın tamamıysa hâlâ valizlerimdeydi. Kalıcı hale gelmekten korkuyorlardı.

“Hogan’s Heroes’da,” dedim biraz mahcup. “Şehir merkezinde bir bar.”

“Ocean Springs?”

“Biloxi.”

“Geçen gün Ocean Springs’de ne arıyordun?” diye sordu. Sesinde kuşku değil, merak vardı ama bu beni ayaklarımı halının üstünde kaydırmaktan alıkoymadı.

“Çevreye bir göz atıyordum, hepsi bu.”

“Erkeklerle bir göz atıyor olmayasın?”

“Orası şanstı,” dedim neşeyle.

“Büyük şans hem de. İkimiz için de. Vardiyarı kaçta bitiyor?”

“Bilmiyorum. Sanırım saat sekizden kapanana kadar ama yarın çalışmıyorum. O yüzden yarın seninle görüşmek isterim.” Ne kadar çaresiz görüldüğümü fark ederek, “Hâlâ görüşmek istersen elbette,” diye ekledim. Of, bu işi hiç beceremiyordum.

Bir duraklama daha. Kabul edercesine ufak bir ses çıkardı.

“İsterim. Ve yarın görüşeceğiz de. Numaran da artık elimde ve ısrarcı davranacağımdan emin olabilirsin. İlk gününde bol şans, Eden.”

Soluk soluğa, “Teşekkür ederim,” dedim, sonra da telefonu kapattım. Kalbim küt küt atıyordu, kanım alev almıştı. Adrenalin her şeyi diriltmişti. Neredeyse... sersemlemiştim. Fakat bunun sebebinin, hedefime bir adım daha yaklaşmış olmam mı yoksa Javier’le konuşmam mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, odama gidip valizimi boşaltmaya ve eşyalarımı dolabıma yerleştirmeye başladığımdı.

* * *

Bir keresinde Kolorado’da küçük bir aile restoranında birkaç ay garson olarak çalışmışım. Yine aynı restoranda hafta sonları barmenlik de yapmışım. Dolayısıyla reşit olmasam da bazı içkilerin yapılışını biliyordum. Elbette özgeçmişimde, var olmayan bir sürü yerde çalıştığım yazılıydı. Ayrıca Gus da sahte referansımdı. Ancak Hogan’s Heroes’da Eden White’ın şansы yaver gitmişti. Öyle görünüyordu ki orada tek yapmam gereken, göğüslerimle kalçalarımı kullanmak ve konuşmaktı.

Başlangıçta biraz ürkütücüydü. Çünkü diğer barmenler mini eteklerle topuklu ayakkabılar giyiyor –ikisi de bacağımdaki yara izleriyle sinir hasarı nedeniyle ancak rüyamda görebileceğim şeylerdi– ve her şeyi biliyor görünüyorlardı. İçkilerini hızlı ve maharetle dolduruyor, neredeyse bütün müşterilerin isimlerini biliyor ve adamların arzulu bakışlarını gayet iyi idare ediyorlardı.

Bense ilk içkilerimin çoğunda çuvalladım ve bira ya da şarap gibi kolay siparişlerde her seferinde içimden sessizce şükür duası ettim. Topuklu çizmelerin içindeki ayaklarım iki saatin ardından şişmişlerdi. Ne zaman kaba bir adam bana asılmaya çalışsa kızarıyor ve kekeliyordum. Evet, daha önce pek çok kez asılanlar olmuştu ama gece kulüpleriyle barlara gitmememin bir nedeni vardı.

Neyse ki saatler ilerleyip kapatma vakti yaklaştıkça iş-

leri biraz biraz kavramaya başladım. Adamların bir avuç sarhoş budala gibi sizi şehvetle arzulamasının iyi tarafı, işi elinize yüzünüze bulaştırıp en iyi kalite cin martinilerine Smirnoff koysanız ya da margaritalarına Triple Sec koymayı unutsanız da bunu asla fark etmemeleri. Sadece sarhoş olmak istiyor ve sonra da sizi arzuluyorlardı.

“Selam, yavrum,” dediğini duydum arkamdan birinin. O sırada kasaya para koyuyordum.

Gözlerimi devirip derin bir nefes aldım. Arkama döndüğümde tipik kolej kıyafeti giymiş, ağzından salyalar akan kırmızı suratlı bir dangalak gördüm; şarap rengi ve beyaz çizgili bir polo tişört, açık renk kot pantolon. Sarı saçlarını dikmişti. Gözlerindeki donuk ifade, aptal suratıyla uyumluydu.

Barın üzerine eğiliyor, beni yakalamaya çalışıyormuşçasına elini sallıyordu. Rahatsız oldum, sırtım kasaya çarpana kadar geriledim.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordum, yavrum lafını duymazdan gelmeye karar vermiştim. Yanında biralarını devirip moronlar gibi gülen birkaç arkadaşı vardı. Barın diğer ucunda Julie ve Deanne müşterilerle ilgileniyorlardı. Uzak duvardaki saate baktım. Kapatma saatine biraz daha vardı.

“Evet. Bir içki ve bir de numaranı istiyorum.”

“İkisini de veremem,” dedim hemen, barın işletmecisi Steve’in aşırı sarhoşlara içki vermememi söylediğini hatırlayarak. Hogan’s Heroes, perşembeden pazara kadar gürültücü tipleri çekiyordu fakat iş çıkışında rahatlamak için pek

çok müdavimin de gelmeyi sürdürdüğü saygın bir müesseydi. Ona istediğini vermemekte sonuna kadar haklıydım ve insanlar kontrolden çıktıklarında yapmam gereken de buydu.

Adamın yüzü daha da kızardı. “Ne? Bana nasıl içki vermezsin!”

Şimdi ahbabları gülmeyi bırakmış, aptal bir ifadeyle bana bakıyorlardı ki normal ifadelerinden pek de farklı olduğu söylenemezdi.

Barın diğer tarafına tekrar baktım ama Julie ve Deanne hâlâ meşguldüler. Bu işi kendim halletmem gerekecekti.

“Sana içki vermiyorum, demedim. Numaramı vermiyorum, dedim.” Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalıştım. Saçma olsa da kendimi hiç rahat hissetmiyordum. Elbette dümen çevirirken bazen çelik gibi sinirlere sahip olduğum olurdu. Ama barmenlik? Sarhoş dangalaklarla uğraşmak? Bir yaprak gibi titriyordum.

Adam sertçe, “Dinle, sürtük,” dedi. Daha da öne eğilmişti ve eli artık bana değil, barın altındaki içki şişelerine uzanıyordu. “Sırf burada yenisin diye bana burun kıvıramazsın. Ben yıllardır buraya geliyorum.”

Yutkunarak duruşumu dikleştirdim. “Ben de birkaç saat buradayım. Fakat bil bakalım ne oldu? Artık içki de vermiyorum. Hadi bakalım.”

“A! Ne?” dedi dangalak ahbablarından biri, barın üstüne bira dökerek. “Aferin, Tom! Barmenimizi kızdırdın.”

Tom barın altından bir votka şişesi alıp havaya kaldırdı. Tepki vererek uzandım ama beni tek eliyle iterek şişeyi benden kaçırdı. Boş bardağını doldurup şişeyi barın üstüne sertçe koydu.

Rolümü unutup, “Ulan, dingil!” diye bağırdım. “Hırsızlık bu!”

Tiksinç ağzını sildi, elini cebine daldırdı. Bir tomar yirmilik çıkarıp barın üstüne ve yere fırlattı.

“Hırsızlık değil. Ben sadece kendi servisimi kendim yapıyorum. Çünkü buradaki hizmet berbat!” diye bağırırken kendine bir bardak daha doldurdu.

“Seni şikâyet edeceğim!” dedim sonunda votkayı ondan kaparak.

Gülerek, “Ah, öyle mi? Sana iyi şanslar,” dedi. “Kimse sana arka çıkmayacak.” Ahbapları da onunla gülmeye başladılar. Dünyanın en zekice şeyini söylemiş gibi sırtına vurdular.

Tom votkayı tezgâhın üstüne vurdu, sonra da benden uzağa kaydırıldı. “İçki için sağ ol, yavrum.”

Ah, tepem atmıştı. Hem de öyle atmıştı ki. İşleri daha da kötüleştirirse Tom’un hâlâ karşımda durmuş, beni bir sonraki yemeğiymişim gibi marazi bir şehvetle izlemesiydi.

O sırada tanıdık bir sesin, “Müsaadenizle,” dediğini duydum. İçimi mutlu bir şampanya gibi köpürten, öfkemi alıp götüren bir ses. Belki bu sesin böyle hissettirmesi yanlıştı ama bunu inkâr edemezdim.

O tanıdık sesin sahibi, Tom'un omzuna hafifçe vurdu. Dev, usulca arkasına döndü. İşte Javier orada, tam arkasındaydı. Üniversiteli çocukların yanında Javier çok uzun boylu sayılmazdı; sadece bir yetmiş sekizdi. Halbuki diğerlerinin boyları bir seksen beşin üstündeydi. Onlar hantal birer deve, canavara benzerken bir kertenkele gibi kıvrak olan Javier sakın ve soğukkanlıydı. O keskin gözleriyle bana bakıp belli belirsiz başını salladıktan sonra bakışlarını Tom'a kilitledi.

"Müsaade senin," dedi Tom. Belli ki altın rengi gözlelerinden etkilenmemişti. Javier'in burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. En son istediğim şey, onun –yani hedefimin– beni yasal işimi yaparken, her ne kadar pek beceremesem de, duman ve alkole bulanmış halde yakalamasıydı. Ancak bunun önemi yoktu çünkü o buradaydı. Tom'a bakışıysa, aptal herifin idrak edemediği bakışıysa, gördüğüm en ölümcül şeylerden biriydi.

Javier kibarca gülümserken dişleri görünmemişti. Avuç içlerini yavaşça birbirine bastırdı. "Burada bir sorun var gibi görünüyordu."

Tom homurdandı. "Yakamdan düşmezsen bir sorun olacak."

Javier'in tebessümü gerildi. Onu izledim, tamamen büyülenmiştim.

"Korkarım yakandan düşemem. Ateşin güveleri çektiği gibi senin gibi aşağılık herifler de beni çeker."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tom'un ahbablarından biri alçak bir ıslık çaldı. Sanki bu onlar için sıradan bir olay, bir gece eğlencesiydi.

"Adi bir göçmenden başka bir şey değilsin," dedi Tom. Kıpırmızı kesilen alnındaki damarları atıyordu. "Şimdi defol git."

Bu etnik hakaret karşısında Javier'in patlamasını bekliyordum ama o hiçbir şey yapmadı. Hatta duymamış gibiydi.

Sakin ve soğukkanlılıkla konuştu. "Yapılamayacağı konusunda oldukça kararlı görüldüğün için bu kadına arka çıkmak için burada olduğumu bilmeni istedim sadece. Seni bu mekândan attırmak için ona yardım etmekten büyük mutluluk duyacağım. Annen sana hiç terbiye öğretmedi mi? Yoksa köpeğinle düzüşmekten fırsat bulamadı mı?"

"Siktir git," diyen Tom, Javier'i itti. Javier neredeyse hiç kıpırdamadı. Beyaz gömleğinin önünü kepek varmış gibi silkelemekle yetindi.

"Bu pahalı bir gömlek," dedi Javier bir kaşı kalkık.

Konuşurken ağzından tükürükler saçan Tom bir adım yaklaşarak, "Yeri öptürmediğim için sevinmelisin," dedi. Julie şimdi yanıma gelmiş, başlamak üzere olan kavgayı izliyordu. Bir taraftan, Steve'i çağırmasını, bu kavgayı başlamanı bitirmesini istiyordum ama diğer taraftan da bu adamın neler yapabildiğini görmek istiyordum. Kiminle uğraştığımı bilmek istiyordum.

Çenesini indiren Javier, ona kinle baktı. Mekândaki gerilim hissedilir olup da hepimizi kaplayan canlı bir varlık halini alıncaya kadar birkaç saniye Tom’u izledi.

“Ne bakıyorsun be?” diye haykırdı Tom. Yumruğunu kaldırmıştı ama tıpkı sesi gibi titriyordu. Javier’in karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Sarhoşluğun verdiği sersemlikle de nihayet korkmuştu.

Javier ona bakmayı sürdürdü. Benim olduğum tarafa bakmadan önce de dudaklarını yaladı. “Bu kadından özür dilemen gerekiyor. Ona son derece misojinist* bir isimle seslendiğin için. Ayrıca votka şişesini tezgâhın arkasından alıp kendine servis yaptığın için. Halbuki sana içki vermeyeceğini söylemişti.” Son cümlesinde sesini Julie’nin duyabileceği kadar yükseltti. Julie’nin bana baktığını hissedebiliyordum fakat ben gözlerimi Javier’den koparamıyordum.

Tom büsbütün afallamış görünüyordu.

Javier hemen gülümsedi. “Ne yani, misojinist ne demek bilmiyor musun? Burnunu kırmak üzereyim demek.”

Bu tehdidin üzerine Tom ileri atıldı. Javier’in kafasına vurmaya hazır, yumrukları havadaydı. Başı dertte bir genç kadın gibi bağırdım ama endişem yersizdi.

Javier bir kedi gibi hareket etti. Tam hapı yuttuğunu düşündüğüm sırada yukarı sıçradı ve Tom’un burnuyla temas eden açık avucu, tek bir hızlı darbeye kırırdağı parçaladı. Her tarafa kan ve acı saçıldı. Javier’in beyaz gömleği hariç her tarafa.

* Kadın düşmanı. (e. n.)

Yüzünü acıyla tutan Tom çığlık attı. Can çekişen bir boz ayı gibi iki büküm olmuştu. Javier, Tom'un yüzünün hizasına eğildi. "Bu bana bir özür gibi gelmedi," diye alay etti.

Tom'un ahbaplarına baktı. Hepsi ağızları bir karış açık duruyorlardı.

"Belki içinizden biri ona özür dileyebilir. Siz de mi mi-sojinist köpeklersiniz yoksa? Ha?" Parmaklarını kütürdetti.

Tedirgince bakıştılar. Hiçbiri Javier'in avucunun tadına bakmak istemiyordu. Salonun arka kısmında Steve'in, önündekileri iterek yaklaştığını gördüm. Son birkaç saniyedir epey bir kalabalık toplanmıştı.

"Neler oluyor burada?" diye gürledi Steve gürültüyü bastırarak.

Hâlâ üniversiteli gençlere odaklanmış olan Javier onu duymazdan geldi. "Pekâlâ. Hepiniz buradan atılmak mı istiyorsunuz yoksa?"

En sonunda gençlerden biri Tom'un yan tarafına hafif bir tekme atıp, "Tom, hadi kardeşim. Özür dileyiver," diye tısladı.

Tom inildeverek ayağa kalktı. Elleriyle hâlâ yüzünü kapatıyordu. Tişörtünün yakası kana bulanmıştı. Parmaklarının arasından bir gözünü gördüm, yaşlar akıyordu. Hak ettiğini bulmuştu.

"Bu son şansın," diye fısıldadı Javier tıpkı bir sırdaş gibi. Cümlesinin sonuna "aksi takdirde" ekleme ihtiyacı duymadı.

Tam Steve onlara doğru yürürken Tom tamamen moral-sizce, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Tom’u tepeden tırnağa süzdükten sonra Javier’e ters ters baktı.

“Ne oldu burada?” diye soran Steve bana ve Julie’ye baktı.

Sesime kavuşunca Tom’u işaret ettim. “Sarhoş haliyle bana kaba davranan şu adama içki vermeyi reddettim. Sonra votkayı benden zorla alarak içti. Buradaki adam da beni savunuyordu.”

Tom, “Sana parasını ödedim, seni aptal sürtük,” diye acı acı bağırdı. Büyük hata. Javier, kafasını koparmaya hazır görünüyordu. Fakat Steve elini ondan daha çabuk tutarak Tom’u yakasından kavradı. Steve ince ve sıırım gibi olmasına karşın aptallarla nasıl başa çıkacağını biliyordu belli ki.

“Pekâlâ, dostum. Duymam gerekeni duydum. Bundan sonra buraya gelemezsin. Asla. Ahbabların da öyle.”

Kalabalıktan birkaç kişi alkışlayıp sevinç nidaları atarken gençler hep bir ağızdan itiraz ettiler. Epey bir zamandır kaşınıyorlarmış herhalde.

Javier gömleğinin kollarını özenle kıvrırırken Steve’e, “Yardım etmemi ister misin?” diye sordu.

Steve ona şüpheyle baktı. “Hayır, yeterince ettin sanırım.” Durakladı, sonra alelacele teşekkür etti.

Tom’u birkaç adım sürükleyip itti. Bana ve Javier’e öfkeyle bakan ahbabları da peşinden gittiler.

Julie yere eğilerek Tom'un yere attığı yirmilikleri topladı. Yapış yapış tomarı pantolonumun cebine tıktırıp hafifçe vurdu. "O herifler burayı cehenneme çeviriyorlardı. Onları hiç attıramamıştım. Bunu hak ettin."

Tuhaf bir şekilde gülümsedim. Bara oturan Javier'e bakıp tezgâhın üzerini bir peçeteyle sildim. "Şey, aslına bakarsan bu adam hak etti bence."

Aramıza bakıp bana göz kırptı. "İçkileri bizden öyleyse. Ve her ne isterse." Sonra kalan diğer müşterilerle ilgilenen Deanne'e yardım etmek için barın diğer tarafına süzüldü.

"Duydun mu?" diye sordum birden inanılmaz gergin hissederek. "İçkilerin bizden."

Peçeteyi düzgünce katlayıp boş bardağın içine tıkan Javier bana bakarak kaşlarını oynattı. "Ve her ne istersem."

Tanrı aşkına, kızarma lütfen, diye telkinde bulundum kendime. Boğazımı temizledim. "Ee, ne içmek istersin?"

"Senin dışında mı?"

Tedirgince güldüm. "Beni içemezsin."

Öne doğru eğildi. Gözleriyle vücudumu baştan aşağı süzerek tenime alev aldırıldı. "Evet, sanırım içebilirim ve sanırım içeceğim de. Fakat şimdilik sadece bir cin tonik alacağım."

Sıcak bir şekilde nüfuz eden sözcüklerini yuttum. İşler fazla kolay, fazla iyi gidiyordu. Bu adamı tanımakta, ona yaklaşmakta zorlanacağımı sanmıştım ama o benim peşimden geliyordu. Bu durum, işleri hem inanılmaz kolaylaştırıyor hem

de hayal bile edemediğim derecede tehlikeli kılıyordu.

Elimden geldiğince havalı ve kendinden emin görünmeye çabalayarak içkisini hazırladım. Bütün bu zaman zarfında gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

İçkisini verdim. Sonra süs olarak bir dilim yeşil limon aldım. Tam bardağın kenarına koyacağım sırada elime uzandı ve limonu parmaklarımdan aldı. Ardından ateşli ve sert gözleri benimkilere bakarken dudaklarını parmaklarıma dayayıp limonun suyunu yaladı. İçimi, parmak uçlarımdan kalbime kadar uzanan bir ürperti kapladı.

Bir an ağzım açık kaldıktan sonra parmaklarımı sıcacık ağzından çektim.

“Tahmin ettiğim kadar tatlıymışsın, meleğim,” dedi. Ateşli gözleri dans ediyordu. “Seni içeceğimi söylerken baş başa kalmayı umuyordum elbette.”

Buna ne diyebilirdim ki? Kelimeleri bile bulamadım. Ben de konuyu değiştirdim.

“Teşekkür ederim.”

“Parmaklarını yaladığım için mi?”

Hâlâ ne kadar ıslak olduklarının bilincinde, alaycı bir şekilde gülümsedim. Onları kurulamak istemiyordum. “Beni kurtardığın için. Ben...”

“Kendi başına da gayet iyi idare ediyordun,” dedi çabucak. “Öyle pat diye ortaya çıkıp bir şeyleri kurtarmak niyetinde değildim aslında. Senin, meleğim, kurtarılmaya

ihtiyacın yok. Sadece o çocuğa haddini bildirmek istemişim. Hepsi bu.”

Tekrar kullandığı “melek” kelimesi, içimde gayriihtiyari bir heyecan yarattı. Özellikle de sahiplenircesine “meleğim” dediğinde. Onun meleği. Benim hedefim.

“Pek çok çocuğa haddini bildirmişe benziyorsun,” dedim tehlikeli sulara yüzdüğümün farkında olarak.

Omuz silkip içkisini yudumladı.

“Belki bildirmişimdir.”

“Ee, buraya neden geldin?”

Tembelce gülümsedi. “Sana söyledim. Israrcıyımdır. Hayır denmesinden hoşlanmam.”

“Açık konuşmak gerekirse...” dedim. Kaytarıyormuş görünmemek için bilinçli olarak barı ve tezgâhı siliyordum. “Beni cuma akşamı dışarı çıkarmak istedin, perşembe akşamı değil. Ben sadece ikinci teklifine hayır dedim.”

“Sana neler kaçırdığını gösterebilmeyi ummuştum.”

“Ne kaçırmıyordum?”

“Öğreneceksin. Vardiyarı bitene kadar burada kalmayı planlıyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. “O çocukların geri geleceğini sanmıyorum.”

Çenesini aşağı indirdi. “Beni yanlış anladın. Seninle konuşabilmek için burada kalıyorum. Sana bakabilmek için.” Gözleri, çıplak boynumun omuzlarımla birleştiği bir noktaya

kilitlenmiş gibiydi. “Seninle olabilmek için.”

Yutkundum. “Pek açıksözlüsünüz, Bay Bernal.”

“Lütfen,” dedi elini sallayarak. “Bay deme. Beni çok yaşlı gösteriyor.”

“Kaç yaşındasın ki?”

“Yirmi üç.”

Şaşkınlıktan ona bir kez daha baktım. “Hadi canım.”

Yüzünü sıvazladı. “Daha yaşlı mı gösteriyorum? Daha genç mi? Sayı ne olursa olsun, beni yakışıklı buluyorsundur umarım.”

“Yakışıklısın,” deyiverdim aptal gibi. “Yani daha yaşlısın sanıyordum. Yaşından büyük davranıyorsun. Yirmi yaşında olup da bu kadar güzel giyinen pek fazla kişi tanımıyorum.” Pahalı diyecektim ama zenginliğini fark ettiğimi düşündürmek istemedim.

İçkisinden bir yudum daha alıp ellerini tezgâhın üstüne koydu. “Ya sen? Eden kaç yaşında?”

“Yirmi,” dedim düşünmeden ve yaptığım korkunç hatayı fark ettim. “Yani yirmi bir demek istemiştim. Hâlâ o altın yaşa tutunuyorum galiba.”

Kalbim, o hatadan ötürü boğazımda o kadar hızlı atıyordu ki bunun başımın üstünde yanıp sönen, “Yalancı, Tam Burada,” yazılı neon ışıklı bir tabela misali yüzümden anlaşıldığına emindim.

Ancak Javier bana yavaş yavaş gülümseyerek beyaz diş-

lerini gösterdi. “Yirmi bir yaşında birinin yüzüne ve vücuduna sahipsin. Bunu gayet iyi görebiliyorum ama gözlerin... Hayır, gözlerinde bir hikâye var. Bu dünyada yüz hayat geçirmişsin. Kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüşsün.”

Sırtımda bir ürperti hissettim. Fark ettirmemek için boş bardakları kaldırmaya başladım. Başka neler görebiliyordu acaba? Kibarca gülümseyip arkamı döndüm. Düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

“Çok güzelsin,” dedi arkamdan. Sesi, yumuşak bir battaniye gibiydi. “Ama sen bunu zaten biliyorsun. Bildiğini görebiliyorum ve bundan dolayı mutluyum da. İnsanların bunu sana söylemeye cesaret ettikleri anlamına gelir bu. Dünyada daha fazla cesarete ihtiyacımız var.”

“Bunu sırf sana yakışıklı dediğim için söylüyorsun,” diyerek şaka yollu kendimi aşağıladım. Onunla yüz yüze gelmeyi henüz istemiyordum. Kasanın üzerinde, “Mississippi Daha İyi Yapar,” yazılı bir çıkartmaya yoğunlaştım ama makro modundaki bir kamera gibi bir türlü tam olarak odaklanamadım.

“Yağcılıkla her istediğini elde edebilirsin,” dedi. “En azından bende öyle. Ya sende?”

Derin bir nefes alıp nihayet döndüm. “Bir içki daha koparabilirsin.”

“Bununla yaşayabilirim.”

Böylece Javier orada oturup vardiyam bitene kadar bir-

kaç içki içti. Araba kullanacağını söyleyerek ikiden fazla içmeyi reddetmişti. Güney’de pek çok kişinin sarhoş araba kullandığı düşünülürse bu hayranlık uyandırıcıydı. Kendisinden fazla konuşmadık; müzik gibi genel konulardan bahsettik. Benim beğendiğim bazı grupları onun da beğendiği ortaya çıktı ki insanlarla her zaman bu şekilde bağ kurmuşumdur. Benimle ilgili birkaç soru sordu ama cevaplarım hazır olduğundan kolaylıkla savuşturdum. Eden White, Arizona’da Bixby’de büyümüştü. Phoenix’te bir üniversitede iki yıl baytarlık okumuş ama hayvanların kendi sorumluluğunda öldüğü düşüncesini kaldıramadığından okulu bırakmıştı. Mississippi’ye Florida’daki kuzenini ziyaret etmek için gelmiş ama yolun yarısında paraları suyunu çekmişti. Geçerli bir sebep bulmadıkça Biloxi’de uzun süre kalmayı planlamıyordu. Şu ana kadarki geçerli sebebi, cin tonik içmek olabiliirdi.

İşimi bitirip, bahşış kutusundan ilk bahşışlerimi toplayıp Deanne ve Julie’yle vedalaştıktan sonra Javier’le bardan çıktık. Eski dostlar gibi sohbet etmemizin ardından yoğun ve sıcak gece havasına adımımızı atarken onunla yan yana yürürken kendimi rahat hissedeceğimi düşünebilirsiniz. Oysa hiç rahat değildim. Vücudumun, onun her hareketinin, bileğinin benimkine hafifçe değmesinin son derece farkındaydım. Birlikte kamyonetime yürürken bitmek bilmeyen bir panik atak döngüsünün içindeymiş gibi hissettim.

“Eh, bu da benim külüstür,” dedim kaputa vurarak. Karşılık olarak homurdandı. Boyası dökülmüş ve paslanmıştı. Javier kamyonete bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Güzel kız, çirkin kamyonet. Zıtlıklarla dolu bir kadınsın,” dedi. “Hoşuma gitti.”

Suratımda aptal bir sırıtiş peyda oldu ama çabucak toparlandım. İyi bir dolandırıcı olduğumu düşünürdüm ama anlaşılan o ki karşımda ateşli bir adam görünce bütün içgüdülerim arıza veriyormuş. Travis’in evinin civarında kamyonetimi fark etmemiş olması karşısında derin bir oh çekmeyi bile güçbela hatırladım. O an tek düşünebildiğim, bana doğru bir adım attığı ve aramızda çok az bir boşluk kalmış olduğuydu.

Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarken gayriihtiyari nefesimi tuttum. Parmakları hem duyarlı ve sıcak hem de sakinleştirici ve canlandırıcıydı. Gözlerimi kapatıp bu yabancı hissin tadını çıkardım. Hayatımda ne kadar da az dokunulmuştum.

Üzerime eğildiğini hissettim. Misk ve çay gibi kokan parfümünün kokusunu alınca içimi alevler sardı. Yanağıma yerleştirdiği yumuşak dudaklarını sıcak, ıslak bir saniye boyunca orada tuttu, sonra da ağzını kulağıma götürdü.

“İyi geceler,” diye fısıldadı kulağıma usulca, bilerek. Nefesi, tüylerimi ürpertti.

Sonra dudaklarını çekip kibarca başını sallayarak, “Dikkatli sür. Yarın sabah ararım,” dedi.

Şaşkın ve şaşırtıcı biçimde tahrik olmuş halde, otoparkın öbür ucuna park ettiği GTO'suna kendinden emin adımlarla yürüyüşünü izledim. Aracına bindi, kornaya bastı ve otoparktan uzaklaştı.

Bu küçük melek, kanatlarını kesin kirletecekti.

BEŞ

Uykumda huzursuzdum. Bütün gece döndüm durdum. Beynim, rüya haliyle bilinç hali arasında var olan o yarı düşünceleri evirip çevirdi. Sürekli Javier'i gördüm... dudaklarının parmaklarımda bıraktığı his, kulağımdaki ağzı. Tom'u ve çirkin yüzünü gördüm. Korkuyu hatırladım. Çatışmayı anımsadım. Daldığımda rüyalarım da hep aynıydı. Düşüyordum ama çığlıklarımı duyan olmuyordu.

Javier aradığında saat on birdi ama sadece birkaç saat önce uyumuştum sanki. Telefonda bana Eden dediğinde, yarı uyanık halde neredeyse tereddüt ettim. Fakat sonra birden her şeyi hatırladım. Yalanı. Dümeni. Javier'in beni şu ana kadar nasıl hissettirdiğinin önemi olmadığını, bütün bunların amacının onu kullanmak olduğunu. Bunu unutamazdım.

Kısa süren konuşmamızda, telefondaki mesafeli yakla-

şımımı fark edip etmediğini merak ettim. Kendimi korumakla onu kandırmak arasındaki o ince çizginin üzerinde yürümek zorundaydım. İkisini de yapmam gerekiyordu ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Ben farklı davranıyor olsam da o tutarlı davranıyordu. En az önceki kadar zarif ve tatlıydı. Beni üçte alacağını söylemişti. Randevu için biraz erken bir saat olsa da çok fazla randevuya çıkmadığımdan sorgulamamıştım.

Yine de bu durum, bana kendimi gafil avlanmış ve dolayısıyla da rahatsız hissettiriyordu. Tavsiyeye ve kılavuzluğa ihtiyacım vardı. Hemen Gus'ı aradım.

“Her şey yolunda mı?” oldu ilk sözleri.

Tanıdık sesini duyunca derin bir oh çektim. Hâlâ yabancı ve soğuk gelen bu dairede aklımı başıma getirdi.

“Evet, her şey yolunda. Öylesine aramıştım.”

Duraklama. “Ah, aramana sevindim. Böyle olunca kendimi iyi hissediyorum. Her şey yolunda mı yani?”

“Şey, evet. Şimdilik en azından. Bir işe girdim!”

“Yasal bir işe mi? Referans için kimse aramadı.”

Pencereye yürüyüp panjuru açtım. Güneşli, harika bir gündü. Ne yazık ki kent görüntüsü çok sıkıcıydı. Açık çölü özlemeye başlıyordum.

“Yasal ama sanırım aramalarına gerek kalmadı. Oldukça çekici görünüyordum. Başka da bir şey lazım değil zaten. Gerçi cesaret de lazımmış.”

“Zorlu bir gece miydi?”

“Evet, ilk vardiyam.” Olanları açıklamayı sürdürdüm, Javier’den sonuna kadar bahsetmedim.

“Şey,” diye başladım yara izi kaplı bacağıma dalgın dalgın bakarak. Pembe ve kırmızı izler, acımasız güneş ışığında çok daha çirkin gözüktüyordu. “Sonunda, diğer adamı döven adam var ya, şey... o benim hedefimdi.”

Sessizlik, havayı doldurdu. Mülkünde bir yerlerde böğüren bir ineğin sesini duyabiliyordum.

“Gus?”

“Hedefin mi? Anlamadım.”

“Hedefimle tanıştım. Travis’e en yakın adamla. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. En azından onun için çalışıyor. Bu akşam birlikte dışarı çıkıyoruz.”

“Kim bu adam?”

“Adı Javier Bernal,” dedim adımı söylerken zorlanarak.

“Meksikalı mı?”

“Evet, ne olmuş?” Sesindeki kınayıcı ton karşısında hemen savunmaya geçtim.

“Ellie... ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu hoşuma gitmedi.”

“Eh, buraya ne için geldiğimi biliyordun.”

“Evet, ama o Meksikalılar...”

“Şey, biraz ırkçı davranmıyor musun?”

“Ellie,” diye gürleyince çenemi kapadım. “İrkçi davranışım falan yok. Eski karım Meksikalıydı. Umurumda bile değil. Fakat Meksikalıysa uyuşturucu çetesiyle muhtemelen doğrudan bağlantılıdır.”

“Ee, ne olmuş? Travis’in o çetelerden birinin başı olduğunu biliyoruz.”

“O, bir yan çetenin başı. Onlar Güney’i kontrol ediyorlar. Bu Javier’in, uyuşturucuları tedarik ettikleri Meksika’daki başka bir çeteyle bağlantısı olabilir. Los Zeta’larla, Sinaloa’larla. Bu çok daha tehlikeli. Haberlerde, o kesilen kafaları duymuşsundur. Bu adamların şakası yok.”

Gözlerimi devirdim. “Bunun farkındayım. Travis’in bana yaptığı şeyin de şaka tarafı yoktu. Hem sırf Meksikalı diye...”

“Kendine dikkat etsen iyi edersin.”

“Ediyorum. Edeceğim de. Ayrıca, bak ne diyeceğim, başka bir çeteyle bağlantısı da olabilir, sadece Travis için çalışıyor da olabilir. Ancak sadece yirmi üç yaşında. Yirmi üç yaşında biri ne kadar hasara yol açabilir ki?”

Sözcükler havada asılı kaldı. Tehlikeye davetiye çıkarıyordum adeta.

Yirmi üçlük delikanlı, GTO’suyla apartmanıma geldi. Ceptelefonumu arayıp aşağıda olduğunu haber verdi. Yukarı gelip içeriyi görmek istemeyince rahatladım. O anda Eden White olduğumu gösterir hiçbir şeyim yoktu. Meksika uyuşturucu çeteleri ile pornodan ibaret internet geçmişimi taramak isterse başkaydı tabii.

Pornonun bana hiçbir faydası yoktu. Tek yaptığı, beni

tahrik etmekti ve tahrik olduğumda da beyin hücrelerim işlerliğini yitiriyor gibiydi. Baştan çıkarma konusunda bazı öneriler bulmak istemiştım ama Javier’i baştan çıkarmak için bir şey yapmama gerek olmadığı gayet açıktı. Fazladan tahrik olduğumla kalmıştım.

Yine de tedbirli davrandım. Çantamda birkaç kondom vardı. Ayrıca nasıl takıldığını gösteren bir YouTube videosu izlediğimi de itiraf ediyorum. Acayip korkuyordum ama iş oraya geldiği takdirde kondom kullanmasında ısrar edecek olmama rağmen takma işini onun halledebileceğine kanaat getirdim.

Açık ama boğucu bir hava vardı. O nedenle her zamanki kotumun yerine bol bir keten pantolon giydiğime sevinmiştim. Bronzlaşmış omuzlarımı gösteren ve yeni dudak parlatıcım ile uyumlu, mercan renkli askısız bir bluz giymiştim. Gençlik yıllarımı kot pantolon ve çizme giyerek geçirdiğimden biraz erkeksi giyinmeye alışmıştım; dolayısıyla da biri için süslenip püslenmek biraz tuhaf bir histi. Tuhaf ama şaşırtıcı biçimde güzel bir his. Tıpkı müptelası haline geldiğiniz yeni bir yemeğin tadı gibi.

Arabası yolun kenarındaydı. Beni görür görmez indi. Beyaz bir gömlekle siyah kot pantolon giymişti. Ayağında koyu renk yelken ayakkabıları vardı. Rahatlıkla zarafeti birleştirmeyi başarmıştı. Beni asıl etkileyense belki de doğal yürüyüşüydü; avını takip eden bir kaplan gibiydi adeta. Vücuduna alıcı gözle de ilk defa baktım. Ne kadar adaleli oldu-

ğunu görünce şaşırdım. Önkolları epey geniş, göğsü kaslı, vücudunun geri kalanı biçimli ve zayıftı. Atletik ve hızlı görünüyordu. Ki dün akşam olanlardan sonra buna hiç şaşırmadım.

“Merhaba, meleğim,” dedi sırıtarak. Beni kucaklamak için kollarını açmıştı. Bu mu uyuşturucu çetesi lideriydi? Hiç sanmıyorum.

Tedirgince güldüm. Beni kollarına alarak kendine çekti. O tanıdık kokuyu aldım, kulağımdaki dudaklarının hissini hatırladım. Fakat bugün yanağımdan öpmedi, elimi tutmakla yetindi.

“Güneşi çıkarmışsın, buna sevindim,” dedi beni süzerek. Alçalıp yükselen ses tonu, sırtımda haz dalgaları yarattı. “Hadi.” Elimi sıktı. Daha fazla dalga oluştu. “Fırsatımız varken havanın tadını çıkaralım.”

Arabasına bindik. Biner binmez de ona âşık oldum.

“Çok güzel,” diyerek ellerimi pürüzsüz konsolun üzerinde gezdirdim. Yaşına rağmen bu kadar bakımlı olmasına ve cilalı kromla insanı geçmişe götüren parçaların kusursuz karışımına hayranlık duymuştum.

“Bir adı var,” dedi emniyet kemerini takarken. Gözlerimin içine bakarak açıkladı. “Jose. Onu ta Meksika’dan getirdim.”

Beynim çoktan Gus’ın söylediklerinin ve uyuşturucu çeteleri hakkında internetten öğrendiğim bilgilerin üzerinden geçerken ona gülümsemeyi sürdürdüm. Kafamın içindeki

çarkların ona görünmediğini umuyordum ama adamın sezgileri çok kuvvetliydi.

“Ne yani, Meksikalı olduğumu bilmiyor muydun?” diye sordu ve gülümsemeye devam etmesine rağmen her şeyi gören gözlerini kapatan koyu renk güneş gözlüğünü taktı. Yola sapıp otobana doğru ilerledik. Sonuna kadar açık pencerelerden giren rüzgâr, saçlarımızı dağıtıyordu. Klimanın çalışıp çalışmadığını merak ettim.

“Hayır, Meksikalı olduğunu tahmin etmiştim,” dedim. “Arabana isim vermen bana sevimli geldi, hepsi bu.”

Güldü. “Sevimli? Belki. Aptalca? Evet. Yine de ne diyebilirim ki? Duygusal biriyim. Bu eski makine, tanıdığım herkesten uzun zamandır benimle.”

Ehliyet almasının üzerinden yalnızca sekiz yıl falan geçmiş olabileceğini düşününce bu nasıl olabilir diye merak ettim ama üstelemedim. Ondan bilgi istiyordum ama bunu yavaş yavaş istiyordum.

“Eh, acayip seksi bir araba. Klasik arabalara bayılırım,” dedim.

Başını eğip gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Hiç mankenlik yaptın mı?”

Sesli ve oldukça tuhaf bir kahkaha salıverdim. Hemen ağzımı kapatıp ona utangaç şekilde gülümsedim. “Özür dilerim, hayır.”

“Sorumun nesi komik anlamıyorum,” dedi oldukça ciddi bir tavırla.

“Şey, birincisi, yeterince uzun değilim,” dedim parmağım la sayarak. “İkincisi, inanılmaz sakarım. Üçüncüsü, özgüvenim yok.”

“Peki dördüncüsü?”

Dördüncüsü mü? Eh, dördüncüsü, akü asidinin yanlış kullanımının öncesi ve sonrası etkilerini sergileme amacı dışında, total ve bacağı yara izleriyle kaplı bir mankeni kimse tutmazdı. Ayrıca öncesi resmini de Photoshop’la düzeltmeleri gerekirdi.

“Hafif topallayarak yürüyorum,” diye itiraf ettim. “Dikkat etmediğimde daha belirgin oluyor.”

“Hiç fark etmedim,” dedi samimice.

“Eh, dikkat ediyordum da ondan.”

“Yorucu olmuyor mu? Gizlemeye çalışmak? Numara yapmak?”

Dudağımı emip yanından geçtiğimiz endüstriyel yapılarla baktım. “Oluyor.”

“O halde benimleyken doğal hareket etmeye ne dersin? Epey enerjiye ihtiyacın olacak çünkü.”

Kaşımı kaldırıp tekrar ona baktım. “Öyle mi?”

Sırtıttı; yüzünün tamamını gerdiren çarpıcı bir gülümsemeydi. “Çok yakında öğreneceksin.”

Kendisinden hiçbir şey saklamamam konusunda beni az önce uyarmasına karşın başımı çevirip suratımdaki aptal öğrenci ifadesini sakladım. Dahası bir sürü şey saklıyordum zaten.

Viran binaların ve insanın aklını başından alan okyanus manzarasının yanından geçerken Javier, Katrina Kasırgası'nın etkilerini izah etti. Felaketi iki yıl önce haberlerde izlemiştim. Fakat Javier onu yaşamıştı, hem de tam burada.

“Yaşadığın yer hasar gördü mü?” diye sordum. Az kal-sın evin diyordum ama kendimi tuttum. Ona göre, bir evde yaşadığını varsaymak için bir hiçbir sebebim yoktu.

Başını iki yana salladı. “O sırada bir apartmanda kalı-yordum. Sadece ilk katta biraz su hasarı meydana geldi. Pek çok ev tamamen enkaza döndü. Gerçi zamanla bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı. En azından benim için. Geçen yılın sonlarında deniz kenarında bir ev satın aldım. Hasar gör-müştü ama ucuzdu. Adam etmek için çok uğraştım.”

“Ocean Springs’de mi?”

“Orayı Biloxi ve Gulfport’tan çok daha fazla seviyorum. O kentler iğrenç ve insanları da kayıtsız ama Ocean Springs’de adını biliyorlar.”

“Bu iyi bir şey mi yani?” diye sordum. Büsbütün şaşır-mıştım. Yasadışı faaliyetlerle uğraşanlar için göz önünde bu-lunmamanın bir numaralı kural olduğunu sanırdım. En azından bana böyle öğretilmişti.

Geniş ağzı keyifle seğirdi. “Evet, bu iyi bir şey. Meksi-ka’da, memleketim La Cruz’da herkes adını bilir. Herkes sana yardım etmek, destek olmak için yanındadır. Büyük bir aile gibidir. Onu burada, Güney’de de buluyorsun. Bazen. Ancak Ocean Springs o kadar küçük ve topluluk odaklı ki.”

“Biraz zengin bir yer sanki, değil mi? En azından ben öyle gözlemledim.”

“Hem öyle hem değil ama ben kendimi evimde hissediyorum. Ve evinden bu kadar uzaktayken kendini evinde hissetmek önemlidir.”

“Demek La Cruz’lusun?”

Bana yan yan baktı. “Nerede olduğunu biliyor musun, Arizona’dan hiç çıkmayan kız?”

Gülümsedim. “Hayır, aslına bakarsan bilmiyorum. Hoş bir tınısı var, hepsi bu.”

“Eden White’in da hoş bir tınısı var.”

Koltuğumda kıpırdandım. “Evi mi hatırlatıyor?”

“Evet. Evi hatırlatıyor.” Sesinde efkâr var gibiydi. Ocean Springs kasabasına varana kadar arabanın içinde bizi bir sessizlik ele geçirdi.

Arabayla ana caddeden geçerken, “Nereye gidiyoruz? Beni kahve içmeye mi götürüyorsun?” diye sordum.

Güldü. “Bu çok sıkıcı olurdu. Sence de öyle değil mi? Hayır, seni evime götürüyorum.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Saat daha öğleden sonra dörttü ama neyse ki kondomları yanıma almıştım.

Çok geçmeden haftalarca önce izlediğim o yerin önünde durduk. Dışarıdaki beyaz tahta, kavisli, vitray pencereler ve devasa sundurma. Sokağın yukarısında kamyonetimde oturup onu izler, adını, arkadaşları olup olmadığını, Travis’le olmadığına neler yaptığını merak ederdim. Gözetlemeleri-

min çoğunu gece yaptığım için şanslıydım. Aksi takdirde kamyonetimden kuşkulunabilirdi. Arabanız yüzünden kimliğinizin ortaya çıkması ne kadar aptalca olurdu.

Şimdi nihayet evin içini görebilecektim. Burayı daha önce hiç görmemiş gibi davranmam gerekiyordu elbette.

“Çok güzel,” dedim güneşten korumak için ellerimi gözlerime siper edip eve bakarken. “Kumsal tamamen senin mi?”

“Mas o menos,” dedi. Bana elini uzattı ve sevinçle tuttum. “Gel, sana evi gezdireyim.”

Arabayı, arka ucu sütunların üzerinde yükselen evin yarısının altında kalan yere park etmiştik. Javier, bütün destek kirişlerinin kasırgada çöktüğünü ve evin yan yattığını açıkladı. Evi neredeyse tekrar yukarı kaldırmak zorunda kalmışlar. Garaj alanındaki kapıyı görmezden geldik. Beni ahşap merdivene götürdü, oradan da yukarıdaki sundurmaya çıkardı. Etrafımızda beyaz kumsal kumları, araba yolunun üzerine uçuşuyor; bir esinti, palmiye ve çarpık meşe ağaçlarının yapraklarını hisırdatıyordu. Güneş ışığında her şey ısılıyor, nem süpürülüp gidiyordu.

Sundurmanın harika bir kumsal manzarası vardı; rüzgârda eğilen otlar, yumuşak kumlar ve evden okyanusa uzanan, iki tarafında dallar bulunan bir patika. Fakat nefesimi kesen tek şey bu değildi. Sundurmada bir masa vardı. Üzerine de buz kovasıyla şarap kadehleri yerleştirilmişti.

Beni dikkatle izleyen Javier memnuniyetle gülümsedi.

“Hava kararmadan burada içkilerimizi yudumlayıp manzaranın tadını çıkarınız diye düşünmüştüm.” Ellerini birbirine vurdu. “Bir dakika. İşte, otur.”

İşlenmiş demirden bir sandalye çekip sonra da evin içinde gözden yitti. Oturup masa örtüsünün güzel kumaşıyla oynadım. Onun yaşındaki bir adamın bu kadar iyi zevklere sahip olmasına şaşırdım. Belki Meksika’da büyümek, hayat-taki güzel şeylerin değerini bilmenizi sağlıyordu. Belki uyuşturucu parasının da bunda payı vardı.

Geri döndüğünde kadehimi doldurmuştum bile. Sauvignon Blanc’ın eşsiz tadı, dilimin etrafında dönüyordu. Masaya bir tepsi koydu. Neler yoktu ki: balsamlı sosa batırılmış, jambonla sarılmış incirler, karidesler, bir tür sarmısaklı mayonez sosu ve bir de çıtır çıtır küçük *tacolarla** taze yeşil salsa sosu.

Karşıma oturup kadehini doldurdu.

“Hepsini sen mi yaptın?” diye sordum.

Kibarca tebessüm etti. “Evet, ben yaptım. O yüzden beğenmezsen acayip gücenirim. Vejetaryen olup olmadığını bilmediğimden *tacoların* arasına sadece sebze doldurdum.”

Buna tepki olarak midem guruldadı.

“Vay canına,” dedim *tacolar*a uzanarak. Tabak olarak kullanmam için hemen bir peçete verdi.

Tacolar harika, sebzeler son derece taze, tortillalar da doğru kalınlıktaydı. “Bu inanılmaz,” dedim ağzımda yemekle. Oldukça kaba bir davranıştı ama kendimi tutamadım. Sandalyesine yaslanmış, beni keyifle izleyen Javier’e baktım. Midemde bir-

* Geleneksel Meksika yemeği. (e.n.)

kaç kelebek kanat çırpı, içimde bir sıcaklık yayılmasına sebep oldu. Ya da belki de doğrudan kafamı etkileyen şaraptandı.

“Bunları yapmayı nerede öğrendin?”

Omuz silkti. “Annemden tabii ki.”

“İyi bir aşçıya benziyor.”

Gözlerindeki ifade değişmesine rağmen gülümsemeye devam etti. “Öyleydi. Öldü.”

Sonraki lokma az kalsın boğazımda kalıyordu. Kadehimdeki kalan şarabı hemen diktim, elimi göğsüme koydum. “Çok üzgünüm.”

Yine omuz silkip yüzünü okyanusa çevirdi. “Takma kafa. Geçmişte kaldı. Güzel bir kadın ve iyi bir aşçıydı.”

“Senin gibi birini yetiştirdiğine göre güzeldir herhalde,” dedim. Beynimin bana haykırdığı şeyleri eklemedim: suçlu, uyuşturucu kaçakçısı, hayatımı mahveden adam için çalışan adam.

Bu dediğime inanmamış gibi kaşlarını kaldırdı. Sonra şarap şişesine baktı. “Şarabı beğendin mi? Yeni Zelanda’dan. Hep oraya gitmek istemişimdir.”

“Evet, harika. Çok seyahat ettin mi?” diye sordum, konuyu değiştirmek isteğini fark ederek.

“Öyle denilebilir. Bir keresinde Avrupa’ya gittim. İspanya’ya elbette. Fakat İspanyollar biz Meksikalıları pek sevmeyizler. Güney Amerika’ya ise çok gittim.”

“Ah, sahi mi?” diye sordum kayıtsız görünmeye çalışarak. “Nerelere mesela?”

“Venezuela’ya. Kolombiya’ya. Orta Amerika’da pek çok yere.”

Söylemek zorundaydım. “Venezuela ve Kolombiya... tehlikeli yerler değil mi oralar?”

İfadesi muzipleşti. “Belki ben de tehlikeliyimdir.”

Birbirimizi birkaç saniye izledik. İkimiz de elimizde henüz paylaşmak istemediğimiz, hatta belki asla paylaşmayacağımız kartlar tutuyorduk. Sonra gülerek, “İçkini bitir, meleğim. Saat altı için rezervasyon yaptırmıştım,” dedi.

Memnuniyetle içtim. Çakırkeyif olduğumu anlayana kadar şişenin büyük bölümünün tadını çıkardım. Yemeklerin geri kalanıyla ziyafet çektim. Ev yapımı sarmısaklı mayonez sosu ve incirler de en az *tacolar* kadar harika ve lezzetli. Neyse ki çok fazla yapmamıştı. Aksi takdirde iştahımı büsbütün altüst edecektim.

Batmakta olan güneş, gökyüzünü yer yer askısız bluzumla uyumlu mercan rengine bürürken arabasıyla, Jose’siyle, sahil boyunca ilerledik. Takriben on dakika sonra kumsalda küçük bir restoranda durduk.

Galiba beni lüks bir restorana götürmesini bekliyordum ama bir sahil kulübesinden başka bir şey değildi burası. Dışında, dans eden yengeç resimli bir neon tabelası vardı. K harfi yanmadığından “Yengeç ulübesi” şeklinde okunuyordu. İçeride zemin ahşap ve masa örtüleri plastikti, duvarlarda klasik film posterleri asılıydı. Mutfak sesli ve hareketliydi. Oradan yükselen buharın bir kısmı, aşağı yukarı sadece on

masa bulunan yemek bölümüne sızıyordu.

Gıdıklı, yanık tenli, gözlerinden mutluluk fışkıran bir adam belirdi. Javier'in sırtına vurup coşkuyla karşıladı. Sonra beni inceleyip onayladı.

"Yine mi başka bir kadın, Javier?" dedi. "Bu seferkini kaçıрма ama."

Yine başka bir kadın mı? Elimde olmadan Javier'e baktım. Karşımızdaki adama altın sarısı yeşil gözleriyle en ölüm-cül bakışlarından birini atıyordu.

Javier, adamı tiksintiyle göstererek, "Eden, bu Rod," dedi. Rod bunu anlamamış gibiydi. Bana gülümseyince ağzının içinde bir yerde altın bir diş gördüm. "Rod, bu Eden."

Başımı salladım. Yüreğimdaki endişe hissini gizlemeye çalışarak yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Javier'in çapkın olduğunu öğrenmek beni şaşırtmamalıydı. Yani nasıl olmayabilirdi ki? O kadar nazikti ki. Kadınları etkilemek için böyle giyindiği kesindi. Üzerinde hâlâ önceki kıyafetleri olmasına rağmen üstüne ipek bir ceket geçirmiş, bunu pahalı ve seksi bir papyonla tamamlamıştı.

"Gelin, masanız hazır," dedi Rod. Onu neredeyse duymuyordum. Javier elini sırtıma koyunca bütün omurgam ısındı.

Javier'in favori masası, güzel bir okyanus manzarası olan geniş bir cumbanın yanındaydı. Dalgaların kıyıyı döv-düğü alacakaranlıkta kâğıt fenerler, dışarıyı aydınlatıyordu.

Rod yanımdan ayrıldıktan sonra Javier uzanarak elini benimkinin üstüne koydu. Hafif irkildim.

“Rod ne dediğini bilmiyor,” dedi çenesi aşağıda, bana kaşlarının altından bakarak.

Olabildiğince neşeli olmaya çalıştım. “İyi bir adama benziyor. Kendi masan olduğuna göre buraya sık sık geliyor olmalısın.”

“Mekânın sahibi sayılırım,” dedi. “İşler yolundayken. İşler yolunda değilken, eylemlerine dair tüm bildiklerimi inkâr ederim.”

Gülümseyip mönüyü aldım. Fakat gözlerim odaklanamadı. Zihnim, “yine başka bir kadın” oluşumu düşünmek isterken aynı şeyi tekrar tekrar okudum. Beni en çok rahatsız edense bu işin sandığım gibi çantada keklik olmayışydı. Hayatında pek çok kadın varsa ve onlardan sadece biriysem ne zamana kadar benimle olacaktı? Ya bütün bunlar birkaç haftalık bir eğlence ve oyundan ibaretse ve sonrasında beni bir başkası için terk ederse? Şu anda ilgili, kibar ve baştan çıkarıcıydı, kabul ediyorum; ama ya sonra? Ansızın hiçbir şeyden emin olamayacakmışım gibi hissettim.

“Eden,” diye fısıldadı elimi sıkarak.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Çok ciddi görünüyordu, kara kaşları birleşmişti.

“İçime işledin,” dedi.

Bunu beklemiyordum.

“Seni içimden atabileceğimi sanmıyorum.”

Bunu da beklemiyordum. Söylediklerine ihtiyatla yaklaşmalıydım, buna *mecburdum*. Öte yandan sözcükleri, o ke-

lebekleri tekrar uyandırıyor. Kendimi emin ve güvende hissettirmeye çalışıyor. Bana bir iyilik yapmadığının farkında değildi.

Az önce söylediklerinin ağırlığını üzerimden attım. “Eh, gördüğün gibi hiçbir yere gitmiyorum.”

“Görüyorum ama benim asıl gördüğüm o değil,” dedi gözünün yanına vurarak. “Seni dışarı çıkarıp bir daha da aramayan o adamlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Evet, diye düşündüm. Fakat, “Pek düşünmüyorum. Sadece çok açım,” dedim.

Beni birkaç saniye dikkatle izledikten sonra gözlerini benden ayırıp mönüye baktı. “Mavi yengeçli sandviç muhteşemdir. Ayrıca kendi ekmeklerini de kendileri yapıyorlar.”

Böylelikle bütün ciddi meseleler bir kenara itildi. Kendime bunun ilk resmi randevumuz olduğunu ve olayların fazla hızlı geliştiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Sonra kendime amacıma ulaştığım sürece olayların ne kadar hızlı geliştiğinin bir önemi olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Hem zaten amacıma ulaştığımda gitmiş olacaktım. Buna mecburdum.

ALTı

Yemek bittikten ve Javier beni sarhoş edip yağları damlayan yengeç bacağı yedirdikten sonra Rod'dan bir şişe şarap alarak kumsala indik.

Ay ışığında okyanus daha az tehditkâr görünüyordu ve dalgalar da biraz durulmuştu. Yumuşak kumların üzerinde el ele yürüdük. Kayışlı sandaletlerimi çıkarmıştım. Özgürlüğüne kavuşan ayaklarım mutluydu. Ayağımdaki sandaletler, çizme giymenin uygun olmadığı zamanlarda giydiklerimdi. Hem zarif görünüyor hem de gladyatör tarzı çapraz kayışları, ayağımın üzerindeki yara izlerini saklı tutuyorlardı. Fakat ay ışığında, doğrudan şişeden içtiğimiz onca şaraptan sonra, yara izlerimi görüp görmemesi umrumda değildi.

Yine de inanılmaz gergindim. Ortam, şarap, birlikte olduğum gizemli adam. Bütün bunların sonunda ortaya çıkacak

durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. İnin cinin top oynadığı kumsalda restorandan uzaklaştıkça uzaklaştık, evlerin arası açıldıkça açıldı. Giderek netleşti ki sadece o ve ben vardık. Yalnızdık. Bizi birbirimize iten kâinatta, ışıkları bir bir söndürüyorduk.

Saçmalamaya başladım. Neden bahsettiğimi bilmiyordum. Sanırım reality şovlardan ve dünyayı nasıl mahvettiklerinden dem vurmaya başladım. Jim Dayı'nın evindeyken bayağı bir televizyon izlemiştim.

Sonunda Javier durdu ve beni kendine çekti. Bir elini belime götürüp bluzumla pantolonumun arasında kalan çıplak tenimi buldu. Diğer elini yüzüme koyarak elmacıkkemiğimi usulca okşadığı başparmağını dudaklarıma indirdi. Başparmağının ucunu ağzıma, dudağımla damağımın etli kısmına koyup sıırttı. Ne yapacağımı bilemedim. O nedenle parmağını orada tutmasına izin verdim. Gözlerim korku ve beklentiyle fal taşı gibi açıldı.

“Dudaklarına yazık oluyor,” dedi gözleriyle benimkileri delerek. Ay, arkasında kaldığından yüzü karanlıktaydı ama gözleri bir hayvanınki gibi hâlâ ışıldıyordu.

Bunun nasıl olduğunu sormak üzereydim ki başparmağını bastırınca dişlerimi kaldırıp içeri aldım. Dilime tuz, şarap ve sarmısak tadı geldi. Dilimi parmağının etrafında gezdirdim.

Şehvetten gözleri karardı. “Evet. Böylesi daha iyi.”

Başparmağının tamamını ağzıma soktu. Bu durumda

bakışlarına kilitlenmişken onu emmekten başka çarem kalmadı. Kesik kesik nefes alıyor, burun delikleri genişliyordu.

“Dudakların bunun için yaratılmış ama bu kolay. Bir meydan okumaya ne dersin?”

Tam olarak neyi kastettiğini biliyordum. İster inanın ister inanmayın, Kolorado’dayken bir randevumda açık hava sinemasına gitmiştim. Adam beni öpmeyi bile reddederken ona oral seks yapmıştım. Fena iş çıkarmamıştım. Yani öyleydi herhalde çünkü saçıma boşalmıştı. Ama Javier’le birlikte *fena iş çıkarmamakla* yetinmek istemiyordum. Adamın hayatında bir sürü kadın vardı ve hayatında kalıcı olmak istiyorsam oyunumu bir üst seviyeye çıkarmam gerekiyordu. Tek sorun... oynadığım pek çok oyun içinde bu seferki, boyumu aşıyordu.

Başparmağını yavaşça ağzımdan çıkartarak dudaklarını kulağıma getirdi.

“Merak etme,” dedi usulca. Islak başparmağını ve diğer parmaklarını pantolonumdan aşağı kaydırmaya başladı. “Meleğim daima benden önce gelecek.”

Sonra hassas dudakları ve güçlü diliyle beni öptü. Ağzından enerji çekiyordum adeta. Sıcaklık ve yıldızlar içimi kaplıyordu. Daha önceki hiçbir öpüşmeme benzemiyordu. Beni bağımlı yaptı. Ağzım onunki olmadan sonsuza dek yalnız kalacaktı sanki.

Birden pantolonum gevşedi; belini sıkın uçkur çözülüyordu. Gıkımı çıkarmadım, vücudum kaskatı kesildi, kalbim

küt küt attı. Durmasını istemiyordum ama olacaklardan ödüm kopuyordu. Gerçekten bilinmeyene adım atmak üzereydim. Kontrolü kaybetmek de riskliydi.

Beni ıslak bulan parmakları usulca klitorisime kaydı. Dudaklarımdan çekildi. Gözleri kapalı, derin bir iç çekti. “Sırlısklam. Sadece benim için.”

Ben de benzer bir ses çıkardım. Maharetli parmaklarının verdiği yabancı hissin keyfini çıkardım. Dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bu kadar açıksözlü olması karşısında yanaklarım alev aldı. Tam kendimi tamamen onun ellerine bırakmak üzereyken parmaklarını çekip dudaklarıma getirdi.

Usulca, “Kendi tadına bak,” diyerek, ıslak parmaklarını bana sürdü. “Sandığım kadar tatlı mısın?”

Kelimeleri oluşturmam bile. İğrenemedim bile. Düşünemedim bile. Tek yapabildiğim, tatlı olmadığımı, ekşi ve sabunsu bir tadım olduğunu fark etmektir. O sabah uzun bir banyo yaptığım için kendime teşekkür ettim.

Beni dikkatle izliyordu. “Daha önce hiç kendi tadına bakmadın mı?”

Başımı iki yana salladım. Boğazımı temizleyip kelimeleri bulmaya çalıştım. “Hayır. Bakmalı mıydım?”

Yavaşça sırtıttı. Başını hemen iki yana salladı. “Ah, biricik, tatlı Eden’ım. Büyük oyuncu Rhett Butler’dan bir alıntı yapacak olursam; senin düzülmen gerekiyor ve bunu işinin ehli birinin yapması gerekiyor.”

“Rüzgâr Gibi Geçti”nin hangi versiyonunu izleyerek bü-yüdün sen?” diye sordum.

Dudağını ısırıp askısız bluzumun kenarını aşağı çekti. “İspanyolca altyazılarda alışılmışın dışına çıkabiliyorsun.”

Sonra dudaklarını göğüs ucuma getirip sıcak ve ıslak ağzının içine aldı. Diliyle döverken sertleşti. Kıvılcımlar bütün uzuvlarımı titretti. Bacaklarımın arasını yine ateş bastı. Parmaklarının geri dönmesini istedim. Onu istedim. Bu kadarı çok fazlaydı.

Göğsümü hafifçe ısırırken başımı geriye doğru atıp, “Ben bakireyim,” dedim.

Birden durup başını kaldırdı. Ona bakmak için ben de benimkini yavaşça kaldırdım. İğrenmiş, hayal kırıklığına uğramış ya da en azından şaşırılmış görünmesini bekliyordum ama hiçbirini göremedim. Sadece... mutlu görünüyordu.

Sırıtmaya başladı. “Her geçen saniye biraz daha kusursuzlaşıyorsun, değil mi?”

Yüzünden yalnızca birkaç santim uzaktaki çıplak göğsümün bilincinde, dudaklarımı çiğnedim.

“Merak etme. Sen bir meleksin ve öyle kalacaksın. Şimdilik seni bu erdeminden mahrum bırakmayacağım.”

Ansızın beni kollarına alınca şaşkınlıktan küçük bir çığlık attım. Ona tutundum. Beni kumların üstünde birkaç adım uzakta duran bir kütüğe doğru taşırken ellerimle sırtındaki sert hatları hissettim. Burası birinin evinin önüydü, bunu görebiliyordum ama evde ışık yanmıyordu ve okyanustan uzaktı.

Beni kütüğün üstüne koydu. Sonra usulca göğsümü itti. Ta ki sırtım geriye doğru bir yay çizene kadar. Başım kumların içinde, kalçam da kütüğün üstündeydi.

“Rahatla. Kendini benim ellerime bırak şimdi. Yarın her şeyi alacağım.”

İçimde bunun ne anlama geldiğini bildiğime dair bir his vardı ama bir şey söyleyemedim. Çünkü ansızın pantolonumu indirmeye başladı. Yara izlerimi düşünerek onları fark etmemesi için dua ettim. Onları görüp iğrendiği düşüncesiyle kalbim hızla çarptı.

Fakat tam dizlerimin altına geldiğinde pantolonumu indirmeyi bırakıp kibarca bacaklarımı ayırdı. Vajinamı tahta bir tabakta sunuyormuş gibi hissettim. Bu kadarını ben bile tahmin etmemiştim.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadığını duydum. “O kadar güzelsin ki.” Parmaklarının klitorisimde aşağı yukarı gezindiğini hissettim. Kafamı kumların içine biraz daha bastırırken gözlerimi yumdum. Bacağımla ilgili tüm düşünceler buhar olup gitti.

Sonra başını indirdi. Dilini kullanmaya başladı. Şoktan ve hissettiğim duygudan nefesim kesilmişti. Dudakları benimkileri baştan çıkardı, konuşturdu. İçimi kan ve basınçla doldurdu. Daha önce hissettiklerimin hepsinden daha iyiydi. Bir milyon altın günbatımından, çikolatayla şaraptan ve kurutucudan çıkan sıcak havlulardan daha iyiydi. Bacaklarımı daha da ayırarak kalçalarımı ağzına ittim.

Gürültüyle inledim. Ardından civardaki evlerden biri duyar endişesiyle inlemelerimi bastırmaya çalıştım.

Birkaç santim çekilerek, “Bağırabilirsin, meleğim. Adımı dudaklarından duymaya bayılıyorum. Özellikle de buradakilerle meşgulken,” dedi.

Çok geçmeden o da oldu. Dudakları, dili, kendi inlemeleri... bu kadarı benim için çok fazlaydı. Orgazmım, şaşırtıcı bir vahşilikle içimi kasıp kavurdu. Tutku ve korkuyla adını haykırdım. Dalgalar şiddetlenirken, ikiye ayrılmış ve bir daha asla bir araya getirilemeyecekmiş gibi, kalıcı olarak hasar gördüğümü düşündüm bir an. Beden dışı bir deneyimdi. Gerçek dünyaya döndüğümde, hâlâ bütün halde ve kendim olduğumu fark ettiğimde gözlerimden yaşlar boşandı. Kendimi tamamen serbest bıraktım.

Orada birkaç saniye uzandım. Saçıma her tarafı kum içinde kalmıştı. Sonra Javier’in doğrulurken kafasını kaldırdığını gördüm.

“Acele etme, meleğim,” dedi tepemde dikilerek. “Daha önce hiç böylesine saf bir ses duymamıştım.”

Kendimi saf hariç her türlü hissediyordum. Onu sorgularcasına kaşlarımı kaldırdım. Soluksuz kalmıştım, konuşmadım.

“Doyuma ulaşırken çıkardığın o sesler...” diye açıkladı alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle. “Bütün senfonilerden daha güzeldi.”

Boğazımdaki yumruyu yutup, ne kadar çıplak oldu-

ğumu fark ederek olduğum yerde çabucak doğruldum. Başım döndü. Pantolonumu bağlayıp bluzumu yukarı çekerken her tarafa kum saçıldı. Javier bana doğru geldi ve birden kasıklarıyla karşı karşıya kaldım. Pantolonunun içinde sertleştiğini görebiliyordum. Bu konuda bir şey yapmam gerekecekti, değil mi?

Cesaretimi topladım. Elimi üzerine koyarak parmaklarımın altındaki sertliğini hissettim. Karşılaştırma yapmak için elimde fazla numune yoktu ama boyut bakımından yeterli görünüyordu.

Usulca inleyip kafamın arkasını kavradı. Kum taneleri dökülmeye devam etti.

“Dikkat et, bak. Hazır olmadan beni boşaltırsan yalayaarak temizlemek zorunda kalırsın, ona göre.”

Hemen elimi çektim ama boştaki eliyle yakaladı ve parmaklarımı kemerinin tokasının üzerine koydu.

“Kemerimi çöz,” diye fısıldadı, saçımda tuttuğu elini yumruk yaparak. “Aletimi eline al.”

Orgazmın sebep olduğu adrenalin hâlâ içimde dolaşırken, titreyen parmaklarımla dediklerini yaptım. Düğmeyi çözüp fermuarı indirdiğimde iç çamaşırı giymediğini görünce şaşırdım. Uzanıp çıkardığım kalın, sert aletini ellerime aldım ve ağırlığını, pürüzsüz derisini hissettim. Doyuma ulaşma öncesinde parlayan kafası, ağzımı bekliyordu.

“Ucunu yala,” dedi. “Usulca. Sadece dilinle.”

Yaladım. Yarıktan tuz tadı aldım. İnledi. “Evet,” diye

tısladı dişlerinin arasından. “Şimdi o güzel dudaklarını kullan.”

Dudaklarımı aletin mor başının etrafına yerleştirdim. Sonra da olabildiğince ıslak olduğundan emin olarak aşağı kaydardım. Gidebildiği yere kadar, tamamını ağzıma alırken dudaklarımın altındaki damarlarını hissettim.

Saçlarımdaki yumruğunu sıkarak hafifçe asıldı. Acıdan küçük bir çığlık attım ama duymazdan geldi. “Şimdi aletimi elinle sıkıca kavra ve sık. O tatlı ağzının bir uzantısıymış gibi.”

Dediğini yaptım. Yaparken kendime olan güvenim arttı. İnildemelerinden, sıcak ağzımı becermekten ne kadar hoşlandığını söyleyişinden ne kadar azdığını anlayabiliyordum. Sonunda, tam doyuma ulaşacağından emin olduğum sırada başımı geri çekti ve kumların üzerine uzanmamı emretti.

“Bluzunu yukarı sıyr,” diye buyurarak bacaklarımın arasına diz çöktü.

Kendini okşamaya başladı. Eli giderek hızlandı. Daha sesli ve daha kısa inledi.

“Seni lekelerken bana bakmaya devam et,” diye homurdandı sıkılı çenesiyle.

Bakmaya devam ettim. Vücudu kasılırken, şehvetten fal taşı gibi açılan parlak gözlerinin zevkten kısılışını izledim. Aletinden fışkıran sıcak spermi mideme ve göğüslerime aktı. Aynı anda hem heyecanlanmış hem de utanmıştım. Oysa şaşırtıcı şekilde kendimi aşağılanmış hissetmemiştim. Kirlen-

miş değil, sahip olunmuş hissediyordum sadece. Beni ona aitmişim gibi damgalamıştı sanki. Ve o anda, spermi tenimde hâlâ sıcak, kumların üzerinde yatarken, şarap ve şehvetle sarhoş bir halde, Javier'in olmaktan hiçbir rahatsızlık duymadım.

Hatta hoşuma bile gitti.

Kumların üzerine, yanı başıma çöktü. Birkaç saniye güçlkle nefes aldı. Sonra ceketinin cebinden çıkardığı bir mendille bütün spermleri nazikçe sildi. Gözlerindeki kibar bakışı görseniz kendi spermini temizlediğini değil de bir çocuğa yara bandı yapıştırdığını düşünürdünüz.

Usulca, “Çok yakında bu yarım kalan işimizi halledeceğiz,” diyerek bluzumu aşağı indirdi. Sonra eğildi, ayağa kalkıp beni de beraberinde kaldırmadan önce yavaşça öptü.

Kumsalda el ele yürüyerek geri döndük. Yengeç Kulübesi'ne, oradan Jose'ye, oradan evine ve en sonunda da yatağına.

Ertesi sabah uyandığımda nerede olduğumu idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Hiçbir şey tanıdık değildi: Geniş pencerelerden giren yumuşak ışık, beyaz duvarlar, siyah saten yatak örtüleri ve onlarla uyumlu yorgan. Bacaklarımın arasındaki koyu renk saçlı kafa.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum uyku mahmurluğuyla, dirseklerimden destek alarak.

Javier başını kaldırdığında yüzünde muzip bir gülümseme vardı. İç çamaşırım hâlâ üzerimdeydi ama parmaklarıyla kenara kaydırmaya çalışıyordu.

“Günaydın.” Her şey normalmiş, ben uyurken aşağılara inmek üzere değilmiş gibi beni selamladı. Bu adamda kesinlikle cesaret vardı. Hakkını vermek zorundaydım. Yani, hakkını ve diğer pek çok şeyi.

Dün gece evine döndükten sonra ben evime gitmekte ısrar ederken o da geceyi onunla geçirmemde ısrar etmişti. Ben uyurken namusuma kastetmeyeceğine söz vermişti ama görünen o ki sabah sabah onu yoklamakta bir sakınca görmemişti.

İşine geri döndü. Diliyle beni devasa bir kedi gibi yaladı. Ardından parmaklarını canım acıyana kadar yavaşça soktu.

“Seni akşama hazırlıyorum,” dedi tekrar aşağı dalmadan önce.

Kendime rağmen inledim. Kalçalarımı kaldırıp daha çok erişim vermek için bacaklarımı ayırdım. En az dün geceki kadar güzel bir histi ve onu durdurmak istemedim.

“Ama akşam çalışmak zorundayım,” demeyi başardım dili çalışırken.

“Akşamın da bir sonu var,” diye mırıldandı.

Buna itiraz edemezdim. Beni tekrar doyumuna ulaştırana kadar devam etti. Dün geceki kadar şiddetli olmasa da yatak örtüsünü kavramama, adını haykırmama, küfürler savur-

mama yetti. Hatta ne kadar bağırdığımı ve ne kadar kendimden geçtiğimi fark ettiğimde kıpırmızı bile kesildim. Bu durumdan bir an evvel kurtulmam gerekecekti çünkü Javier benimle oynamaya daha yeni başlıyor gibiydi. Onunla gerçekten sevişmek nasıl bir şey olacaktı? Hayal gücüm o kadar geniş değildi.

Geri çekilerek ağzını sildi ve sonra da parmaklarını yaladı. Bundan iğrenemeyecek kadar mutluydum. Biraz sapık bir herif olduğu kesindi.

İç geçirip başımı yumuşak yastığa koydum. Bir sürü yeni duygu içimi titretiyordu. Düşüncelere, kalıcı duygulara daldığım sırada elinin bacaklarıma dokunduğunu hissettim. Yara izlerime dokunuyordu.

Anında kaskatı kesilip korkuyla bekledim. Bütün o kendimden geçmişlik haliyle yara izlerimi tamamen unutmuştum. Bu benim için bir ilkti ama şimdi her şey yerle bir oluyor, tiksintiyle beni boğuyordu.

“Bana ne olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu, parmaklarıyla onlara hafifçe dokunarak.

“Lütfen, yapma,” diye yalvarırken gözlerimi kapadım. Elini çektiğini hissettim. Örtülerin üzerine uzandı. Gözlerini bacağımin üzerinde hissedebiliyordum. Ancak sonunda bakışlarımı kaldırdığımda ona bakmadıklarını gördüm. Bana bakıyorlardı. Altın yeşili hüznü.

O anın ağırlığı, üzerimize çöktü, bizi sardı, düşüncelemize nüfuz etti. Bir şey, herhangi bir şey söylemesini bek-

ledim. Sonra bir hikâye duymayı beklediğini fark ettim. Benim hikâyemi. Fakat anlatamazdım. Tıpkı kazanın hemen ardından annemle babamın yaptırdığı gibi, çok iyi bildiğim o yalanı anlatmak zorundaydım.

“Küçükken,” diye başladım Ellie değil, Eden olduğumu, Ellie’nin hayatının zaten bir yalandan ibaret olduğunu hatırlayarak, “çok paramız yoktu. Annemle babam, çöplükte oynayıp oyuncak aramama izin verirlerdi. Bir defasında bir şişe buldum. Güzel görüldüğünü düşündüm. Üzerinde etiket falan görmedim. Yanlışlıkla düşürdüm. Bacağıma sıçradı... akü asidi.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. İnanıp inanmadığını merak ettim. Bana kilitlenmiş gözleri duygusuzdu. Birdenbire öne atılıp ateşli ve tutkulu bir şekilde beni öptü. Yanaklarından tuz ve ıslaklık tadı aldım. Bu adamı anlamıyordum. Beni sürekli şaşırtıyor, gafil avlıyordu.

Birkaç dakika öpüştük. Dokunarak ve hissederek sadece ağızlarımız iletişim kurdu. O mutlu saniyeler boyunca dünyayla, yara izlerimle olan bağlarımı kopardım.

Sonra durdu, bacağımyı yorganla örttü.

“Sen burada uzan. Kahvaltıyı ben hazırlarım,” dedi. Diri poposunun üzerine ince bir pijama çekti. Sabah güneşinde, altın sarısı teni her zamankinden daha çok parıldıyordu. Sırtında kötü çocuk cazibesini artıran süslü, büyük bir haç dövmesi vardı.

Çok geçmeden elinde tepsiyle geri döndü: biberiyeli

omlet, taze ahududu reelli yedi tahıllı tost ekmeği ve bir bardak taze sıkılmış kan portakalı suyu. Espressosunu almak için geri gitti. Döndüğünde yatakta yanıma oturdu. Yerken de Meksika’da bulunan dört kız kardeşinden bahsetti. Parasal olarak hepsiyle ilgilendiği izlenimini edindim ama üstelemek istemedim. Henüz değil.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra birlikte duşa girdik. Javier vücudumun hemen her noktasını sabunlamakta ısrar etti. Köpüklü parmaklarıyla atalımla oynayınca orada sınırı koydum. Günün birinde vücudumun bütün kısımlarına, içine ve dışına, sahip olacağını söyledi. Bir kez daha oral seks yaptım.

Feromonlar yüzünden sersemlemiş halde nihayet evden çıktık. Beni vardiyama hazırlanmam için Biloxi’ye bıraktı.

Arabadan indim. Bir önceki günkü kıyafetlerimi giyiyor olmama karşın kendimi tamamen farklı biri gibi hissediyordum. Sürücü kapısının üzerine eğilerek dudaklarına bir buse kondurdum.

“Her şey için teşekkürler,” dedim.

Ağzının kenarı yukarı kalktı. “Meleğim, henüz her şeyi görmedin bile. Fakat göreceksin. Seni pazartesi öğlen almama ne dersin?”

Günlerden cumartesi olduğundan biraz hayal kırıklığına uğradım ama önümüzdeki iki gün çalışıyordum zaten. Bu kadar kısa sürede her dakikasını bir erkekle geçirmek isteyen birine dönüşmem ne kadar tuhaf. Bu daha önce başıma hiç

gelmemişti. Sanırım suçu uzun dümene atabilirdim ama yüreğimin derinliklerinde sebebin bu olmadığını biliyordum.

Pazartesinin uygun olduğunu söyleyip vedalaştım. Arabayla uzaklaşmasını izledikten sonra kendimi sonraki iki güne hazırladım. Her saniyesini kafamı tekrar rayına oturtmaya çalışarak geçirecektim. Her şeyin kaderi buna bağlıydı. Kalbiminki bile.

YEDİ

Pazartesi, hafta sonumu porselen dükkânındaki bir boğa gibi darmadağın etti. Başlangıçta o akşam çalışmayacaktım ama Deanne hastalanınca onun yerine ben çağrıldım. Gerçi sadece saat yediden on bire kadardı. Yani Javier’le olan randevuma hâlâ gidebilirdim. Tek sorun, ikiye bölünmüş olacaktı.

Cumartesi ve pazarı, aklımı başıma toplamaya çalışarak geçirdim. Büsbütün işime odaklandım. Son vardiyamdan kalan tedirginliği yenmeye çalıştım. Pazar gecesine gelindiğinde müşterileri kolaylıkla idare ediyor, Javier sorunuma kafa yoruyordum.

Görünürde bir sorun yoktu aslında. Plan aşağı yukarı tasarladığım gibi gidiyordu. Dallas’tayken, bu anı düşünüp pespaye bir ihtiyarla arkadaşlık kuracağımı hayal etmiş, ey-

lemlerimden utanç ve çaresizlik duymuştum. Fakat Javier kesinlikle ciddi becerilere sahip bir çapkın olmasına rağmen ihtiyar bir adam değildi. Genç ve erkeksiydi. Ayrıca kendimi harika hissettiriyordu.

Ve elbette asıl sorun da buydu. Hedefime fazla bağlanıyordum. Onun gibi birini etkilemeyi başardığım için şanslı olduğumu sanmıştım. Fakat duygular işleri karıştırıyordu. Onu tarafsız bir gözle değerlendirmem gerekirken duygusal ve romantik bir bakış açısıyla düşünüyordum. On yıldır çektiğim azabın intikamını almak için buradaydım. Travis'le hesaplaşmak için buradaydım. Gelgelelim Travis kafamdaki en son şeydi. Sadece Javier'i ve bir sonraki buluşmamızda bana neler yapacağını düşünebiliyordum. Beni herkesten çok heyecanlandırıyordu.

Heyecanlanmakta bir sorun yoktur belki, diye düşündüm. Şimdilik.

Javier sabah beni almaya geldiğinde heyecanım ve beklentilerim üçe katlandı. Tahmin ettiğim gibi öğle yemeğine gitmek yerine bir kliniğe uğradık. Evet. Bir kliniğe.

Öyle müthiş romantik değildi ama bazı yönlerden de öyleydi. Doğum kontrolüne geçtiğimden emin olmak istedi. Ardından ikimiz de zührevi hastalıklar için testlere tabi tutulduk. Bakire kanımda ne bulmayı beklediğini bilmiyordum ama durumun, özellikle de pek çok çiftin asla konuşmadığı bir durumun kontrolünü ele alması benim için büyük anlam ifade ediyordu. Çok büyük hem de.

“Sen benim kadınımsm,” dedi, elimde bir poşet dolusu doğum kontrol hapıyla eczaneden ayrılırken. “Seni üzmeyeceğim ve hep koruyacağım.”

Onun kadınıydım. İki kez buluşmuştuk ve onun kadını olmuştum. Peki, ben kimdim? Bir yalancı. O düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Daha sonra beni vardiyama bıraktığında biraz rahatladım. İşler yine çok hızlı ilerliyordu.

“Ee, Bay Harika nasıl?” diye sordu Julie belirgin Güneyli aksanıyla beni düşüncelerimden kopararak. Pazartesi akşamıydı. Barda hiç hayat yoktu. Tezgâhları siliyor, şişeleri düzeltiyor, kendimizi meşgul etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk.

Gülümsedim. Yüzü narin, yuvarlaktı. Dalgalı kahverengi saçları beline dökülüyordu. Bir porno yıldızının vücuduna sahipti ama birlikte çok mutlu olduğu çok tatlı bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordum. Adı Andrew’du ve sabahtan akşama kadar ondan bahsediyordu. Javier –Bay Harika’m– olmasa onu kıskanabilirdim.

“İyi,” dedim yanaklarımda bir sıcaklık hissederek.

“Ah, çok iyi, tatlım,” dedi. “İdareyi ele alan bir erkekten daha seksi bir şey yoktur biliyorsun. Ve inan bana, Eden, perşembe akşamı idareyi ele almıştı.”

“İdareyi benim ele aldığımı söylediğini sanıyordum,” diye takıldım.

“Eh, her başarılı kadının arkasında başarılı bir erkek vardır,” dedi ve onun bu seksi lafı karşısında ters ters baktığımı fark

etti. “Tam tersi de geçerli elbette. Çok değişik bir havası var.”

“Javier’in mi?” diye sordum. Yüzünde, Andrew’dan bahsedermiş gibi oluşan o hülyalı ifadeyi görünce şaşırmıştım.

“Evet, senin Javier’inin.”

Onun kadını olduğumu ve beni koruyacağını söylememiş gibi, “Pekâlâ, tam olarak benim Javier’im sayılmaz,” dedim.

“Ah, her neyse!” dedi Julie az kalsın aşırı tepki verip kahkaha atarak. “Andrew ancak iki yıl ve ninemle Disney yolcu gemisinde çıktığımız bir seyahatten sonra bana o şekilde bakmıştı. Bunun sebebi de aileme katlanmak için ne kadar belalı biri olduğumu görmüş olmasıydı sanırım. İnan bana, kolay değildi. Gıda zehirlenmesi, Katolik ve Protestan tartışması derken az kalsın onu kaybediyordum.”

Dediklerinin tek kelimesini anlamamıştım ama bunun önemi yoktu. Oltaya takılmıştım.

“Nasıl bakıyor bana?” diye sordum elimden geldiğince ilgisiz.

Julie küçük ellerini yüzümün iki tarafına koydu. “Sana böyle bakıyor.”

Gözleri sarktı. Sarhoş görünüyordu ve belki de kalp krizi geçiriyordu.

“Sarhoş gibi mi?”

Ellerini çekt, koluma vurdu. Neşeli biriydi.

“Hayır! Sanki bütün hayatı boyunca aramış da seni bir çöp yığınının altında buluvermiş gibi.”

“Bu çok... şairane,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ama onu daha birkaç gündür tanıyorum.”

“Ah, bunun önemi yok,” diyerek bir adama daha istemeden bir bira gönderdi. Müdavimlerdendi, o kadarını biliyordum. “İlk görüşte aşk vardır. Olmadığını söylerler ama var. Benle Andrew’ya bak mesela.”

Bakardım ama elemanı hiç görmemiştim. “Âşık değiliz.”

“Olacaksınız,” dedi sinsice, bir adisyon doldurarak. “Bunu görebiliyorum. Bazı çiftlerde bunu görebilirsin. Ayrıca farklı biri. Bir şeyler biliyor.”

Saçlarımı tedirgince kulağımın arkasına attım. “Ne gibi şeyler?”

“Göreceksin,” diyerek göz kırptı. “Ve sonra da bunların hepsini yeni dostun Julie’ye anlatacaksın. Öyle değil mi, tatlım?”

Bir saat sonra Javier bara geldi. Tavırları ve göz kamaştırıcı tebessümüyle Julie’nin gönlünü fethetti. Karşılık olarak kıkırdadı, sözcükleri oluşturamadı. Onun ne kadar muhteşem olduğunu bir kez daha fark ettim. Öyle geleneksel manada çekici değildi ama büyüleyiciydi. Çok kötüydü ve çok ama çok güzeldi.

Beni arabasına götürdü ve bindik. Arka koltukta duran çantamın oldukça farkındaydım. İsteği üzerine geceyi onda geçirmek üzere hazırlamıştım. Orada meşum bir şekilde duruyor, bana olmak üzere olan şeyleri hatırlatıyordu. İstesem de daha tedirgin olamazdım.

Ocean Springs'e giderken boğazımı temizledim. "Hapımı birkaç saat önce yuttum."

Gülümsedi. "İşe yaramaya başlaması için birkaç hafta yutman gerekecek ama merak etme. O zamana kadar bizi idare edecek korumam var. Yani öyle umuyorum."

Aman Tanrım. Bu geceden sonra ne olacaktı? Yatakta bir gece geçirdikten sonra azgın ve doyumsuz bir kadına mı dönüşecektim? Direksiyonu tutan maharetli ellerini, uzun parmaklarını izlerken cevabın ne olduğunu biliyordum.

Bu sadece seks, diye telkin ettim kendime. Sadece seks. Bir anlam ifade etmesi gerekmiyor. Abartmanın âlemi yok. Bedenin, senin kalbin değil.

Fakat yıldızlı gecede beyaz ve saf bir şekilde parlayan evine varana kadar kafamda bu türküyü söylememe rağmen bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Kendime ne telkin edersem edeyim onun insafına kalmıştım. Neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu; ama onun vardı. İpler onun elindeydi.

Evine girdik. Konuşmuyorduk, yalnızca sahili döven dalgaların ve kum tepelerinin üzerinde esen rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Tezgâhın üzerinden bir şişe kırmızı şarapla iki kadeh alan Javier, eli sırtımda, beni koridordan geçirdi.

Birinin yatak odasının kalp atışlarımı hızlandıracağı hiç aklıma gelmezdi ama daha önce Javier gibi birine de hiç rastlamamıştım sanırım. Işıklar kapalıydı fakat odada gümüş mumluklardan, yıllarca üzerine mum damlamış o eski koca-

man komodinlerin üstüne yerleştirilmiş birkaç mumdan, yayılan yumuşak bir parıltı vardı. Yere kadar uzanan siyah saten yatak örtülerinin üzerine gül yaprakları serpilmişti. Bazı yönlerden bir film sahnesinden alınmışçasına bayağı denilebilecek bir manzaraydı (ne yani, kafasının üstünde bir teyp tutup pencerenin dışında mı duracaktı?). Ne var ki yatağın üzerinde dikkat çekici bir biçimde kırmızı ipek bir gözbağıyla uzun gri bir kravat sergilenmişti.

“Sakin heyecanlanma,” dedi kırmızı şarapla kadehleri şifoniyerin üstüne koyarak. Elimden çantamı alıp düzgünce yere koydu. Sonra ben orada durmuş, bakışlarımı gözbağıyla kravata dikmiş, güçlkle ayakta durmaya çalışırken kadehlerimize şarap doldurdu.

“İç,” dedi kadehi elime tutuşturup yakut kırmızısı sıvıyı dudaklarıma götürerek.

Kadehimi birkaç yudumda bitirdim. Hemen tekrar doldurdu. Onu da bitirdim. Kadehi alıp şifoniyerin üstüne koydu. “Fazla içme. Hislerini bulandırmak istemezsin.”

İstedüğimin tam olarak bu olduğundan emindim.

Önümde dikilip bordo kravatını çıkararak yatağın üstünde duran diğerinin yanına fırlattı. Ardından yavaşça, düğmelerini tek tek çözüp koyu gri gömleğini çıkardı. Mumların aydınlattığı gözleri, alevlerin içinde dans ediyordu. Benim de soyunmaya başlamam gerektiğini düşünerek parmaklarımı tekrar hissetmeye başlayınca askılımı yukarı doğru sıyırmaya başladım.

“Hayır, meleğim,” dedi başını hafifçe iki yana sallayarak. Ceketıyla gömleğini çabucak çıkardı, göğsü çıplak kaldı. Pazısının iç tarafında “Maria” yazılı dövmesine gözüm ilişti.

Bana doğru geldi. Ellerini benimkilerin olduğu yere, bluzumun kenarına koydu. “Seni ben soyacağım. Her şeyi ben yapacağım.”

Güçlkle yutkundum. Sakin kalmaya çalışırken Maria’nın kim olduğunu bulmaya çalıştım. Bacaklarım şu an gerçekten titriyordu. Bu gerçekten oluyordu.

“Her şeyi mi?” diye sordum titrek sesimle.

Bluzumu yavaşça sıyrıp başımın üstüne çıkardıktan sonra ilgisizce yere bıraktı. Göğsünü benimkine bastırırken bir eliyle arkama uzandı. Usta bir hareketle sutyenimin kopçasını açtı ve o da yeri boyladı.

Derin bir nefes alıp ellerini göğüslerime götürdü, yavaşça kavradı ve sıktı. Göğüs uçlarım anında sertleşti, başparmaklarıyla daireler çizmeye başladı. “Her şeyi,” diye fısıldadı ağzını kulağıma getirerek. Ateşli dilini çıkarıp kulağımın kenarında gezdirdi, kulakmememe gelince durup emdi, hafifçe ısırdı. “Her şeyi,” dedi tekrar içimi ürperterek.

Ellerini pantolonuma götürüp düğmeyi çözdü. Kararlılıkla fermuarı indirdi. Kalbimin fermuarını açıyordu adeta. Pantolonuma asıldı, ayaklarıma kadar sıyrıp çıkardı. Yara izlerime takılmadı, yorum yapmadı. Elimden tutup yatağa götürdü.

“Uzan, meleğim. Karnının üstüne.”

O, komodine gidip bir kutu kondomla bir tüp yağ çıkarırken ben yatağın ayak ucunda durakladım. Gözlerimden korku okunduğunu biliyordum. Çünkü bana teskin edici bir şekilde baktı. Sesi de bakışlarıyla uyumluydu.

“Lütfen, uzan.”

“Bana ne yapacaksın?” diye kekeledim hâlâ hareket etmeyerek.

“Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yapmayacağım.” Açık avucuyla yatağı işaret etti. “Şimdi, uzanır mısın?”

Gözlerinde bir anlık bir sabırsızlık gördüm. Bunu kaçmak için kullanmak yerine dediğini yaptım. Korkacak bir şeyim olmadığına inanıyordum. Sadece kaybedecek bir şeylerim olduğuna inanıyordum.

Kravatlarla gözbağının yanına, karnımın üzerine uzandım. Ne kadar aptal –ne kadar savunmasız– görüldüğümün tamamen bilincindeydim. Çırılçıplaktım ne de olsa.

Bu manzara karşısında yüzü ışıldayan Javier, çabucak pantolonunu çıkardı. Önceden olduğu gibi, iç çamaşırı yoktu. Kocaman aleti sertleşmişti, gözlerinizi ondan almanız imkânsızdı. Kalbim düzensiz atmaya devam etti. Onun için nasıl hazır olacağımı bilmiyordum. İstemeden de olsa canımı yakacaktı. Kanın bacaklarımın arasında hızla dolaştığını hissettim.

Yatağın yanı başına geldi. Penisini bana dönüktü, beni beklerken titriyordu. Uzandı, gözbağıyla kravatları aldı.

“Canını yakmayacağım,” dedi zihnimi okuyarak. “Ama

bekâretini öylece bana veremezsin, Eden. Onu senden almak zorundayım. Seni bana, her şeye, mümkün olan her şekilde teslim oldurmalıyım. Kalbini istiyorum; ruhunu ve bedenini. Derinlerde sakladığın o seni istiyorum. Ona sahip olmalıyım.”

Gözbağını dikkatle gözlerimin üstüne geçirerek başımın arkasında bağladı.

“İyi mi?” diye sordu teskin edici.

Başım la onayladım ama gözlerim kapalıyken her şey daha korkutucu ve daha tehlikeliydi. Gözbağını mı yoksa benden her şeyi almasında bir sorun olup olmadığını mı kastediyordu bilmiyordum. Gözlerimi açtım fakat kopkoyu bir kırmızılık haricinde hiçbir şey göremedim. Bedenimdeki bütün gözenekler birden canlandı. Ellerimi usulca arkama alıp ipek kravatlarla bağladığını hissettiğimde hafif irkildim.

“Teslimiyetçi mi olmam gerekiyor?” diye yastığa mırıldanırken buldum kendimi. Aklım, geçen gün izlediğim bazı rahatsız edici porno sahnelerine gitti.

İyi huylu kıkırdadı. “Teslimiyetçi mi? Hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim, meleşim, ama ben o tayfadan değilim. Bu gece belki bana teslim olacaksın ama ondan sonra sana teslim olan ben olacağım.”

Ellerimi bıraktı. Yağ tüpünün kapağının kapandığını duydum. Bedenim hazır bir haldeyken nefesimi tutup nereye dokunacağını öğrenmek için bekledim. Yağlı parmaklarının bacaklarımın arasına gittiğini hissettim. Bu işi *büsbütün* yan-

lış yaptığından korkarak kaskatı kesildim. Ama parmaklarını vajinama götürdü. Bunu cidden böyle mi yapacaktı? Köpek stilinin revaçta olduğunu biliyordum ama bekâretini kaybetmek söz konusu olduğunda aynı rağbeti gördüğünü sanmıyordum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye fısıldadı sırtımdan aşağı öpücüklerle inerken. Ne diyeceğimi bilemedim. İyi? İyiden de iyi hissediyordum. Karanlık, dudaklarının dokunuşunun etkisini daha da artırıyor, ıslak parmakları okşarken beni neredeyse kendimden geçiriyordu. Fakat ne kadar iyi hissetsem de hâlâ korkuyordum. Bu işi nasıl yaparsa yapsın canımın yanacağını biliyordum. Tek dileğim, acının kısa süreli olmasıydı. Yatak odasında bitmesini, sonraki yıllarda bir duman bulutu gibi peşimden gelmemesini istiyordum.

Kendini üzerimde ayarladığını hissettim. Bacaklarını iki yanıma yerleştirirken bir an hayaları bana sürtündü. Yumuşaktılar ve tuhaf bir şekilde haz vericiydi. Sonra penisinin pürüzsüz ucunun, dudaklarının takip ettiği ıslak yolu izlediğini hissettim.

“Sana beni nasıl becereceğini öğreteceğim, Eden,” dedi boğuk sesle. Tam kalçalarımın arkasına yerleşene kadar kıpırdandı. “Ama önce becerilmenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim sana.”

Bir eliyle kasık kemiğimden tutarak kalçamı biraz yukarı kaldırdı. Diğeriyle birkaç parmağını içime sokup derinlere daldırdı. Zevkten kıvrandım.

“Bana her şeyi vermeye hazır mısın?” diye sordu.

Evet dedim lafımı geri alacak fırsat bulamadan.

Tek seferde sorunsuzca içime girdi. Acı içimi param-parça etti, gözlerimi köreltti. O kadar ki gözbağına gerek bile kalmamıştı. Bağırdım ama Javier girmeye devam etti. Dünyam keskin bir ıstıraptan ibaret olana kadar zorlamaya devam etti.

“Acın çok güzel, Eden,” dedi nefesi boğazında kalarak. “Çünkü geçecek.”

Keşke kavrayacak örtüler olsaydı diye geçirdim içimden. Tek yapabildiğim, kıvranmaktı. Kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım. Ayrıca bacaklarımın arasındaki ıslaklıktan, başka bir yerimin daha kanadığını anladım.

Gidip gelmeleri yavaşladı. Üzerime eğildiğini hissettim. Elini boğazımın altına koyup orada tuttu. “Buradan nefes alma,” dedi soluk borumu kavrayarak. “Ciğerlerinden nefes al. Usul usul. Rahatla. Usul usul.” Bunu söylerken gidip gelmeleri de bu ritme ayak uydurdu.

Beni neredeyse boğuyor olmasına karşın dediğini yapmaya çalıştım. Ciğerlerimin en derinlerinden soluk almaya çalıştım. Bir dakika içinde rahatlamıştım. Bacaklarım daha geniş açılırken kendimin de açıldığını hissettim. Henüz zevk almıyordum ancak acı da azalıyordu. Yanaklarımdan yaşlar aktığını, hâlâ boğazımda duran elinin üstüne damladığını hissettim.

“Böylesi daha iyi, meleğim,” dedi ve beni etkisiz hale ge-

tirmek istermişçesine elini tekrar bastırmaya başladı. “Doğrul. Geriye doğru otur.”

Diğer elini kaburgalarımaya götürüp doğrulana kadar beni kendine çekti. Hâlâ arkamdaydı, düzenli olarak gidip geliyor, kulağıma inliyordu. Elini gırtlığımdan ayırmadan diğeriyle göğüslerimi sıkmaya başladı. Nefes alıp vermekte yine zorlandım ama sonra ciğerlerimi çalıştırmayı hatırladım. Kontrolü ele aldım. Elini, göğüslerimden karnıma doğru kaydırıldı. Parmaklarını klitorisime bastırıp yavaşça daireler çizdi. Ne olduğunu anlamadan, beklediğim hazzı hissettim. İçimden dışarı doğru yayılarak bütün bedenime sıcaklık dalgaları gönderdi.

“Kendini tutma,” diye fısıldadı kulağıma. “Çok ıslaksın, sakın kendini tutma. Senden önce boşalmayacağım. Adımı duymak istiyorum. Meleğim, lütfen.” İnledi, eli sıkılaştı, neredeyse kendinden geçti. Sesi yalvarmaklıydı. Parmakları hızlandı. Penis tamamen iç duvarıma dayandı, klitorisimi parmaklarına doğru itti.

“Adımı söyle,” diye homurdandı. “Aletime ihtiyacı olanı ver. Bana ihtiyacım olanı ver.” Homurdanıp soluklanmak için durdu. “Lütfen.”

Daha fazla dayanamadım. Çığlıklar arasında doyuma ulaştım. Zihnimin ve bedenimin bütün denetimini yitirirken, istemeden, “Javier,” diye haykırdım. Yatağın üzerine yüzükoyun uzanana kadar doyuma ulaşp ulaşmadığının farkında bile değildim. Yeni bir acı patlamasıyla içimden çıkarken so-

luklanmaya ve kendime gelmeye çalıştım.

Yanıma uzandı. İpek kravatları ve gözbağını yavaşça çıkardı. Gözlerimi açtığımda bütünüyle başka bir âlemde olmayı bekliyordum ancak yine onun yatak odasındaaydık ve etrafımızda mumlar titreyordu. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Göğsü inip kalkıyordu. Şakaklarında ter damlaları tomurcuklanmış, saçları yüzüne yapışmıştı. Uzanıp yanığıma dokundu.

“İyi misin?”

Hiçbir fikrim yoktu. Olanları idrak bile edemiyordum. Acı dolu ve zevkli bir rüya, mutlu sonla biten bir kâbus gibiydi.

Ağzım kurumuştı. Konuşamıyordum bile.

Çabucak alnımdan öperek, “Uzan sen. Ben su getiririm,” dedi.

O, odadan çıkınca kafamı tekrar yastığa koydum. El bileğimi suratıma getirip baktım. Kravatlar fazla sıkmamıştı. Kollarımdaki ufak karıncalanmalar dışında iyiydim. Diğer taraftan, ya alt kısımlarım? Kıpırdamaya bile korkuyordum.

Javier, elinde bir bardak soğuk suyla geldi. Bardağı dudaklarıma kaldırdı. Dilimi dışarı çıkarttırdı. Meydana gelecek ağrı ve şişmeye karşı bir ağrı kesici verdiğini açıkladı.

“Ne kadar süreyle ağrı çekeceğim?” diye sordum hapları yuttuktan sonra.

Omuz silkip gülümsedi. “İster inan ister inanma ama bu konuda pek tecrübem yok. Yine de önümüzdeki birkaç gün

bisiklete binmemeni tavsiye ederim.”

Gözlerimi devirdim. Hadi canım! Komodinin çekmece-sinden küçük bir havlu çıkardı. Üzerine bir miktar su döküp bacaklarıma götürdü.

“Seni temizleyeceğim.”

Ürperdim, utandım. “Ortalığı ne kadar batırdım?”

Tenime değen havlu soğuktu ama Javier’in dokunuşları son derece nazikti. “Çok değil, maalesef. Bakiresin, değil mi?”

Bana takıldığını görebiliyordum. O nedenle, “Artık değilim,” dedim. Çok kanamadığı için sevinçliydim. Bekâretimi kaybettiğimde duvarların *Dexter*’ın bölümlerinden birindeki gibi kana bulanacağını düşünmüştüm hep. Fakat yıllarca ped kullanmam ve mastürbasyon yapmam da şiddetini azaltmıştı sanırım.

İşini bitirince bana sırtüstü yatmamı söyledi. Her yanımlı pırıl pırıl yapana kadar beni temizlemeye devam etti. Ardından havluyu katlayıp ayağa kalktı. Hâlâ çıplaktı. Penisini önceki kadar sert olmasa da ona hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım. O, içime girmişti. Javier benim için ilk olmuştu ve kalbimin rahatsızca sıkıştığını hissederken, cesaretimi toplayıp sonuncu olmamasını diledim.

SEKİZ

Kimi günler kendimi Eden White gibi hissediyordum. Kimi günler Ellie Watt gibi hissediyordum. Fakat çoğunlukla tek bir şeyi biliyordum; berbat bir dolandırıcıydım. Ayrıca bunu, doğru olmadığını bile bile, kabulleniyordum.

Javier'in benden bekâretimi almasının ardından, ki böylesi aslında olanlara kıyasla kulağa daha kibar geliyordu, sonraki birkaç hafta yoğun bir seks ve çalışma temposuyla geçti. Hogan's Heroes'daki vardiyama gitmediğim zamanlarda Javier'le yatak odasında sevişiyorduk. Ya da sundurmada. Jose'de ona biniyordum. Apartmanımdaki kirli merdivenlerde beni duvara yaslayarak beceriyordu. Kanepede üstüne ters oturuyordum. İkimiz de doyumsuzduk. Birbirimize duyduğumuz fiziksel ihtiyaç, yaptığımız her şeye üstün geliyordu. Düşüncelerimizin, eylemlerimizin katalizörüydü. Bedenlerimizi, aksi takdirde ölecekmişiz gibi birbirimize veriyorduk.

Bu, bana çocukken Florida kıyısında çingenemsi bir karavan parkında (kısa süreliğine) yaşadığımız dönemi hatırlatıyordu. Okyanus, zaman zaman dalgalı olurdu ve ben de dalgaların cazibesine kapılırdım. Tehlikeli, esrarengiz hatta ölümcüldü. Annemle babamsa beni uyaramayacak kadar meşguldüler. Cankurtaran kulelerinden uzakta sörfüme atlardım. Sudan çıkmaya çalıştığımda, her seferinde dalgalar çarpardı. Tepetaklak olur, neresi aşağı neresi yukarı karıştırır, kumların vücuduma sürtündüğünü hissederdim. Yüzeye çıktığımdaysa başka bir dalga gelip çarpar, aynı kargaşayı en başından tekrar yaşardım. Yeni hayatımda –yeni yalanımda– tepetaklak olmuştum. Hava almak, mantıklı düşünmek, planımı, hedefimi, intikamımı hatırlamak için yüzeye çıkmaya çalıştım. Fakat beni ileri iten karnımdaki sıcaklığın yerini, bacaklarımın arasındaki sıcaklık almıştı. Javier’in her gidip gelmesiyle kaybolmuş, bir araya geldiğimizde erimişti. Vücudum ona aitti ve kalbimi de ele geçirmesi an meselesiydi. Bu gerçekleştiğinde ciğerlerime su dolacağını biliyordum. Boğulacağımı biliyordum. Yalan üzerine kurulan her aşk, sizi mutlaka öldürür.

Ne kadar derine indiğimi, üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu ancak bir gün iş çıkışında beni aldığımda gerçekten fark ettim. Bir son dakika yoğunluğu nedeniyle bardan ayrılmakta gecikmiştim. O da beklemekten sıkılıp içeri gelmiş ve bir tabureye oturmuştu.

“Fazla işim kalmadı,” dedim.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu içtenlikle. Bu gece ayrı bir şık görünüyordu: siyah takım, ince kravat, beyaz gömlek. Bazen vardiyalarını sırasında neler yaptığını merak ederdim; nereye gittiğini, kiminle konuştuğunu. Fakat sormaya cesaret edemezdim. Sormaya korkardım. Sormak, içinde yaşadığım cinsellik dolu balonu patlatmak olurdu ve bundan vazgeçemeyecek kadar uzun bir süre bakire kalmıştım.

“Hayır. Sadece orada otur ve hoş görün.”

Çalışırken, hızlı ileri sararmış gibi, tezgâhları çabucak silerken o güzel gözlerine bakmaya devam ettim. Beni her zaman izledikleri gibi izlediler; dikkatli ve ilgili. Azgın mı azgın.

“Bana öyle bakmayı kes,” diye azarladım gözlerimin altında biriken göz kalemini silmeye çalışarak.

“Nasıl bakıyorum ki?”

“Tadıma bakmak istermiş gibi.”

Memnun ve kendinden emin sıırıttı. Başını salladı. “Beni şimdiden gayet iyi tanıyorsun.”

Bu pek doğru sayılmazdı ama yine de gülümsedim.

“Tezgâhı siler misin?” diye sordu taburesinden kalkarak.

“Sanırım bir yeri atlamışsın.”

Ona tuhaf tuhaf baktım ama dediğini de yaptım.

“Hayır. Poponla sil.”

Güldüm. “Popomla.”

Avuç içiyle tezgâha birkaç kez vurdu. “Atla, atla.”

Merak içinde, havluyu lavaboya atıp tezgâha çıktım. Gözlerim kapıya kayarken bacaklarımı ona doladım.

“İçeri girerken kilitledim,” dedi uzanıp tişörtümü yukarı sıyırırken. “Çalışırken kapıyı gerçekten kilitlemelisin. Hiçbir suçlunun içeri girip seni okşamasını istemiyorum.”

Soluğum, gırtlığımda kaldı ama o fark etmedi. Kendi bir suçlu değilmiş gibi gözleri benimkileri yakıp geçti. Sutyenimi çıkarıp pantolonumla tangamı indirirken nasıl bir insan olduğumu merak ettim. Gerçekte ne olduğunu görmezden gelip benim için ne anlam ifade ettiğine odaklanıyordum. Yine boğuluyordum. *Üstelik* çıplaktım, müşterilere içki servisi yaptığım barın üzerinde oturuyordum.

Kravatından tutmak için öne uzandım ama geri çekilerek parmağını salladı.

“Olmaz. Bütün gün hizmet ettin. Şimdi sana hizmet etme sırası bende.”

Beni sırtımın üzerine yatırdı. Az önce sildiğim için hâlâ ıslak olan tezgâh, sırtıma yapıştı. Barın arkasına geçti. Bir bardağın içindeki buz küplerinin şingirtisini işittim.

Ona bakmak için kafamı çevirdim. Kendimi doktor muayenesinde gibi hissediyordum. “Bir şeyler mi içmek istiyorsun?”

“Sadece seni, tatlım.” Ağzına bir buz atıp diliyle sağa sola çevirdi. Yanıma geldi, parmaklarını buza daldırıp ben ürperene kadar kalça kemiğimin üzerinde gezdirdi. Bacak-

larımı nazikçe ayırdıktan sonra tezgâhın üstüne çıktı. Bacaklarımın arasına diz çöktü. Ağzına bir buz daha attı. Ardından da kafasını aşağıya indirdi.

Buz gibi dudakları benim sıcak dudaklarıma değince irkildim. Bu, yeni ama haz dolu bir histi. Tam zıt sıcaklıklara alışıyorum derken buzı sadece dilini kullanarak içime ittiğini hissettim.

Soluğum kesildi. Buz, sıkışan kaslarımın ve içimdeki ateşin etkisiyle erimeye başlarken tezgâhın kenarını kavradım.

“Seni bütün gün içebilirim,” diye mırıldandı bacaklarımı elleriyle okşayıp bakımlı tırnaklarıyla tırmalayarak. Fakat oluşturduğu tehdide rağmen beni saniyeler içinde doyuma ulaştırdı. Çılgınlıklarımın barın önünden geçenlerin dikkatini çekmemesini umdum.

Sonrasında iyiliğine karşılık vermeye çalıştım ama sadece gülümsedi ve bana kıyafetlerimi verdi.

“Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” diye sordum sesimdeki samimiyete şaşırarak.

Başını yana yatırıp beni bir an inceledi. Sonra ellerini başımın arkasına koyup sadece burunlarımız değene kadar yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Bu mesafeden gözlerinin bu alışılmadık renkte olmasını sağlayan, yeşil gözlerindeki altın sarısı benekleri sayabiliyordum; solda on iki, sağda on. Gece kadar kara kirpikleri uzun ve güzeldi. Oldukça adaletsiz bir başka özellik.

“Sana neden mi iyi davranıyorum?” diye tekrarladı konuşurken dudakları benimkilere dokunarak. “Çünkü paramparça olduğunu görebiliyorum ve seni tekrar bir araya getirmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok.”

Yine boğuluyordum. Sözlerinde. Asla dile getirmediği ama tuttuğunu bildiğim sözlerinde.

“Bunu çok isterim,” dedim kalbimdeki sızıya, bana gerçek beni asla bir araya getirmeyeceğini söyleyen o sızıya, aldırmadan. Ellie Watt’ı asla eski haline getiremezdi çünkü kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Dudaklarım dudaklarını buldu ve onu damarlarımda atan kanmışçasına öptüm. Birbirimizi önce kaybettik, sonra tekrar tekrar bulduk. Derinlerde yuvarlandık.

Ta ki gürültülüyle vurulan kapı, menteşelerinde takırdayıp irkilmemize yol açarak bizi ayırana kadar.

“Kahretsin,” diye bir küfür savurdum tezgâhın üstünden inip olabildiğince hızlı kıyafetlerimi giyerek. “Bu kesin Steve. Burada olmaman gerekiyor.”

Kaşlarını çattı. “Neden ki? Ben senin erkek arkadaşımın.”

O ifadeyi –erkek arkadaş– duyunca kısa ve mutlu bir an için beynim durdu. Sonra tekrar daha sadece pantolonumu giymiş olduğumu fark ettim.

Sutyenimi takıp döndürdüm. “Erkek arkadaşımsın ama mesai saatinden sonra buraya birini getirebileceğimi sanmıyorum.” Az önce tezgâhın üzerinde yaptığımız şeyin de ara-

larında bulunduğu nedenlerden dolayı.

Dışarıdaki kişi kapıya vurmaya devam etti. Javier kapıya doğru bir adım attı. Duruşunda kararlılık vardı. “Steve’sen neden anahtarını kullanmıyor?”

“Javier, lütfen,” dedim tişörtümü indirip kendime çekidüzen vermeye çalışarak. “Git, arka tarafta bekle ve söyleyene kadar da gelme.”

Kımıldamadı. Gözleri kapıya kilitlenmişti. Yakındaki pencereden dışarıyı görebilmeyi diledim ama giriş, görüşümü engelliyordu. Javier’i biraz ittim. “Git.”

İstemeye istemeye gitti. Görünürden kaybolup tuvaletlerin bulunduğu koridorda saklanana kadar bekledim. Sonra da kapıya yaklaştım.

“Steve?” dedim. Kapının her vuruluşunda titreyen elimi kapının koluna götürdüm. “Julie?”

Kapı zincirine baktım. Tedbiri elden bırakmamaya karar vererek zinciri çektim. Sonradan pişman olmaktan iyidir. Sonra kapıyı açtım.

Bir gümbürtü koptu. Tahtaların parçalanma, metalin kırılma sesi duyuldu. Menteşelerinden ayrılan kapı, doğrudan yüzüme çarparak beni yere yıktı. Neler olup bittiğini, birinin kapıyı tekmeleyip zinciri ve menteşeleri kırarak kapıyı açtığını anladığımda, bardan attırdığım irikıyım adam beni ayağa kaldırıyordu. Tom geri dönmüştü. Beni sarsarken parmakları kollarıma batıyordu.

“Kurtarıcın şimdi nerede, ha?” diye bağırdı, suratı kıpkırmızı bir halde etrafa tükürükler saçarak. O günkünden de sarhoştı. Kafamı çevirdiğimde arkasında üç adam gördüm. Hepsi de yirmilerinde ve enerji doluydu. Bunlar geçen seferki üniversite arkadaşları değillerdi. Beni mahvetmek için takviye adamlar getirmişti.

Javier’in saklandığı yerden polisleri aradığını umarak korkumu gizlemeye çalıştım. Burun kırmada ne kadar usta olsa da bu herifler karşısında şansı yoktu. Kan istiyorlardı... benim kanımı.

“Lütfen, bırak beni,” dedim yalvararak. Kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyordum. Bir elini ağzıma koyup sıkarak karşılık verdi. Acıyla bağırdığımda üzerime eğilip, “Beni kimse reddedemez,” diye hırladı. Ne kadar tehlikeli sulara yüzmekte olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Bana saldırdığı için bal gibi de şikâyetçi olacaktım.

Sonra mideme inen soğuk bir yumruk gibi durumu kavradım. Ölürsem şikâyetçi olamazdım ki.

Javier’in hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkama dönüp bara bakmayı çok istedim ama yerini belli ettiğimle kalacaktım. Tom beni ahbaplarından birine doğru itti. Bir MMA* dövüşçüsünü andırıyordu. Boyu bir seksen beş civarındaydı. Beni kafamın tepesinden kavrayıp diz çökmeye zorlarken diğer elini kemer tokasına götürdü. Penisini ısırp

* Karma dövüş sanatları. Birçok ayrı dövüş sporundan alınmış, çok geniş yelpazeden teknikleri barındıran, tam temas müdahale sporu. (ç.n.)

ikiye bölerdim; bunun farkında olmasını umdum.

“Önce emecek, sonra da içine alacaksın,” diye ciyaktadı Tom heyecanlı bir çakal gibi. “Sonra bir daha benimle uğraşmamayı öğrenene kadar bunu hepimize yapacaksın.”

Adam saçımı tuttuğu yumruğunu o kadar sıkı ki saç köklerimin kanadığından emindim. Çirkin bir canavarı andıran sertleşmiş aletini çıkarıp ağzıma doğru götürdü.

Bir gümbürtü daha koptu. Yüzüme sıvı sıçradı. Bir an için erken boşaldı sandım ama gözlerimi açtığımda kan gördüm ve adam yere yığıldı. Çılgılık atıp ayağa kalktım. Arkama dönünce Javier’in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Kolunu öne doğru uzatmış, Tom’a bir silah doğrultmuştu. Tamamen ona odaklanmıştı. Gözlerinde en ufak bir kıpırdama yoktu. Hatta pantolonundan silah çıkarmaya davranan diğer adama bile bakmamıştı.

Soğuk ve sert bakan gözleri Tom’u delip geçen Javier, tereddüt etmeden ya da başka bir tarafa bakmadan, tabancalı adama dönüp ateş etti. Tam kalbinden vurulan adam yere düşerek az önce vurulan arkadaşına katıldı. Bir yerde ölü, cansız yatan bedenlere, ki bir tanesinin penisi hâlâ pantolonundan dışarı sarkıyordu, bir de o esnada dönüp kapıya doğru koşmakta olan diğer adama bakıyordum. Javier onu arkasından vurdu. Adam iki seksen yere serildi.

“Javier!” çılgılık atmamak elimde değildi. Daha önce adını tamamen farklı şartlarda haykırmışım ama o zaman-

ların aksine bu kez beni duymamış gibi davrandı.

Doğruca Tom'un üzerine yürüyerek yakasından tutup tabancayı çenesine dayadı.

"Kurtarıcısı tam burada," dedi Javier son derece sakın ve soğukkanlı bir sesle. "Ve bu kadının kılına zarar vermek isteyen bütün adamları da öldürecek." Başıyla benim olduğum tarafı gösterdi. Ben orada titreyerek, kan revan içinde, tamamen şok halinde dururken Tom bana baktı. Tom'un acı çekmesini istiyor ama Javier'in onu öldürmesini istemiyordum.

"Javier," diye fısıldadım. Daha yüksek sesle konuşacak dermanım kalmamıştı.

"Bu kez gerçek bir özür istiyorum," diye devam etti Javier tabancayı Tom'un çenesine biraz daha bastırarak. "Ondan sonra gitmekte özgürsün."

Tom da donup kalmıştı. Ağzı aptalca oynadı. Alnından terler boşandı.

"Hemen!" Javier, Tom'un yüzüne bağırırken boynundaki damarlar şişti. Tom'un korkudan öleceğinden ve böylesinin onun için daha iyi olacağından oldukça emindim.

Fakat o yutkundü ve gözlerini Javier'in öldürücü bakışlarından kaçırarak bana baktı. "Öz... özür dilerim," dedi tabanca biraz daha bastırılınca nefesi kesilerek.

"Daha yüksek sesle!" diye bağırdı Javier. Öfkenin vücut bulmuş haliydi.

"Özür dilerim," diye bağırdı Tom.

Javier gülümsedi. Dişlerini gösteren bir aslan gibiydi. “Aferin,” dedi, sonra Tom’u iterek kendinden uzaklaştırdı. “Fena değildi, öyle değil mi?”

Tom, yerdeki ölü arkadaşlarına öylece baktı; yaralarından sızan kanlardan etraflarında bir gölcük oluşmuştu. Javier’e baktı. Kaşları birleşmiş, kolları titriyordu.

“Öylece gitmeme izin mi vereceksin yani?” diye sordu inanamayarak.

“Evet,” dedi Javier. “Gitmekte özgürsün. Ben sözümü daima tutarım. Ancak önce seni öldüreceğim elbette.”

Tabancayı içindeki mermiler kadar hızlı bir şekilde kaldırıp Tom’u tam kafasından vurdu. Yaranın ortasından hızla kan akmaya başlarken Tom külçe gibi yere yığıldı. Tekrar çığlık atmaya başlamış, tabancanın sesinde, anın gerçekliğinde kaybolmuştum.

Bütün bunlar sahiden oluyordu. Benim Javier’im, benim suçlum. En az düşündüğüm kadar kötüydü. Her şey gerçektir. Olduğumu iddia ettiğim kişi. Uğraştığım kişi.

Javier beni kendine doğru çekip sımsıkı sarılana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Eliyle başımın arkasını okşadı. Tabancayı hâlâ bırakmamıştı.

“Hadi, Eden,” diye fısıldadı. “Yapmam gerekeni yaptım. Kendileri kaşındılar.”

Bu sözler üzerine, ıslak suratımı ceketine gömüp yalnızca ağlayabildim.

“Seni inciteni öldüreceğime söz veriyorum. Seni fena inciteceklerdi ve sonra da öldüreceklerdi.”

Kendimi geri çektim. Beni saran koluna rağmen titriyordum. “Onları tanıyor muydun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ama içlerinden biri tanıdık geliyor. Nereden olduğunu bilmiyorum.”

Yerdeki cesetlere baktım. İlk kez ölü insanlara bakıyordum ve bir şekilde son olmayacağını biliyordum. “Başımız belaya girecek mi?”

Yanağımdaki muhtemelen kan olan ıslak bir yeri sildi. Bana doğru eğilip baktı. “Hayır. Girmeyecek. Nefsi müdafaydı. İcabına da bakacağım zaten.”

Bara doğru baktım. “Kameralar. Her şeyi kaydetmişlerdir. Her şeyi.” Bar tezgâhında bütün yaptıklarımızı herkes görecekti. İşimden olacaktım. Javier’in, adamları soğukkanlılıkla vurmasını söylemiyorum bile. Nefsi müdafaa ya da değil, durum iç açıcı görünmüyordu.

“Hey, meleşim,” dedi çenemi kaldırarak. “Bu işi bana bırak. Sen lavaboya git ve temizlen. Benim birkaç yeri aramam gerek.”

Beni bırakıp başıyla koridorun olduğu yönü işaret etti. Ardından ceptelefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı.

“Benim,” dedi telefona. “Bir durum var. Temizlik işi. Kameraların da silinmesi gerekiyor. Perez’i getir.”

Konuşmayı sonlandırdığında başıyla tekrar hareket et-

memi işaret etti. “Lütfen, Eden. Ben her şeyi halledeceğim. Merak etme sen.”

Uysalca başımı sallayıp sendeleyerek lavaboya doğru ilerledim. Aynadaki aksime baktığımda bana bakan kanlar içindeki sarışını tanıyamadım. Ellie Watt ortalarda yoktu. Eden White’tı bu. Ve artık endişe edecek bir dünya sorunu vardı.

DOKUZ

Javier'in evine döndüğümüzde saat dördtü. Kendi evimde uyumama izin vermemişti ve onu suçlayamazdım. Barda üstümü başımı temizledikten sonra lavabodan çıktığımda yalnız olmadığımı fark etmiştim. Üç irikıyım Latin erkeği, ortalığı temizlerken Javier'e yardım ediyordu. Etrafta ceset yoktu. Javier beni koridorun karanlığında gördüyse bile sesini çıkarmadı. Ben de orada durup izledim. Adamlar beni görmüş ama umursamamışlardı. Tamamen Javier'in emrindeydiler.

Hızlı çalışıyorlardı. Çok geçmeden iki adam daha gelmiş, operasyona ben de dahil edilmişim. Adamların bazıları kanın sızdığı halıları deterjanla yıkayıp kırık kapıyı onarıırken ben de çok sayıda küpesi ve boynunda dövmeleli bulunan şişko bir adam olan Perez'e elektronik teçhizatın muhafaza edildiği yeri göstermişim. Tedirginlikle geçen on dakikanın

ardından güvenlik görüntülerinin temizlendiğini, yerine zararsız görüntülerin konduğunu söylemişti. Aklıma hemen *Speed* filmi gelmiş, bunların bir film olmadığını düşünüp güleyazmışım. Bütün bunlar birden benim hayatım olmuştu ve artık tamamen yeni bir gerçekliğin içindeydim.

Eve dönüş yolunda Javier kimsenin bir şeyden şüphelenmeyeceğine beni ikna etmişti. O mahallede silah sesleri sık sık duyuluyordu, bunu biliyordum. Ayrıca herhangi bir olay vuku bulduğuna dair geride hiçbir iz kalmamıştı. Her şey olaydan öncekinin tıpkısı gibiydi. Javier kimsenin o çocuklar için kayıp ihbarında bulunmayacağını söylemişti.

“Peki, ya Tom?” diye sormuştum. “Normal birine benziyordu. Üniversiteli gibiydi.”

Javier gözlerini kısmıştı. “Normal görünen adamlara sakın güvenme, Eden. Arkanı döndüğün an seni bıçaklarlar. Tom’u arayanlar olacak ama orada aramayacaklar.”

“Ama bardaki olay. Seni aramaya gelebilirler.”

Duygusuzca gülümsemişti. “Kimse beni aramaya gelmez. Ben başkasını aramaya giderim.”

Geçimini nasıl sağladığına dair biraz malumatım olmasına rağmen Eden White’in yoktu. Sorma zamanı gelmişti.

“O adamlar kimdi? Sana yardım edenler.”

Gülümsemiş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bana nasıl bir cevap vereceğini merak etmişim: Gerçeğe yakın mı olacaktı yoksa sırlarını gizlemekte benim kadar maharetli miydi?

“Bazı dostlarım var, Meksika’dan bağlantılarım. Hepsi

bu. Güney’de... benzer sorunlarla oldukça sık karşılaşılıyor. İşleri düzeltmeleri için onlara güvenebileceğimi biliyordum.”

Alabileceğim en müphem cevaplardan biriydi bu. Fakat Eden White’ın fazla sorgulayıcı davranmamasına karar vermiştim. Elinin altında bir cinayet temizleme ekibi bulundurmak tamamen normalmiş gibi başımı sallamıştım. Saf, toy ve ağzından çıkan her şeyi kabul etmekten memnun biri gibi görünmüştüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, onun da bir yalancı olduğunu bilmek kalbimdeki suçluluk duygusunu hafifletmişti.

O gece daha sonra, Javier’in tanıdık yatağında uykuya dalıp kendimi kollarında güvende hissetmek üzereyken kulağıma, “İşinden ayrılmanı istiyorum,” diye fısıldadı.

“Ne? Olmaz.” Ayrılamazdım. Ancak beni zorlarlarsa ayrılırdım.

“Ciddiyim. Senin için endişeleniyorum. Oraya bensiz gitmene izin veremem. Ya tekrar olursa? Ne yaparım?” Sesi çattı. Bu adamın nasıl bu hale geldiğini merak ettim. Hem bu kadar sevecen hem de vicdansız bir katil. “Sana ihtiyacım var, meleşim. Seni bırakmamak için her şeyi yapacağım.”

Ağzından dökülen fevkalade sözcüklerin içime işlemesine, çekincelerimi, zihnimi lekeleyen gecenin sahnelerini eritmesine izin verdim. Ancak işimden ayrılamazdım. Tutunacak gerçek bir şeye muhtaçtım. “Ayrılamam.”

“Sana bakarım. Param var. İmkânlarım var. Kız kardeşlerime neredeyse bütün hayatım boyunca baktım.”

“Javier, lütfen... olmaz,” dedim güçlü kalmaya çalışarak.

“O halde benim evime taşın. En azından bunu yap.”

Evine taşınmak mı? Birbirimize “seni seviyorum” bile dememiştik daha.

“Çok erken,” dedim zayıfça.

“Söz konusu bizsek hiçbir şey için çok erken değildir,” dedi. Kıpırdanıp bir dirseğinin üzerinde durdu. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Yumuşak dokunuşu karşısında gözlerimi yumdum. “Lütfen, meleğim. Beni evin yap.”

Evine taşınmak, beni hedefime çok yaklaştıracaktı. Hayatına daha yakından bakabilecek, hayatının bir parçası, işinin bir parçası olabilecektim. Fakat diğer hayatının, ben yanında değilken sürdüğü hayatının neye benzediğini görmüş ve hoşlanmamıştım. Buna hazırlanmıştım ama bunun bir anlamı yoktu. Sevişirken, birbirimizin kulağına güzel şeyler fısıldarken geçirdiğimiz her an, bir hayata aitti. Onun işini, benim işimi hatırlayarak geçireceğim her an... başka bir hayata aitti. Ve kendimi onun kollarına, onun için hissettiğim ve giderek artan sevginin kollarına biraz daha bıraktıkça, bir seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Javier’i mi istiyordum? Yoksa intikam mı istiyordum?

Yüzümü omzuna yerleştirip, “Pekâlâ, taşınacağım,” diye fısıldadım. Şu an için verebileceğim tek karar buydu.

Javier’in evinde zaten o kadar çok vakit geçiriyordum

ki kendimi evimde hissetmem uzun sürmedi. Tek sorun, her gün işe gitmek için yarım saatlik yol çekmek zorunda olmamdı. Fakat kamyonetimde tek başıma geçirdiğim zamanın benim için ideal bir fırsat olduğunu keşfettim: İçinde bulunduğum yeni durumdan kendimi uzaklaştırmaya ve hayatımı yeniden rayına oturtmaya çalışabilirdim.

Oysa bu hiç de kolay değildi. Javier bar konusunda haklı çıkmıştı; kimse hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Kabul ediyorum, olaydan sonraki birkaç gün boyunca çalışmamıştım ama cinayet işlendiğini gösteren deliller bulunduğunu haber vermek için de kimse aramamıştı. Bunun üzerine güvende olduğumu düşündüm.

Yine de işe geri dönmek, cinayet mahallinde bulunmak zordu. Olanlarla, başıma geleceklerle başa çıkmaya çalışmış ama o görüntüleri –elinde silah tutan Javier, yerde yatan yarı çıplak ceset, kafasında kurşun yarası olan Tom– her gözümün önüne getirdiğimde panikten bayılacak gibi olmuştum. Düşünceleri bir kenara itmenin, görüntüleri derinlere bastırmanın bazı yollarını buldum. Hepsinin bir rüya olduğuna, aslında hiçbirinin cereyan etmediğine kendimi inandırmaya çalıştım. Javier’e âşık oluyormuşum ve tüm hikâye bundan ibaretmiş gibi davrandım. Gerçekte onun kim olduğunu düşünmemeye izin vermedim.

Ve gerçek şu ki aslında kim olduğunu hâlâ bilmiyordum. Travis için çalıştığını biliyordum. Onun için çalışan adamları olduğunu öğrenmiştim. Güçlüydü. Soğukkanlılıkla adam öl-

dürebiliyordu. Tabancayı son derece ustalıkla kullanabiliyordu. Beni korumak için her şeyi yapardı. Bu zamana kadar, kimin peşine düştüğümü ve neye bulaştığımı biliyordum. Uyuşturucu çetelerinin merhametsiz ve vahşi olduklarını, acımasız insanlar yetiştirdiklerini biliyordum. Javier gibi insanlar. Öte yandan artık bunu keşfettiğim, artık elime kan bulaştığı için de bunu görmezlikten gelmek istiyordum. Olumsuzlukların arasından gözlerim kapalı yürüyüp geçmek, güzelliklere odaklanmak istiyordum.

Aşk çok güzeldi.

İnkâr etmenin âlemi yoktu. Javier'e âşık olmuştum. Fakat durumun vahametini ancak bir gün vardiyamdan önce Gus beni aradığında fark edebilmişim. Otoparkta arabayı durdurup gösterge panelindeki saate baktım. Beş dakikam vardı. Gus'ın kafamı şişirmemesini umdum. Normalde böyle yapmazdı da zaten ama onunla haftalardır konuşmamıştık.

"Selam, Gus," dedim aceleyle, sesimdeki ivediliği yakalamasını umarak. Aylardan mayıstı ve arabanın içinde adeta koltuğa yapışıyordum. Kaliforniya'nın kuru havasını acayip özlüyordum.

"Ellie," dedi. İlk kez kendi adım bana tuhaf geldi.

"Eden, lütfen," dedim dikiz aynasına bakarak rimel sürmeye çalışırken.

"Affedersin, Eden." Sessizleşti. "Epeydir konuşmadık. Nasıl gidiyor?"

"İyi."

“Sesin de iyi geliyor. Meşgul... gibisin.”

“Birazdan vardiyam başlayacak.”

“Hâlâ çalışıyor musun?” Şaşırmış gibiydi.

“Elbette.”

“Şimdiye hedefinin işini çoktan bitirmişsindir diyordum. Neydi adı?”

Yutkundum. “Javier.” Hedefim.

“Evet, o. Ee, nasıl gidiyor o iş? Öcünü aldın mı?”

Rimeli az daha gözüme sokuyordum. Ucu sivri nesneleri bir kenara kaldırmalıydım. Arkama yaslandım. Bu konuda konuşmak, bu konuyla yüzleşmek istemiyordum. “Henüz değil.”

“Uzun bir dümen,” diye seslice düşündü.

“Bu, sandığımızdan daha uzun sürebilir...”

“Travis’i gördün mü?”

Aslında görmemiştim. Bardaki o olay haricinde Javier’in birlikte çalıştığı hiç kimseyi görmemiştim. Ben oradayken evde benimle oluyordu. Günlerimizi güzel yemekler yiyerek, sabahları kumsalda koşarak, geceleri de tavşanlar gibi sevişerek geçiriyorduk. Telefonla konuştuğunu nadiren görüyordum. Hatta hiçbir şey yapmıyordu desem yeri var; sadece varlığını devam ettiriyor ve bunu sadece benim için yapıyordu.

“Hayır. Travis’i görmedim. Yaptığı işlere de pek rastlamadım.” Civarda birileri olabilir düşüncesiyle sesimi fazla yükseltmedim. Akşam olmuştu ve birkaç müşteri, bara doğru

gidiyordu. Onlara hizmet etmeye başlamama sadece birkaç dakika kalmıştı.

“Eh, eğer bu işi yapmayı hâlâ istiyorsan onu görene kadar devam et.”

Midem birden düğümlendi. “Neden öyle dedin?”

“Ne?”

“Bu işi hâlâ yapmayı istiyorsam...”

“Şey... insanlar fikirlerini değiştirirler. Bazı şeylerin peşini bırakmayı öğrenirler.”

“Âşık olurlar,” deyiverdim.

Sessizlik, havayı kucakladı. Bunu gerçekten sesli mi söylemiştim? Başka bir şey söylemek üzereydim ama Gus benden önce davrandı.

“Ellie,” dedi yine eski adımları kullanarak. “Takıntıyı aşkla karıştırmak yapacağın en büyük hatalardan biri olur.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“İntikamını takıntı haline getirmişsin demek. O duyguyu aşkla karıştırıyorsun. Bu adamı sevmiyorsun. Buna imkân yok. Başına gelenlerden sorumlu olan o adamı sevmeyeceğini yüreğinin derinliklerinde biliyorsun.”

Soluğum kesildi. Kalbim, boğazımda attı. “Başıma gelenlerden Javier sorumlu değil!” diye tısladım. Öfke, cildimde harlandı, yüzüm alev aldı.

“Dolaylı olarak sorumlu ve o kadar kötü bir olay yaşadığında bu da yeterli olabilir. Mahvetmek istediğin adam için çalışıyor. Seni mahvettiğini söylediğin adam için.”

Telefona, “Beni gerçekten mahvetti!” diye bağıırken içimden akan öfkeye hayret ettim. Her şeyi halının altına süpürmek buraya kadarmış. “Beni mahvetti,” dedim tekrar, bu kez sesimi alçaltmışım.

“O zaman Javier’e bakıp da bunda onun da pay sahibi olmadığını söyleyemezsin.”

“Benden sadece üç yaş büyük. O olay sırasında kahrolası Meksika’daymış!”

“Bak, ben sadece duymak istemediğin şeyleri söylüyorum. Javier o sırada Travis’in kim olduğunu bile bilmiyor olabilir ama Travis’in aynı şeyi bir başkasına, bir başka küçük kıza yapmasını emrettiği takdirde bana Javier’in bu emri yerine getirmeyeceğini söyleyemezsin. Âşık olduğunu sandığın kişi işte böyle biri, Ellie. Uyanmanı ve yalanı görmeni istiyorum. Takıntı, aşk değildir. O kötü bir adam.”

“Eh, belki ben de kötü bir kadınımdır!” diye bağııp telefonu kapadım. Fırlatıp koltukta zıplamasını izledim. Soluklanmaya çalıştım; kamyonetin içi daha sıcak gibiydi. Başımı direksiyonun üstüne yaslayarak telefonun çalmasını, Gus’ın aramasını bekledim ama aramadı.

Yalnız şu kadarını söyleyeyim, kötü bir vardiya geçirdim. Az sayıda müşteri gelmişti ve Julie’ye karşı da kırıcıydım. Javier’le tartıştığımı varsaydı ki öyle de sayılırdı. Ona olan hislerimi sorguladığımı, doğru kararı verip vermediğimi, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettiğimi anlatamazdım. İkimiz de stresli olduğumuz için kavga

ettiğimizle ilgili bir hikâye uydurdum. O da bunun üzerine bizi önümüzdeki hafta onunla ve Andrew'la birlikte sinemaya davet etti. Yeni Javier'i başka bir çiftle eğlenirken hayal etmekte zorlanmama rağmen davetini iletceğimi söyledim.

O gece eve vardığımda bir süre kamyonetimde oturup neyin ne olduğunu bulmaya çalıştım. Gus bir daha aramamıştı. Sorun değildi. Yeterince duymuştum. Anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştım ve mantıklıydı da. Javier'e gerçekten tutuluyor muydum? Onu gerçekten seviyor muydum yoksa şehveti mi seviyordum? Aldatmayı mı seviyordum? Ne kadar artık yokmuş gibi davransam da hedefime yaklaştığım fikrini mi seviyordum?

Bunca soruya rağmen tek bir yanıt yoktu. Kamyonetimden inerek verandaya doğru yürüdüm. Bir de ne göreyim? Dışarıdaki masa, mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Ayrıca körfez esintisinde usulca sallanan masa örtüsünün üzerine şarapla peynir konmuştu.

Javier karşımda günlük kıyafetleriyle duruyordu: koyu renk kot pantolon ve beyaz polo yaka tişört. Rüzgâr, dağınık saçlarını dağıtırken geniş geniş gülümsüyordu. İşte tam o anda gördüm. İçindeki çocuğu, La Cruz, Meksikalı yirmi üç yaşındaki delikanlıyı; genç kadınına hayran hayran gülümseyen genç adamı.

"Bu da ne?" diye sordum soluk soluğa, içimde uyanan duyguların etkisiyle.

“Sana sürpriz yapmak istedim. İşten sonra biraz rahatlamak istersin diye düşündüm.” Bana doğru gelip sımsıkı sarıldı ve dudaklarını yanağıma yapıştırdı. Kollarında yumuşadım. Kararlılığımı, ikilemimi kaybettim.

“Hiç gerek yoktu. Saat neredeyse gece yarısı,” dedim.

“Günün hangi saati olursa olsun senin için her şeyi yaparım.” Başımı onunkinin karşısına getirdim ve gözlerinde samimiyet aradım. Fazlasıyla vardı.

Kimi seviyorum, diye düşündüm. *Seni mi?* Javier, bu düşüncelerimi duymuşçasına sevgi dolu bir öpücükle ayaklarımı yerden kesti. Böyle kötü bir adam kendimi nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Belki akşam söylediklerimde haklıydım. Belki ben de onun kadar kötüydüm.

Sandalyelerimize oturduk. Kadehime şarap doldurdu. Karşımda oturuyordu; masanın altında ayaklarımı kaldırdı, çizmelerimi çıkarıp masaj yapmaya başladı.

“Yarın ne yapıyorsun?” diye sordu, boştaki eliyle ağzına bir parça peynir atarak.

“Seninle mi?” diye sordum umutla.

“Birkaç dostum... iş arkadaşım... denize açılıyorlar. Birinin satın almayı düşündüğüm bir teknesi var.”

İki şey, oturduğum yerde dikleşmeme sebep oldu. Birincisi, iş arkadaşları lafı. Kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti bu. İkincisi, satın alacağı bir teknenin lafı. Javier’in ne kadar parası vardı yahu?

“Çok büyük bir tekne değil,” dedi ifademin bir kısmını

doğru okuyarak. “Yaklaşık on dört metrelik bir Jeanneau. Fransız teknesi.”

“Aaaah,” dedim gülerek. “Sadece on dört metrelik bir Fransız yatı.”

Sırıtarak suratıma bir parça peynir attı. Yumuşak olduğu için şanslıydım.

“Hey, uzun zamandır o teknede gözüm vardı.” Sessizleşti. Ayaklarıma yoğunlaştı, yara izlerime kibar davrandı. “Çocukken teknelerde çalışırdım. Babam, La Cruz’da tamircilik yapardı. La Cruz; Puerto ile Nuevo Vallarta çok dolu olduğunda yolcu gemilerinin uğrak yeri idi. Galiba şimdilerde yepyeni bir marina var. Kötü bir şey değil. Bence kente para getiriyordu. Fakat ben çocukken işler daha basitti. Babam herkesi tanır, tekneden tut da arabaya kadar her şeyi tamir ederdi. Elimden geldiğince ona yardım ederdim. Bazen suya girip küçük tekneleri kıyıya çekerdim ki turistler köyü dolaşabilsinler. Bazen bana birkaç pezo verirlerdi... bazen de geri zekâlı gibi davranırlardı.”

Bu kaba laf karşısında az kalsın şarabımı tükürüyordum. Aksanı kulağıma çok komik gelmişti. Geçmişiyile ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum. Bir yavru köpek gibi istekliydim ama Javier geçmişiyi hemen bir kenara bıraktı, “Ee, yarın geliyor musun?”

Yavaşça başımı salladım. “İş arkadaşların... danışmanlık işinden olanlar mı?”

Ağzının kenarı seğirdi fakat bunu hemen şarap kade-

hiyle gizledi. Sanki ikimiz de bir danışmanlık işi olmadığını, bunun aramızda bir şaka olduğunu biliyorduk. “Evet. Onlar. Patronum da orada olabilir.”

Şarap az daha yine kendini gösteriyordu. Hemen yutmaya çalıştım ama boğazımda kaldı ve şiddetle öksürmeye başladım.

“İyi misin?” diye sordu, ayaklarımı bırakıp sandalyesinden kalkmaya davranarak.

Çılginca başımı salladım. Bir elim göğsümdeyken diğer elimle olduğu yerde kalmasını söyledim. “Evet, iyiyim. Yanlış delik,” dedim öksürükler arasında.

Sandalyesine tekrar oturup bana göz kırptı. “Daha önce yanlış delikten hiç şikâyet etmemiştin.”

Bu kez peynir parçasını ben ona fırlattım. Ardından da bir tepsi dolusu çedarın ve küflü peynirin havada uçuştugu bir yiyecek savaşına başladık. Sonra bir baktık ki birbirimize kadehlerle şarap atıyoruz. Her yanımız kırmızı sıvıyla kaplanmıştı. Üstümüz kirleniyormuş, umurumuzda değildi.

Kahkahalar arasında masanın üstüne yığılıp kaldık ve şaraba bulanık kıyafetlerimizi hemen çıkardık. Hemen oracıkta seviştik. Javier kontrolü ele alırken ben de buna müsaade ettim. Çocuksuluğumuzun, birbirimize karşı rahatlığımızın keyfini çıkardık. İki değil, tek bir ruhtan yapılmışlar-casına bedenlerimizi keşfettik.

Ve beynimin arkasına atılan o küçük tohum olmasaydı, kusursuz da bir an olacaktı. Beni patlayıcı bir orgazma gö-

türürken bile, sert bir şekilde gidip geldiği, içimde doyuma ulaştığı sırada kulağıma küfürler homurdanırken bile aklımdan atamadığım o küçük düşünce olmasaydı.

Patronu yarınki tekne gezintisine gelebilirdi. Travis. Benim ve onun eylemlerinin kaynağı olan adam. Son birkaç ayı, vermek zorunda kalacağımı bildiğim o tehlikeli karardan kaçınarak geçirmişt看. Şimdiyse, birdenbire önüme konuverilmişti. Yüzleşmem için bana yalvarıyordu.

Yarın Travis'i görebilirdim. Yarın karar vermek zorunda kalacaktım.

ON

Ertesi sabah erken kalktık. Javier her zamanki gibi kumsalda koşmaya gitti. Gökyüzü masmaviydi ve tuz ile tazelik kokan hafif bir esinti, nemin bütün izlerini alıp götürüyordu. Ne var ki Javier'e yatakta biraz daha kalmak istediğimi söyleyerek onunla koşuya çıkmayı reddettim. Dün geceki onca sevişmeyi ve dökülen şarabı düşününce sorgulamadı.

Fakat içinizde, uçkurunu dişlerinize çözme isteğı uyanıran o düşük bel koşu pantolonunu giyip arka kapıdan çıktığı an, sabahlığımı giyip aşağı inerek kamyonetime gittim. Torpido gözünden ellerim titreyerek çıkardığım asit şişesini cebime koydum. Yukarı çıktım; güne hazırlandım.

Gulfport'ta bir marinaya gittik. Belli ki hâlâ kasırganın yaraları sarılmaya çalışılıyordu. Üzerinden iki yıl geçmiş ol-

masına rağmen baktığınız her yerde yeni rıhtımlar inşa ediliyor, durmaksızın işleyen bir inşaat sahasını andırıyordu. Fakat çok sayıda da yat vardı; dalgaların üstünde zenginlik yüzüyordu. Ortama olabildiğince uygun giyinmiştim: beyaz keten pantolon, çizgili kayak yaka tişört ve saçlarımın uçuşmasına engel olması için başıma doladığım monogramlı bir eşarp. Omzumda klasik bir çanta asılıydı. İçinde yalnızca üç şey vardı: ceptelefonum, küçük bir makyaj çantası ve hayatım pahasına korumam gereken etiketsiz bir şişe.

Javier'le el ele, marina boyunca yürüdük. Tedirginlikten neredeyse süzülüyordum. Rıhtımda attığım her adım, hayatımın sonuna attığım bir adım gibiydi. En azından Eden White için itinayla oluşturduğum hayatın.

Çenesini sağa sola oynatan Javier de gergin görünüyordu. Büsbütün siyah giyinmişti: siyah gömlek, siyah pantolon, siyah yelken ayakkabıları. Tıpkı denizci bir Johnny Cash gibi. Niyeti ciddi görünüyordu ama niyetinin ne olduğundan emin değildim.

Tek düşünebildiğim Travis'ti. Geçen her saniye bizi ona doğru götürdü. Marinayı taramaya başladım. Her yere, her yelkenliye, her yata baktım. Onunla karşılaştığımda ne söyleyeceğimi kurguladım. Doğru anı bulana kadar kendime hâkim olabilirsem. O anı yakalayabilirsem. Asidi yüzüne öylece fırlatıp kaçamazdım ne de olsa. Javier beni bırakmazdı... bırakır mıydı yoksa? Âşığım, her şeyin yalan olduğunu öğrense bana ne yapardı acaba? Benim için ger-

çekten ne hissediyordu? Bu yeterli olur muydu?

Midem bulanmaya başladı. Kemiklerimdeki iliklerim kurşun gibi ağırlaştı. Midemi tutup yavaşladım. Javier anında durup kolumu yakaladı.

“Neyin var?” diye sordu. Ona bakmakta zorlandım. Bakışlarımı rıhtımın tahta parçalarına yoğunlaştırdım. “Meleğim?”

“Sadece biraz midem bulanıyor,” demeyi başardım.

“Daha tekneye bile binmedik,” dedi etrafına bakınarak. “Geri dönmek ister misin? Başka bir gün de gelebiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Birazdan geçer,” diye yalan söyledim dişlerimin arasından. Bundan sonra nasıl düzelebilirdim ki? Zamanla sevdiğim her şeyi yok etmenin eşiğindeydim.

“Belki denize açılmaya uygun değildir.”

Zayıfça gülümseyip gözlerine baktığımda derinliklerindeki endişeden etkilendim. “Denemeden bilemeyiz.”

Beni birkaç saniye izledikten sonra başını salladı ve tekrar yürümeye başladık. “Peki. Nasıl dersen. Tam bir sert cevizsin.”

“Çetin ceviz,” diye düzelttim onu, sesime yumuşaklık katmaya uğraşarak. Her şey normalmiş gibi hareket etmek zorundaydım. Buna *mecburdum*. Elimi sıktı, devam ettik. Her adım, aşka doğru gidiyordu. Her adım, intikama doğru gidiyordu. Bir şeylerin, belki de her şeyin sonuna doğru yürüdüm.

Ve her şey benim elimdeydi.

Köşeyi döndüğümüzde boğazımda bir yumru oluştu. Karşımda yan tarafında *Kuzey Kızı* yazan muhteşem, uzun beyaz bir yelkenli bulduk. Dümenin başında oturan bir adam, bira içiyordu. Diğer ikisi, bizi beklerken rıhtımda cepte telefonlarına bakıyorlardı.

Travis'i hiçbir yerde görmedim.

“Travis aşağıda mı?” diye sordu Javier adamlara. Yüreğim ürperdi. Adını onun ağzından, beni öpen ve tadıma bakan ağzından ilk duyuşumdu. Her şey gerçek bir hal aldı. Gerçeklik, içime kurşunlarından biri gibi daldı.

Aşkla intikam arasında nasıl seçim yapabilirdim ki? Bu işten nasıl sağ çıkacaktım? Durmak üzereymiş gibi olan kalbim nasıl oluyordu da atmaya devam ediyordu? Kafam allak bullaktı.

Dümendeki adam doğruldu, birasını bıraktı. “Hayır, Mobile’de işi çıkmış,” dedi. “Özürlerini ilettiler.”

Javier gözle görülür derecede rahatladı. Teknedeki adama cana yakın biçimde gülümsedi.

Travis gelmiyordu.

Müthiş bir rahatlama hissi benliğimi kapladı. Yoğun, hissedilirdi. Gözlerime yaşlar doldu.

O sırada Javier bana bakıp, “İyi misin?” diye fısıldadı. Cesurca gülümsedim. “Alerjim var galiba.”

Kafamı kendine çekip şakağımdan öptü. Sonra beni diğer adamlarla tanıştırdı. Teknedeki Raul, rıhtımdakiler de

Alex ve Miguel'di. O anda onları pek inceleyemedim. Bununla birlikte Miguel dışında gülümseyen olmadı. Aslına bakarsanız sonunda ciğerlerime hava girmiş, sonunda boğulmaktan kurtulmuşum gibi göğsümdeki genişleme haricinde hiçbir şeye odaklanamadım.

Dün gece hayatımın en güç kararını vermek zorunda kalmıştım. Ya Javier'le olan hayatımı devam ettirecek ya da kaderime boyun eğip öcümü alacaktım. Varlığımın bütün hücrelerine nüfuz eden bir karanlığın içinde yıllarca yaralarımı sarmaya çalışmış, hayatımı geri alacağım günün hayalini kurmuştum. Benim için varsa yoksa intikamdı.

Ta ki Javier'le tanışana dek. Beni intikama götürecek, dizlerinin üstüne çökmüş bir müptela misali arzuladığım adalete beni kavuşturacak olan adamla. Şimdi onu arzuluyordum. Bir iptilayı bir diğeriyle değiştirmiştim. Hem aşk, asil olan seçim değil miydi? Doğru şeyi seçmiyor muydum?

Artık önceliklerimi sorgulamak istemiyordum.

Tekneye bindim. Yakınlardaki adalara doğru yelken açtık. Pruvada kaldım. Bana tekneleri, akıntıları, körfezde önümüzde uzanan yepyeni dünyayı açıklayan Javier'le oturup güçlü göğsüne yaslandım. Bilahare, iş arkadaşlarıyla konuşmaya gittiğinde teknenin kenarına kaydım. Bacaklarımı sarkıtarak suların ayaklarımı gıdıklayışının tadını çıkardım. Kimsenin bakmadığından emin olduğumda elimi çantama atıp ellerimin altındaki serin şişeyi kavradım ve sıktım. Sonra denize attım. Ufak bir şapırtıyla suya düşüp anında teknenin

gerisinde kaldı. Kimsenin almayacağını umduğum bir mesajdı.

Öğle yemeği saati civarında bir deniz koruma alanında bulunan gözden ırak, küçük bir koyda demirledik. Teknenin güvertesinde kendimize mükellef bir ziyafet çektik. Şişeyi attığım andan itibaren kendimi çok daha hafif hissediyor, sırlıslıkam âşık bir genç kız gibi Javier'e her an sırtıtmaktan kendimi alamıyordum. Şişeden kurtulduğum için o kadar mutluydum ve o kadar rahatlamıştım ki karides kokteyllerimize ve bamyalı yahnilerimize yumulurken Raul'la Alex'in bana soğuk davranmalarını bile umursamadım. Belki de soğuk davranmak hafif kalırdı; bana sürekli olarak neredeyse ters ters bakıyor, beni bir şahin gibi izliyorlardı.

Javier'in bunu fark ettiğini biliyordum ancak onlarla konuşmadı. Beni yakınında tutarken onların beni yok saymalarına izin verdi. Fakat diğer taraftan Miguel bana özel ilgi gösteriyordu. Yemeklerimizi hazırlayan oydu. En az Javier kadar maharetliydi.

Bir kaşık dolusu yahniyi mideye indirirken bunu dile getirdim.

Gülümsedi. Javier'den birkaç yaş büyük olan Miguel tatlı bir adamdı. Dolgun yanaklıydı. Seyrek bir bıyığı ve top sakalı vardı. Meleğimsi bir şeytan gibiydi. Kısa boylu ama atletik yapıydı.

"Eh, şunu söylemeliyim ki Maria olmasa bir çorba bile ısıtamazdım," diye gülümsedi Miguel.

Javier'e baktım. "Maria? Dövmendeki mi?"

Dudakları seğirerek tebessüme dönüştü. "Evet, Maria benim annemdi. Miguel'le aynı sokakta büyüdük."

"Javier benim kardeşim gibidir," dedi Miguel, "ama biraz sinir bozucudur çünkü başını hep derde sokar."

Javier gülüp cin tonağını yudumladı. "Miguel, hadi ama. Arkadaşının kız kardeşlerini almak için beni işten sürükleyerek çıkaran sendin."

"Onlar *senin* kız kardeşlerindi, eski dostum!" diye espri yaptı masaya vurarak. Onunla birlikte ben de güldüm. Alex'in yüzünde bir tebessüm belirmesine rağmen Raul'un bir taş kadar sakın kaldığını fark ettim.

"Ee, seni buraya getiren ne oldu, Miguel?" diye sordum. "Sen de mi danışmanlık işindesin?"

Miguel'in tebessümü sadece bir saniyeliğine soldu ama sonra hiç duraksamadı. "Evet, şey, öyle de denebilir."

Aniden Raul ayağa kalkıp, "İşten yeterince konuştuk. Biraz müzik açacağım. Javier, sanırım tekneyle ilgili konuşmamız gerek," dedi.

Mutfağa gitmek üzere ayrılırken, Javier de peşinden gitti. Uzaklaşmadan önce dizime hafifçe vurdu.

Alex de kalkıp sigara yakmak için teknenin ön tarafına doğru yürüdü.

Miguel'e bir kaşımı kaldırdım. Onunla şimdiden rahat hissediyordum. "Beni pek sevmiyorlar galiba."

Ellerini sallayıp boş ver dercesine bir hareket yaptı.

“Ah, onları kafana takma. Herkesten nefret ederler. Hem zaten sadece Javier için endişeleniyorlar, hepsi bu.”

“Endişeleniyorlar demek,” diye düşündüm. Bir sonraki cümlemi kurarken dikkatli olmaya çalıştım. “Bu ilginç. Ben, Javier’in onların patronu olduğu izlenimini edinmiştim.”

Miguel omuz silkti. “Doğru izlenim edinmişsin. Javier bir bakıma hepimizin patronu sayılır. Mas o menos.” Eliyle hemen hemen hareketini yaptı. “Hemen hemen.”

“Öyleyse onun için neden endişelensinler ki... Javier kötü kızlarla mı birlikte olurdu yoksa?”

“Birlikte olmak mı?” diye sordu. “Ah, sevişir miydi mi demek istiyorsun?”

Dudaklarımı büzdüm. “Ben başka bir kelime kullanacaktım; ama evet.”

Sırıttı. “Evet, Javier kadınların gözdesidir. La Cruz’dayken de öyleydi. Bilirsin işte, bekâretini arkadaşımızın ablasına kaybettiğinde on dört yaşındaydı. Demem o ki tam bir kadın avcısıydı.”

Gözlerim kendiliğinden kısıldı. Miguel uzanıp elime hafifçe vurdu. “Ama anladığım kadarıyla şu an onunla yaşıyorsun ve bunu daha önce hiçbir kadınla yapmamıştı. O nedenle, merak etme arkadaşım. Belki Raul’la Alex seni sadece kısıkanıyorlardır. Erkekler tuhaf hayvanlardır.”

“Orası öyle,” diye mırıldandım. Javier’in bir kadın avcısı olduğunu öğrendiğim için canımın yanması ne kadar aptalcaydı? Yani bunu daha önce Yengeç Kulübesi’nde duymuş-

tum. Kahretsin, şu an onunla yaşıyordum, bunun ne önemi vardı ki? Fakat hayattaki tek amacımdan onun için vazgeçtiğime göre birden her şeyin bir önemi oluyordu. Ona duyduğum aşk bana bir tuğla gibi çarpıyordu ve bununla birlikte bir güvensizlik hissediyor, aşkıma karşılık vermesine ihtiyaç duyuyordum. Tek dileğim, soluklanmak için yüzeye çıktıktan sonra tekrar boğulmamaktı.

Yemeklerimizi bitirip, Miguel’le bol gürültülü birkaç el batacak oynarken kalan biralarımızı içtikten sonra marinaya yöneldik. Güneş, gökyüzünde alçalırken tekneyi iskeleyle bağladık. Miguel, Raul ve Alex iskeleyle indiler ama Javier beni tuttu.

“Geceyi burada geçirmemizin senin için sakıncası olmadığına emin misin?” diye sordu Javier, Raul’a.

Hareket etmek sinirlerini bozarmışçasına kafasını iki yana salladı. “Eminim. Her şeyini denemeden onu isteyip istemediğini nereden bileceksin?”

“Tekne bir kadın gibidir,” diye takıldı Miguel. “Bütün dar yerlerinde vakit geçirmen gerekir.”

Ben sırtıırken Javier beni kendine çekti. “Hiç kimse buradakiyle yarışamaz.”

Beklendiği gibi Raul’la Alex bu yorum karşısında tepkisiz kalırken Miguel arsızca sırtıttı. Vedalaşıp yanımızdan ayrıldılar. Son derece esrarengiz bir üçlüydüler.

Javier’e baktım. Gözleri, batan güneşle birlikte altın gibi parılıyordu. “Geceyi gerçekten burada mı geçireceğiz?”

Bana eğlenceli bir ifadeyle baktı. “Elbette, meleğim. Raul haklı. Tekneyle yatmazsak onun bizim için uygun olup olmadığını nereden bileceğiz? Umarım üçlüden rahatsız olmazsın.”

Bu laf üzerine yan tarafını çimdikledim ama diğer taraftan da kararlarında gerçekten önemli bir yere sahipmişim gibi teknenin “bizim için” uygun olup olmadığı deyişini düşünerek sırtıyordum. Karanlık çöktüğünde kaygılarım da güneşle birlikte kayboldu. Akşam yemeğinde balıklarımızı yedikten sonra kokpit hoparlörlerinden Dire Straits’i açtı. Sonra tekneden iskeleye atladı. Gökyüzünü dolduran ayın altında dalgalar, karanlık suları savuruyordu.

“On Every Street” in açılış notaları çalmaya başlayınca bana elini uzattı. “Dans edelim mi?”

“İskelede mi?” diye sordum. “Şimdi mi?”

Başını yana eğdi. “Hadi, meleğim. Dans et benimle.”

Tekneden inerek ona katıldım. Bir esinti çıkmıştı. Marina, yelken halatlarının direklerle çarpma sesleriyle doluyordu. Dire Straits yepyeni bir ritimle çalıp söylüyordu sanki. Sıra sıra iskelelerde bağlı duran tekneler, ışıklarla parılıyordu. Burası şaşırtıcı derecede romantik bir dans pistiydi.

Javier kollarını bana dolayıp birini belime koydu. Parmakları popoma uzanıyordu, diğeriyle de elimi tuttu. Bacağımdaki yaralar yüzünden arada topalladığımdan dansla hiç aram olmamıştı. Fakat Javier kendinden o kadar emin ve o kadar kusursuzdu ki teknenin yanından süzülüp geçerken ha-

reketlerimizin doğal olmasını sağladı. Şarkının uyandırdığı duygular bütün varlığımı kapladı, gözlerimi yumdurdurdu.

“Yanında dururken ne söyleyebilirim sana,” diye söyledi şarkıyı usulca kulağıma, “tekerleklerimin önüne attı kendini.”

Başımı boynuna gömerek, eskiden misk ve çaydan ibaret olan, ancak şimdi tuzlu havayla karışık kokusunu içime çektim. Beni teskin etti. Yüreğimi kapladı. Bildiğim her şeyi unutturdu. Evet, yine boğuluyordum ama bu kez doğru sebeplerdendi. Aştan daha iyi bir sebep olamazdı.

“Bak,” diye başladı alçak ve kararlı sesiyle, “günün birinde beni terk edecek olursan seni bulana kadar her yerde ararım. Her sokakta.”

“Söz mü?”

“Söz.” Ve sözlerini tuttuğunu biliyordum.

Daha sonra battaniyelerimizle uyku tulumlarımızı üst güverteye taşıdık. Oysa hava zaten boğucuydu, esinti zar zor serinletiyordu ve vücutlarımız da kendi ısılarını ürettiyordu. Dümenin başında oturan Javier’in kucağına oturdum. Yakınlarda bir tekne olup olmaması, birinin parıldayan ışıklar altında parlayan göğüslerimi görüp görmemesi umurumda değildi. Her şeyi rüzgâra atıyordum. Bütün ihtiyatı, bütün hayaletlerimi. Doyuma ulaştım. Çılgınlıklarımı kontrol etmeye çalışmış ama muvaffak olamamıştım.

Javier hemen içimden çıkıp ayağa kalktı ve yerine beni oturttu. Uzun, hızlı okşamalarla o da doyuma ulaşırken sper-

mini karnıma boşalttı. Vücudu kasıldı, başı geriye atıldı, yüzü aya baktı. Tekrar dünyaya dönüşünü izledim. Gözlerindeki arzu hâlâ duruyordu, doyuma ulaşmasıyla dizginlenmemişti. Yanı başımda dizlerinin üstüne çöktü. Spermini yavaş ve yumuşak hareketlerle karnımdan göğsüme doğru ovuşturmaya başladı.

Yüreğim ağzımda, onu izledim. İlişki sonrasında onu hiç bu kadar tutkulu görmemiştim. Bakışları adeta alev alev yanıyordu.

Ne yaptığını sormak istedim ama gerek kalmadı.

“Vücudunun her tarafına boşalmak istiyorum,” diye fısıldadı. Bir şekilde hiç iğrenç gelmedi. Yağmur suyu gibi temiz, saftı. “Onu içine işletmek istiyorum, işte böyle, derinin bir parçası olana kadar. Seni lekelemek istiyorum, Eden. Kendimi derinin altına, kalbine, ruhuna yerleştirmek istiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun üzerine oturduğum yerde doğruldum ve ellerimi boynuna atıp olabildiğince nazik öptüm. “Beni lekeledin, Javier.”

Gülümsemesini, mutlu ya da rahatlamış görünmesini bekliyordum ama gözlerindeki ateş hiç sönmedi. Beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi izledi. Battaniyelerimizin altında uykuya dalana kadar da öyle kaldı. Birbirimizin kollarında, rüzgârgülünün tıpkı ardında gizlenen galaksiler gibi dönmesini izlerken.

* * *

Şafak, doğuda yayılırken uyandım. Pelikanlarla dolu gökyüzü fûme moruydu. Javier çoktan uyanmıştı. Dizlerini göğsüne çekmiş, önümde oturuyordu. Yattığım yerde, battaniyeyi kendime tutarak yavaşça doğruldum. Usulca sırtına dokundum.

Kıpırdamadı. Gözlerini gökyüzünden, sabah danslarını yaparken alçalıp yükselen, dönen kuşlardan ayırmadı.

“Javier?”

Dudağımı tedirgince ısıarak bekledim. Gözlerindeki o tuhaf ifade gece boyunca gitmemişti ve o bakışı ancak o zaman tanıyabilmiştim. Onunla geçirdiğim son birkaç ay boyunca ben de öyle görünmüş olmalıydım. Suçluluk ifadesiydi bu. Korku ifadesi. Javier’i daha önce hiç korkmuş görmediğimi fark ettim. Yüreğime son derece rahatsız edici bir his çöktü.

Avucumun içini pürüzsüz, esmer tenine koyarak, “Javier?” diye fısıldadım. Parmaklarımı haç dövmesinin hatları üzerinde gezdirdim. “Konuş benimle.”

Sessiz kaldı. Bir yerlerde bir martı tüyler ürpertici ve hüzünlü bir çığlık attı.

Kafamı sırtına dayadım. Kalp atışlarını duydum; yavaş ve düzenli, sakın ve istikrarlıydı.

Gırtlığını temizledi. “İçinden çıkamadığım bir deliğin içindeyim.”

Sesi neredeyse eriyip havaya karıştı. O denli yumuşaktı.

Başımı çevirip dudaklarımı tenine dayadım. Dinlediğimi bilmesini istiyordum.

“Sen ve ben devam edebilir miyiz bilmiyorum,” diye devam etti.

O kelimelerin anlamını idrak etmem birkaç saniye sürdü ama bunu ilk olarak kalbim hissetti. Durmuş ve atmamaya karar vermişti adeta. Buraya kadardı. Ne anlamı vardı ki? İçimi parçalayan, aniden çöküp beni esir alan bu acı varken neden atıyordu ki?

Bir elim göğsümde ayağa kalkarken, kalbimi atmaya teşvik edermişçesine iç çektiğimi fark etmemiştim. Sersemlemiş bir halde Javier’e baktım. Bir açıklama yapmasını, sözlerini sürdürmesini, konuşmaya devam etmesini, bir şeyler yapmasını bekledim. Fakat o, gözlerindeki o korku dolu ifadeyle gökyüzüne bakmaya devam etti.

“Eden,” dedi sonunda, ben ayakta milyonlarca defa ölüp ölüp dirildikten sonra. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Boğazımdaki acı yumrusunu yuttum. Kelimelerim nihayet yolunu bulup ağzımdan çıktı. “Pekâlâ. Anlıyorum. Ben pek çok kadınından sadece biriyim...”

Neler söylediğimi bile bilmiyordum ama neye inanacağımı, nasıl bir sonuç çıkaracağımı da bilmiyordum. Dudaklarım açılıp kapanıyordu. Daha fazla şey söylemek, çılgılık atmak, ağlamak, neler olup bittiğini sormak istiyordum. Fakat göğsümdeki sızı nefesimi kesip duruyordu.

Gözlerini benimkilere dikerek şaşkınlıkla baktı. “Pek çok kadından biri mi? Hayır, meleşim. Hiç anlamıyorsun. Sen benim tek kadınımsın. Sorun da bu ya zaten.”

Yüzündeki korku yayıldı. “Sana âşık oldum ve sana yalan söylüyorum.”

Sözlerinin yarısı merhem gibiydi. Diğer yarısı, yarayı tekrar açtı. “Beni seviyor musun?”

Ciddiyetle başını salladı. “Seni daha önce kimseyi sevmemişim kadar çok seviyorum. Hatta birini bu kadar çok sevebileceğimi sanmıyordum. Eden, seni gördüğüm ilk gün, kalbimi benden aldın. O zamandan beri kalbim bana ait değil.”

Anlamıyordum. Mest olmuşum, korkunç derecede mutluydum. Peki, o neden öyle değildi? Bu neden bu kadar kötü, bu kadar zordu? Neler oluyordu?

“O zaman yüzünde neden korku var?” deyiverdim.

“Sana kendimle ilgili gerçeği anlatmaktan korkuyorum da ondan,” dedi usulca. “Ve çok uzun zamandır da korkmuştum.”

“Beni seviyorsun,” dedim tekrar, kendi ağzımdan bile olsa onu duyma ihtiyacı hissederek.

“Evet, seni seviyorum, Eden White,” dedi. Sahte ismim beni irkiltmedi bile. O, Eden White’ı seviyordu. Ben şu anda Eden White idim. Benim onu sevdiğim gibi seviyordu beni.

Ona doğru gidip arkasına oturdum. Kollarımla onu sararak kendime çektim. “Ben de seni seviyorum. Tüm kalbimle. Tüm

varlığımı. Beni lekeledin, Javier. Sonuna kadar seninim.”

Güçlkle yutkunduğunu, kaslarının gerildiğini hissettim. “Ben bir danışman değilim ama bunu zaten anlamışsındır sanırım.”

İşte geliyordu. İtiraf. Ve artık önemi bile yoktu.

“Olmadığını biliyorum,” dedim usulca. “Ama ne iş yaptığın umurumda değil. Ben sadece seninle olmak istiyorum.”

“Yaptığım iş tam olarak yasal değil.”

“Bir şey sırf yasal diye erdemli sayılmaz.” İşte şimdi tehlikeli sulara yüzmeye başlıyordum. Her şeyi gereğinden fazla savunuyordum. Masum Eden White’ın bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu. Oysa umurumda değildi. O beni seviyordu, ben de onu. Ve bu hayatta bundan daha önemli bir şey yoktu. Diğer her şey denizin dibindeydi.

“Bazı kötü adamlarla iş tutuyorum ve bazı kötü çevrelerde takılıyorum. Meleğim,” diyerek durakladı. Güçlkle nefes alıyordu. “Ben iyi biri değilim.”

“Ben de,” diye fısıldadım onu kasten göz ardı ederek.

“Öyle söyleme. Kendini benimle kıyaslamaya çalışma.” Sesine kararlılık geldi.

Başımı iki yana salladım. “Kim iyi, kim kötü? Hayat siyah ve beyaz değil, Javier. Senle ben gri alanda yaşamaya çalışıyoruz sadece. Senin yaptığın da bu değil mi? Senin istediğin de bu değil mi? Yaşamak?”

“Bahane uydurmaman gereken bir şey için bahane uyduruyorsun.”

Bu konuda haklı olabilirdi. Fakat şişeyi attığım an hayaletimden kurtulmuştum.

“Hayır, uydurmuyorum. Yaşamak için yapmak zorunda olduğun, hayatta kalmak için yaptığın şeylerin umurumda olmadığını söylüyorum sana. İster iyi ol ister kötü ol, ben sana âşığım.”

“Bir uyuşturucu çetesine mensubum,” dedi öfkeyle, üzerine utanç çökerek. “Lanet bir uyuşturucu çetesine.”

Doğrulup kollarımı ondan çektim. Bunu biliyordum. Şaşırmamıştım; ama duyguları beni şaşırtmıştı. Ondan etrafa yayılıp havada yükselişlerini hissedebiliyordum.

Başını yana çevirdi. Kırıksık alnının altındaki gözleri parıldadı. “Becerdiğim kadar insan öldürdüm. Çaldım, yalan söyledim, az da olsa hak etmiş olabilecek insanlara merhamet göstermedim. Para için korkunç şeyler yaptım. Başka birinin zevki için hayatları mahvettim. Affedilmeyi hak etmeyecek kadar çok şey yapmış, çok kötü bir adamım. Bu dünyanın havasını solumayı hak etmiyorum. Sahip olduğum paraları hak etmiyorum. Benden çok çok üstün olduğu için kanatları olması gereken kadının aşkını hak etmiyorum.” Dönüp doğruca bana baktı. “Senin sevgini hak etmiyorum, Eden. Benim kalbim sende ama seninki göğsünde kalmalı. Onu daha iyi bir adam için sakla. Seni hak edecek biri için sakla.” Gözyaşları dökülmeye başlarken gözleri ışıldadı. “Benden ayrılman gerek.”

“Hayır,” dedim yüzünü tutarak. “Seni sevmem gerek.”

Gözlerini aradım; suçluluk duygusunu, öfkesini, utan-
cını atması için yalvardım. Geçmişinden, hayaletinden, onu
rahat bırakmayan şeylerden kurtulmasını istedim. Dil dök-
tüm, rica ettim, içimi dışımı görebilmesi için kendimi aç-
maya çalıştım.

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık.
Hem kaybolmuş hem bulunmuştuk.

Sonunda dudaklarında ufak bir tebessüm peyda oldu.
Gözleri coşkulu alevler misali dans etti.

“Seninim, meleğim,” dedi kararlılıkla. “Ve sen, sen de
benimsin.”

Öpüştük, ilk sefermiş gibi. Son sefermiş gibi.

Elini belime dolayıp asla bırakmayacakmışçasına tutar-
ken, “Sen benimsin,” diye tekrarladı dudaklarıma.

“Meleğim, bana ait.”

ON BİR

“Şu dövme oldukça hızlı iyileşiyor,” dedi Javier bulaşıkları makineye doldururken. Ben o sırada mutfak masasının üzerindeki bakır çerçeveli aynanın karşısında kolumu kaldırmış, saçımı yapıyordum. Yaklaşık bir hafta önce dövme yaptırmıştık. Koluma kazınan müzik notaları gözüme hâlâ taze ve yeni görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse aynaya her baktığımda biraz irkiliyordum. Bu benim ilk dövmem olduğundan alışmam biraz zaman alıyordu.

Elbette tek başıma yaptırmamıştım. Birkaç hafta önce, birinci yıl dönümümüzü geride bırakmıştık. Javier birbirimize adanmış dövmeler yaptırtmanın aşkımızı yüceltmek için harika bir yol olacağını düşünmüştü. İkimiz de müziği çok sevdiğimizden birbirimize şarkılar seçmeye karar vermiştik. Ben, bileğine işletmesi için Nine Inch Nails’ın “Wish” şarkısını seçmiştim. Onunsa zaten kolunun iç tarafında annesi-

nin adı yazılıydı ve sırtında da devasa bir haç dövmesi vardı. Dolayısıyla benim için olduğu kadar büyük bir olay değildi onun için.

Koluma “On Every Street” şarkısının notalarını yazdırmıştım. Javier o şarkının onu en iyi anlatan şarkı olduğunu söylemişti. O, benim için dünyanın öbür ucuna gidecek adamdı. Asla vazgeçmeyecek adamdı. Dövmeye ve bana bakmıştı ve işte o an beni sonsuza dek damgaladığını anlamıştım. Bu onun mührüydü. Onun lekesiydi. Ebediyete kadar onun olmuştum. Dövme, gelecekte ne olursa olsun, beni arayıp bulacağını söylüyordu.

Bu bazen beni rahatsız ediyordu. Beni arayıp bulmasını istemiyordum çünkü onu bırakmak istemiyordum. Javier’le mutluydum, daha önce hiç olmadığı kadar mutluydum. Aradan bir yıl geçtikten sonra bile sabahları uyandığımda yakışıklılığına, nezaketine, anlayışlılığına ve sevecenliğine hâlâ hayranlık duyuyordum. Ne iyiydi ne de kötü, sadece Javier’di ve bana aitti.

Javier kendisiyle ilgili gerçeği itiraf ettikten sonra beni ona bulaştırmamaya özen göstermişti. Ne kadar utansa da işini yapmaya devam etmişti. Travis için çalışmaya devam etmişti. Ben sormadığım sürece bana hiçbir şey anlatmıyordu. Gerçekten bir danışman olduğunu düşünmek kolayıma geliyordu. Hayatın tadını çıkarmaktan başka hiçbir şey yapmadığına inanarak aylar geçirirdim.

Ne var ki bazen bir şeyler onu ele verirdi. Yakasında ruj

izi yerine kan bulurdum. Bir keresinde eve kırık bir burunla gelmişti. Onunla ilgilenmişim. Mağdur olanın o olmadığını gayet iyi bilmeme rağmen üzerine titremiştim. Javier'in burnu kırıkса başka birileri sık bir mezarda yatıyor demektі.

Bu, zamanla kabullendiğim yeni gerçekliğim, yeni hayatımdı. Bunu zihnimin dışında tuttuğum sürece Eden White ve çılgınlar gibi bir âşık olmaya devam etmiştim.

Ayrıca tıpkı benim bir zamanlar olduğu gibi Javier'in de bir görevi vardı. İntikam alacaktı.

Uyuşturucu çetesiyle ilgili itirafından birkaç ay sonra bana çocukluğundan ve ailesinden bahsetti. O sırada *Kuzey Kızı*'nı Raul'dan satın almıştı ve ne zaman boş vaktimiz olsa denize açılıyorduk. İnatçılığımдан ötürü Hogan's Heroes'da çalışmakta hâlâ diretiyordum. Akıl sağlığını koruyor, kendimi meşgul ediyordum. Üstelik Julie'yle de iyi dosttuk. Yani çalışmadığım zamanlarda genellikle teknede oluyor, körfezde tembel tembel dolaşıyorduk.

Tam boş günümde barmenlik becerilerimi kullanarak ona bir cin tonik vermişim ki uzakta oynayan bir yunus sürüsü gördük. Javier'in hediyesi olan gıcır gıcır SLR fotoğraf makinemi çıkarıp heyecanla resimlerini çekmeye başladım. Bu sırada, yeni keşfedilmiş şirin bir türmüştüm gibi o da beni izliyordu.

"Ne o?" diye sordum yunuslar görüşümüzden çıkınca. "Yunuslar kesmiyor mu?"

"Sen daha güzelsin," dedi dümenin ardında geriye yas-

lanarak. Tekne otomatik pilottaydı ama o kendi kullanıyor-
muş gibi görünmeyi seviyordu. “Hayır, daha önce bir sürü
yunus gördüm. La Cruz’da her sabah kıyıya kadar yüzen bir
yunus sürüsü vardı. Hep bana merhaba demek için geldikle-
rini sanırdım. Meğer kız kardeşim Beatriz onlara balık artık-
ları veriyormuş. İnanılmaz hayal kırıklığına uğramıştım.”

“Aaaa,” diye takıldım. “Her şey cazibene kapılacak diye
bir kural yok, Javier.”

Omuz silkti. “Galiba.”

Kız kardeşlerinden pek sık söz etmezdi. O yüzden ben
de konuyu açmaya karar verdim.

“Bana Beatriz’den bahsetsene.”

Koyu renk kaşını kaldırdı. “Beatriz’den mi? Neden?”

“Ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum da ondan.”

Parıldayan gözleriyle öne doğru eğildi. “Ben de seninki
hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun,” dedim hâlâ yaşamakta olduğum ya-
lanın tamamen bilincinde. “Tek çocuğum. Florida’da bir ku-
zenim var. Annemle babam hâlâ Arizona’da yaşıyorlar.
Babam klima işleriyle uğraşıyor, annem öğretmen. Ekleye-
cek başka bir şey yok.”

Düşünerek dudaklarını oynattı. Nihayet o büsbütün ka-
yıtsız tavrıyla omuz silkip, “Pekâlâ, meleşim. Bilmen gere-
ken her şeyi anlatacağım,” dedi. İçkisinden uzun bir yudum
aldıktan sonra boğazını temizledi. “Daha önce de dediğim
gibi kız kardeşlerimin adları Beatriz, Marguerite, Alana ve

Violeta. Beatriz benden bir yaş küçük. Violeta en küçükleri... ve en yaramazları.” Gülümsedim. “Alana’yla Marguerite ikiz. En sevilenler onlardı. Ayrıca La Cruz’daki en güzel kızlar da onlardır. Umarım asla oraya dönmek zorunda kalmam çünkü biliyorum ki onlara her kim yan gözle bakarsa öldürürüm.” Gülümsemem gerginleşti çünkü zihnim muhtemelen o kişileri gerçekten *öldüreceğini* biliyordu.

İçkisinden bir yudum daha içti. Sonra kadehe yeşil limon sıkarak biraz oyalandı. “Babam iyi bir adamdı. Biraz adi bir herifti ama iyi bir adamdı. Anneme ya da bize hiç el kaldırmadı. Ancak bizi gerçekten... sevmedi de. Daha önce de dediğim gibi tekne tamircisiydi. Gelgelelim... tek işi bu değildi. Diğer işini hiçbirimiz bilmezdik. Belki annem biliyordur. Fakat biliyor olsa bile bunu asla belli etmezdi. Bilmiyormuşsa da şaşırmazdım. Anlayacağın, babam bir uyuşturucu çetesine mensuptu. Körfez Çetesi. Bölgede varlık göstermeyen çete. Kıyı boyunca her yer bir başkasının denetimindeydi ama babam oradaydı. Gündüz tamirci, gece casus. Sahte hayatlar yaşıyorduk. Babam için bir yalanı yaşıyorduk.” Uzaklara baktı. Dümenin yanında duran bir kap tutucusundan güneş gözlüğünü alıp taktı. Artık gözlerini göremiyordum. Böyle olmasını istiyordu.

“Bir gün,” dedi sesini sakın tutmaya gayret ederek, “vuruldu. Olan bitenin aslını bilmiyorum. O sırada on altı yaşındaydım ve okuldaydım. O hadiseden sonra her şey değişti. Annem kız kardeşlerime güçlkle bakabiliyordu. Eve ekmek

getirecek kimse yoktu. Okulu bırakıp tamirciliğe başlamak zorunda kaldım. Doğal olarak, babam kadar iyi değildim ama başardım. Ailemi geçindirdim.”

Yüreğimde bir sızı duydum. “Polisler bir şey yapmadı mı?”

Kendi kendine güldü. “Ah, meleğim. Polisler mi? Polisler, çetelerden daha beter. Her türlü pisliğe bulaşmış durumdalar. Babam sırf düşman olduğu için kollarını kıpırdatmadılar. Ondan kurtuldukları için şükrettiler.”

“Peki, sen ne hissettin?” diye sordum usulca.

“Ben mi? Yük. Benim için bir yabancıydı ve şimdi onun işini onun yerine ben yapmak zorundaydım. Adil değildi. Bunun için ondan nefret ettim. Özellikle de annem öldüğünde.”

Yutkundum. “Nasıl oldu?”

“Aynı şekilde. Birkaç yıl sonra gecenin bir yarısı bazı adamlar gelip onu vurdular. Sağ kalmamın tek sebebi, olay olduğu sırada uyanık olmamdı. Adamların eve girdiğini annemin penceresinden duydum. Onu kurtarmak için çok geçti. Kız kardeşlerimin odasına gidip yatağın altına ve dolaba saklanmalarını söyledim. Kapıyı tekmeleyerek odaya girdiklerini duyduk. Bizi rahatlıkla bulabilirlerdi ama çoktan dikkat çekmişlerdi. Çocuklarla uğraştıklarına değmezdi.”

Sesi alçalıp söndü. Acı, yüzüne yerleşmeye çalışırken onu izledim. Acıyı kovdu ve içkisini bitirdi.

“Çok üzüldüm,” diye fısıldadım çaresiz ve aptal hissederek.

“Ben de,” dedi. “O gecenin ardından bazı dostlarımla konuştum. Miguel onlardan biriydi. Babamın mensup olduğu çeteyi öğrendim. Cartel Del Golfo. Katılmak istiyordum. İntikam istiyordum.”

Sözleri, elimde olmadan, beni çok daha derinden etkiledi, içime dert oldu. Fakat yanlış sebeplerden. Bencil sebeplerden. İntikam istiyordu. Tıpkı benim gibiydi... eski ben gibi. Birden Ellie Watt’la Javier Bernal’ın sandığımdan çok daha fazla ortak noktası varmış gibi göründü.

“En sonunda doğuya taşınıp onlara katıldım. Babamı tanıyorlardı. Miguel de bana yardım etti. Onun da onlarla bu türden bağları olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onca yıl hiçbir şeyi fark etmediğim için kendimi kör gibi hissettim. Varsa yoksa kadınlar, bira ve daha iyi bir hayatın hayaliydi. Neler yapabileceğimi, babamın neler yapabildiğini asla öğrenemedim. Ardından, bir yıl sonra falan, ortalık karıştı... haberlerde görmüşsündür belki. Gerçi Amerika’daki haberlerde genellikle gerçekte olup bitenler göz ardı edilir. Rakibimiz olan Los Rojos’la yaptığımız savaşta bize destek vermesi için paralı askerlerden oluşan bir ordu getirildi. Liderler benim savaşmaktan ziyade müzakere etmede daha başarılı olduğumu gördüler. Buraya Travis Raines kontrolündeki ithalatın denetlenmesine yardımcı olmak için getirildim. Çünkü Los Rojos da burada elbette. Amerika’yı görürsün, Meksika körfezini görürsün ama körfezdeki Meksika’yı görmezsin. Gerçek Meksika’yı. Bu, her yerde, herkesin burnu-

nun dibinde. Buradaki zenginliğin kaynağı tamamen petrol değil.”

Gerginlikten ellerimi ovuşturduğumu, avuçlarımın terlediğini fark ettim. “Ya kız kardeşlerin? Onlar iyiler mi? Güvendeler mi?”

Başıyla onayladı. “İyiler. Güvendeler. Beatriz bir kafede çalışıp daha liseye giden Violeta’ya bakıyor. İkizler hosteslik eğitimi alıyorlar. Eğitim ve barınma masraflarını, gücümün yettiği her şeylerini ben karşılıyorum.”

“Yani diğer herkes gibi sen de faturaları ödemek için çalışıyorsun.”

Gözlüklerinin üzerinden bana sertçe baktı. “Yaptığım işi meşrulaştırmaya çalışmana gerek yok. Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Çünkü tüm bildiğim bu. Bahaneler üretmiyorum, kabulleniyorum. Ben buyum, bu benim hayatım. Utanıyorum ama bırakmama sebep olacak kadar çok değil. Bir ara aklımda sadece intikam vardı; babamı ve annemi katleden adamları bulmak vardı. Fakat zamanla hayvanı unuttum. İntikam bir hayvandır. Ehlileştirilebilir. Ben sadece onu beslemeyi bıraktım.”

İlerleyen aylarda Javier’le seks, aşk ve deniz gezintilerinden oluşan hayatımıza devam ederken hayvanı kendimin de beslemeyi bıraktığını fark ettim.

Yine de tamamen kaybolmamıştı. Dövmelerimizi yaptırdıktan hemen sonra o çirkin kafasını çıkarıvermişti.

Javier, Gulfport’taki kumarhanelerden birinde düzenle-

nen şaşaalı bir bağış etkinliğine katılıyordu. Tuhaftır ki etkinlik, babamın bir zamanlar çalıştığı kumarhanedeydi. Temkinli davranmam için bu kadarı yeterliydi. Tanınmaktan yahut babamın orada olmasından –babamla annem yıllardır ortalarda yoktu ve kıyıya yakın bir yerde olmadıklarından emindim– çekinmiyordum. Anılarımın canlanmasından korkuyordum.

Yine de gitmeye karar verdim. O akşam işten izin aldım. Altın süslemeli beyaz, askısız bir elbise giydim. Uzun zamandır ilk defa giyinip süslenmişim. Ayrıca Javier’le gittiğim için de çok mutluydum. Onun da özellikle smokinle baş döndürücü görüneceğini biliyordum.

Dövmenin üstüne biraz nemlendirici sürüp aynada keyifsizce baktım. Kot pantolonum ve çizmelerimle oldukça yakışıyordu ama şık bir elbiseyle biraz serserivari duruyordu. Bir bağış etkinliği için fazla nahoş kaçmamasını umuyordum çünkü dövme, yeni yaşam tarzıma ait olmadığıma dair ilk ipucu olurdu.

Javier ne şanslı herifti ama! Onun bütün dövmeleri saklıydı. Hatta *Wish* bile yeni saatinin altında kalıyordu.

“Ne yapıyorsun orada?” dediğini duydum antreden. “Seni görmek istiyorum. Sonra seni becermek isteyeceğim ve sonra da geç kalacağız.”

Gözlerimi devirip topuzumu düzelttim. Sevişerek ya da başka türlü, yapmak için harcadığım onca saatten sonra saçımı bozmasına asla izin veremezdim. “Birazdan geliyo-

rum,” diye bağırdım ve aynada kendime kurnazca gülümsedim. Daha şimdiden yaşlı bir evli çift gibiydik ve bunu seviyordum.

Hazır olduğuma kanaat getirdiğimde yatağın üstünden cüzdanımı alıp koridorda süzıldüm. Elbise uzundu, sandaletlerim de gladyatör tarzıydı. İkisi de yara izlerimi kapatıyordu.

Siyah şık bir smokin giymiş olan Javier beni görünce döndü. Suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. Gözleri aydınlanıp yüzü parladı.

“Çok güzel görünüyorsun,” diye mırıldandı. “Bir Roma Tanrıçası gibi.”

“Güzel. Gelin gibi görünmek istemiyordum.”

Gözlerini neşeyle kıstı ve beni kendine çekip göğsüne bastırdı. “Peki, gelin gibi görünmenin nesi kötüymüş, hı?”

Kıpkırmızı kesildim. Tuhaflığın ikimizi de içine aldığı hissettim. Elbette şaka yapıyordu ama daha önce evlilik konusunu hiç açmamıştık bile.

“Kötü değil... eğer gelinsen,” dedim onu öpmeden önce muzip bir gülümsemeyle.

“Bu halledilebilir belki,” dedi kendini benden çektikten sonra gözlerimin içine bakarak. Samimiydi. Tuhaflık geri geldi.

Boğazımı temizleyip kolumu kaldırdım. “Baksana, bu dövmeyle biraz serserivari görünmüyorum değil mi?”

Kaşlarını çattı, gülümsemesi kayboldu. “Serserivari göründüğünü de kim söyledi?”

Vücudundan yayılan buz gibi soğukluğu neredeyse hissedebiliyordum.

“Kimse,” dedim hemen. “Elbiseme yakışmadığını düşündüm sadece, hepsi bu.”

Sırtımı biraz sıktı. “Yakışmamak mı? Yakışıyor, Eden. Ben nasıl ki senin bir parçasam o da öyle. Benim sana yakışmadığımı mı söylüyorsun?”

Uzun zamandır sesinde bu kadar büyük bir öfke duymamıştım ve normalde kusursuz olan İngilizcesi de pek anlaşılır değildi. Ellerimi jöleden yapış yapış olan saçlarında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalıştım. “Javier, bebeğim, lütfen. Kötü bir niyetim yoktu. Sen iyi görünüyor diyorsan iyi görünüyordur.”

Beni izlerken çenesi sağa sola seğirdi. Bir şeyler düşünüyordu. O ifade, kalp atışlarımı hızlandırdı; ama olumlu manada değil. Böyle, onu bir şekilde küçük düşürüyordum ya da ondan kurtulmaya çalışıyordum gibi davranmasından nefret ediyordum. Bazen, dövmeden onun kadar hoşlanmadığımı anlayabildiğini düşünüyorum.

“Pekâlâ,” dedi usulca. “Ama hiç değilse olduğun kadın gibi davran. Dövmenle gurur duy. Benimle gurur duy. Özellikle de seni Travis’le tanıştırdığımda.”

Her şey durdu. Dondu. Öldü. Bitti.

Travis mi? Travis Raines mi?

“Meleğim, iyi misin?” diye sordu. Saçlarından çektiğim ellerim, önümde titriyordu. Travis. Travis’i görecektim. Bir-

likte olduğumuz bir yıl boyunca Raul'la Alex'i belki birkaç kez, Miguel'i biraz daha fazla görmüştüm. Yaptıkları, halının altına süpürülmüştü.

“Lütfen, konuş benimle,” dedi sesini yükselterek.

Döndüm. Gözlerime yaşlar dolmuştu. Korku, panik ve intikam yaşları. Oraya gidip Travis'i göremezdim. Dağılıverirdim.

“Ben... ben gelemem,” demeye çalıştım. Soluklarım sıkıştı, ciğerlerim işe yaramazdı. “Gelemem.”

Bileklerimi tutup beni kendine çekti, sıkıştırdı. “Neden? Neden? İş yüzünden mi?”

Başımı salladım. Boğazımdaki yumru, orada bir el bombası gibi duruyordu. Onun konuşmasına, kendi başına anlamasına izin verecektim çünkü ben kesinlikle konuşamıyordum.

“İşimden bahsetmeyeceğimizi söylediğimizi biliyorum ve bahsetmiyoruz da. Biliyorsun. Seni onun dışında tuttumumu biliyorsun.”

Şimdi sıcak ve yoğun yaşlar, yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Başımı iki yana salladım. Duygularımdan kafası karışmış halde beni izleyip anlamaya çalıştı.

“Özür dilerim, Eden. Senin için bir sakıncası olacağını düşünmemiştim. Öylesine orada olacak. Yaptığım işle hiçbir alakası yok. Mississippi'nin pek çok önde geleni orada olacak, göreceksin. Onu görürsek seni tanıştırmam gerekecek, hepsi bu. Bir yıldır birlikteyiz ama onunla daha tanışmadın.

Seninle tanışmak için can atıyor.”

Fakat ben onunla tanışırsam da canımdan olurum.

“Ah, hadi ama,” diye fısıldadı, kafamı göğsüne bastırarak. “İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin. Yaptığım işin seni bu denli etkilediğini bilmiyordum. Ancak elbette bunu göremediğim için de hata bende. Gençsin, masumsun, güzelsin. Benim dünyamda işin yok. Seni ondan ayrı tutmam gerektiğini bir daha unutmayacağım. Şu andan itibaren.”

Bana baktı, başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. “Ama benim gitmem gerekiyor. Anlıyorsun, değil mi?”

Anlıyor muydum? Gerçekten anlıyor muydum? Bilmiyordum, o nedenle ona yaslanıverdim. Nefesimi düzenlemeye, düşüncelerimi kontrol etmeye çalıştım. Tepkim beni bile şaşırtmıştı. O hayvanın, hayaletin içimde bir yerlerde hâlâ yaşadığını bilmiyordum. Bu kadar kolay geri dönebileceğini bilmek beni her şeyden çok korkutuyordu.

Beni başımdan öptü. “Hiçbir şeyi senden daha fazla sevmek istemiyorum.”

Ona bunun için söz verdirmeliydim.

ON İKİ

Dışarıda gökyüzü siyahtı. Ay yoktu. Oda bir şekilde daha karanlıktı. Javier'in etkinlikten döndüğünü duyduğumda hâlâ uyanıktım. Geceyi onun yokluğunda ağlayarak geçirmiştim. Tek bir gözyaşı kalmayıncaya kadar ağlamıştım. Yatağımızda kıvrılıp onu beklemiştim. Düşüncelere dalmış, yüreğimle mücadele etmiştim.

“Meleğim,” diye fısıldadı sessizliğin içine. Odaya girmişti. Kıyafetlerini sessizce çıkardığını duydum. Sigara ve sert içki kokuyordu; sigara kokusunun kaynağı muhtemelen Alex'ti. Banyoya gitti, ışıklar konusunda son derece titiz davranıyordu. Sonra yatağa girdi.

“Eden,” dedi usulca yorganı üstüne çekerek. Sırtım ona dönük, yan yatıyordum. Gözlerim açık, gecenin içine bakıyordum. Saçıma dokunduğunu, yastığın üzerinden ittiğini hissettim. Nazikçe ensemei öptü. Derin nefes alıp tepkimi

bekledi ama hiçbir şey demedim. Uyuyormuş gibi yaptım. Birkaç saniye sonra da nefesimi tutmamaya çalışırken Javier yavaşça öbür tarafa döndü. Biraz sonra hafifçe horlamaya başladı. Kendimi tekrar özgür hissettim. Düşüncelerimle, yüreğimle boğuşmakta özgür. Çılgınlıklar atarak hayatıma geri dönen, bir tutam görüntüden daha gerçek olan hayaletle yüzleşmekte özgür.

Travis'le yüzleşme, onun hâlâ orada bir yerlerde olduğunu bilme fikrine hâlâ dayanamıyordum. Bir gün bunu aşım aşamayacağımı merak ettim. Aşım aşmamam gerektiğini merak ettim. Yaptıklarını bilerek Javier'le olmaya nasıl devam edebilirdim? Gelip yüzüme çarpmadan, gerçeği daha ne kadar görmezden gelebilirdim? O, Javier'in babasının mensubu olduğu uyuşturucu çetesinin, Javier'in intikam için katıldığı çetenin lideriydi. Yakın zamanda ayrılacak gibi de görünmüyordu. Travis, tıpkı benim hayatımda olduğu gibi, sonsuza dek onun hayatının da bir parçası olacaktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Elim kolum bağlı durmaya alışkın bir kadın değildim. Bu orta noktada saplanıp kalmaktan hoşnut değildim. Tamamen şüpheden arınmış hiçbir karar veremiyordum. İçimdeki karanlık, bir yıl gömülü kaldıktan sonra bir anda ortaya çıkıp her yeri kaplayıvermişti.

Gözlerimi kapayıp Javier'siz bir hayatı tasavvur etmeye çalıştım. Yaşamıma onsuz devam etme düşüncesi beni mahvetti. Ardından o boşluğun yerini intikamla doldurmaya çalıştım ama delik kapanmadı. Seçtiğim hayat, ne olursa olsun

canımı yakacaktı. Javier'le, hayatımın aşkıyla kalabilir ve sürekli olarak neden onunla birlikte olduğumu hatırlayabilirdim. Ya da bir şekilde intikamımı alır ve vicdanım rahat ama boş hissederdim.

Sonra bir de üçüncü seçenek vardı; eşyalarımı toplayıp gidebilirdim. Javier'i ve intikamımı terk edebilirdim. Öylece gidebilirdim. Kuzeye ya da belki de Gus'ı görmeye Teksas'a. Yeni bir hayata başlayabilir ve yeni bir aşk dileyebilirdim. Hiçbir yalanın olmadığı yeni bir hayata yelken açabilirdim.

Elbette bunu yapamayacağımı biliyordum. Javier'e olan aşkım fazla güçlüydü. Dahası onun bana duyduğu aşktan besleniyordum. O bir katildi. Öte yandan ben bunu kabulleniyordum. Çünkü onun sevgisi ve bağlılığına sahip olmak, zalim bir kralca affedilmek gibiydi. Ben bir kuzu değildim ama o bir aslandı.

Tek yapmam gereken, dişlerinin ne kadar keskin olduğunu hatırlamaktı.

Uyandığımda dijital saat üç buçuğu gösteriyordu. Kalbim boğazımda atıyordu. Korkunç bir rüya mı görmüştüm yoksa beni başka bir şey mi uyandırmıştı? Yanıma baktım. Javier gitmiş, kalın yorganlar atılmıştı.

Kulaklarımı çınlatan bir feryat, kalbimi sıkıştırdı. Olduğum yerde doğrulup yataktan çıktım. Neler olduğunu bilmiyordum. Etraf kapkaranlıktı. Pencerenin dışındaki okyanus,

bir mürekkep havuzu kadar siyahtı. Pijamamın altını giyerek kapıya yöneldim. Alttan gelen ışık dikkatimi çekti. Keşke bıçağım ya da bir tür silahım olsaydı, dedim.

Javier'in tabancası!

Onun tarafındaki komodine seğirttim. Bu sırada ayak parmağımı yatağa çarptım ve acıyla sessizce sövdüm. Çılgınlar gibi çekmeceyi karıştırdım. Orada sakladığı tabanca gitmişti. Evde başka silahlar da sakladığını biliyordum ama nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Çalışma odasında olabilirdi fakat orası dışarıda yani çılgının geldiği yerdeydi. Şimdi konuşmalar ve arada da öfkeli sözler duyabiliyordum. Neler oluyordu yahu?

Banyo tezgâhından bir manikür makası kaptım. Birini bıçaklayacakmış gibi elimde tutarak kapıyı yavaşça açıp kafamı çıkardım.

Duvarlara mutfaktan gölgeler yansıyor. İspanyolca konuşuluyordu. Yanlış olduğunu bile bile koridorda ilerledim.

Mutfağında dört adam vardı.

Biri Miguel'di; bir sandalyede oturuyordu, elleri arkasında bağlanmış, ağzına da parlak bir bant yapıştırılmıştı. Diğer adam Raul'du; yumruğu Miguel'in saçlarında, başını geriye kanırtıyordu. En yakınımdaya duran Alex, birkaç adım ötemdeydi. Ve tabii ki Javier de oradaydı; Miguel'in gırtlığına uzun, parlak bir bıçak dayamıştı.

Sevdiğimi zar zor tanıyabildim. O soğuk, sürüngeimsi

sır, gözlerini kaplamıştı. Tom’u arkasından vurduğunda gördüğüm ifadeyle aynıydı. Bu, intikam isteyen Meksikalı çocuktuktu. Bu, gri bir dünyada yaşadığını söylediğim adamdı. Halbuki an itibarıyla her şey siyah ya da beyazdı.

O siyahtı. Hem de simsiyah.

“Ne yapıyorsunuz?” diye fısıldadım boğazımda panik yükselirken. Konuşacak, bu durumla yüzleşecek cesareti gösterdiğime hayret ettim.

“Odana dön,” dedi bıçağı yerinde tutarak. Miguel’in gözleri benimkileri arıyor, bir şeyler yapmam için yalvarıyordu. Bandın üstünde kabaran burun delikleri, son kez alıyor olabileceği havayı ciğerlerine çekti.

“Neler oluyor?” diye haykırdım. “Bunu Miguel’e niçin yapıyorsunuz?”

Javier, Alex’e baktı. “Onu odamıza götür, lütfen.”

Alex dönüp kollarımı kavradı. Ondan kurtulmaya çalıştıysam da ellerini daha çok sıktı.

“Bırak beni! Çek ellerini üstümden!”

“Hemen!” diye bağırdı Javier. Gözlerime bakmadı bile.

Alex beni koridorda itmeye başladı. Direndim. Uzaklaştırılmak, susturulmak istemiyordum. Bunu evimize getirecekse, beni bu işe dahil edecekse ben de her şeyi görecektim.

“O senin kardeşin gibi, Javier,” diye bağırdım Alex’in ellerinden kurtulmaya çalışarak. “Ona zarar veremezsin.”

Bu olanları aklım almıyordu. Miguel iyi adamlardandı. Cana yakın ve dostaneydi. Ayrıca onu seviyordum. Onu se-

viyordum. O ve Javier birlikte nice badireler atlatmışlardı. Şimdiyse kesilmeyi bekleyen bir domuzdan farksızdı onun için. Peki, ne için?

Yüzüm, yatak odasına dönüktü. Arkamı göremiyordum. Derken avuç içinin deriye çarpmasını andıran bir şamar duydum. Javier, “O benim kardeşim falan değil! Kardeşim olsa bana ihanet etmezdi. Aileme ihanet etmezdi! Bana sırt çevirdi, beni hiçe saydı. Onun tek hak ettiği... gebermek!” diye gürledi. Sesi son kelimeyi söylerken homurtuyla çıktı, bir canavarı andırıyordu. “Sana bunun için acı çektirmeli, bütün ayak parmaklarını kesip yedirmeliyim aslında. Ancak ben hayvan değilim. Ben sen gibi değilim, sevgili dostum Miguel.”

Tam Alex beni odanın içine ittiği sırada dönüp son kez arkama bakmayı başarabildim. Javier, Miguel’in üzerine eğiliyordu. Gözlerini onunkilere dikmişti, öylesine yakın, öylesine tehditkârdı. O gözlerin, Miguel’in gördüğü son şey olacağını biliyordum. Kimsenin bunu yaşamamasını diledim. Kulağına İspanyolca ölümcül ama şairane bir şeyler fısıldadı. Sonra odaya itildim.

Kendimi kapıya fırlatıp açmaya çalıştım. Fakat diğer tarafta duran Alex kapıyı tutuyordu. Artık çok geçti. Kulağımı kapıya dayamıştım. Bir bıçağın çekildiğini, gürultu sesleri arasında etrafa sıvı saçıldığını duydum. Sonra sesler kesildi.

Yere çöküp dertop oldum. Korkudan, dehşetten tir tir titredim. Neler olduğunu bilmek için görmem gerekmiyordu. Miguel, çenesinin altında bir kan perdesiyle sandalyesinde

yığılıp kalmış oturuyordu. Bunu zihnimde gayet net görebiliyordum. Ve Javier'in yüzünü görebiliyordum. Soğuk ve kayıtsız. Bir iş daha tamamlanmıştı.

Ağlamaya çalıştım ama gözyaşlarım akmadı. Onun yerine aklım başıma geldi. Burada kalamazdım. Güvenli değildi. Dışarıdaki adamın kim olduğunu bilmiyordum. O, Javier değildi ve ona güvenmiyordum.

Ayağa kalkıp üstüme kapının arkasında asılı duran bir kazak geçirdim. Alex'in hâlâ kapının diğer tarafını tuttuğunu hissedebiliyordum. Bu iyiydi. Meşguldü. Ayrıca diğerleri de ortalığı temizlemekle uğraşıyor olacaktı. Ya da belki de Javier ellerini kirletmek istemediği için –kendi akıttığı kanın, üzerine bulaşmasına dayanamazdı– temizlik ekibini arıyordu.

Çantamı alarak koşu ayakkabılarımı giydim. Olabildiğince sessiz yatak odası penceresini açarak gecenin karanlığına çıktım. Verandanın üstüne yumuşakça kondum. Merdivenden garaja indim. Şansıma, dalgaların gürültüsü kaçışımı gizliyordu.

Kamyonetimin kapısını açıp arka tarafta bulundurduğum küçük spor çantamı çabucak kontrol ettim. Javier'e içinde iş kıyafetlerimin olduğunu söylemişim hep. Ve bazen öyleydi de. Fakat asıl amacı, taze bir başlangıç yapmak ve yeni bir hayata adım atmak için kaçışımda bana yardım etmektir. Gus böyle bir çanta bulundurmam için ısrar etmişti. İyi ki ona kulak vermişim. İçinde birkaç sahte kimlik, plakalar, bir miktar nakit para ve elbette kıyafet vardı.

Derin bir nefes aldım. Beynim, panik ve korkudan kurtulamıyordu. Büyük olasılıkla aptalca bir hareket yapıyordum. Eylemlerimin kontrolü duygularımdaydı. Fakat evimde ölü bir adam vardı ve şu anda kaçmak için başka bir sebebe ihtiyacım yoktu.

Diğerlerinin beni hemen duyacağını bilincinde, kamyoneti çalıştırıp cehennemden kaçan bir yarasa misali garajdan hızla geri geri çıktım. Yola ulaştığımda aracı çevirip vites taktım. Hayatım ona bağılmışçasına –ki bağlı olabildi de– gaz pedalına yüklendim.

Eyalet sınırını geçip Florida'ya varana kadar durmadan sürdüm. Ceptelefonum evde kalmıştı ama Gus'tan gelen bütün mesajları silmiştim. O nedenle eğer Javier telefonu kurcalarsa –ki kurcalayacaktı– hiçbir iz bulamayacaktı çünkü sadece onun ve Julie'nin mesajlarını bırakmışım. Fakat Gus'la konuşmaya her zamankinden çok ihtiyacım vardı. En son sekiz ay önce konuşmuştuk ve “seni uyarmıştım” deyip kurtulamayacaktı.

İyi de beni hangi konuda uyarmıştı? Yanlış adama âşık olduğum konusunda mı? Bazı insanların seilmeye değer olmadıkları konusunda mı? Buna kim karar verebilirdi ki? Kaçıyor olsam da Javier'i seviyordum. Bunu göz ardı edemiyordum ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Güneş doğarken Defuniak Springs'in dışında bir motele yerleştim. Kendimi yatağa bırakır bırakmaz uykuya daldım. Miguel'in kanlar içindeki görüntüleri bile beni uyumaktan alıkoyamadı.

Sadece birkaç saat sonra uyandığımda motelin sert çarşafına dolanmıştım. Tavandaki pervane yavaşça çalışıyordu. Sırtüstü yatıp kanatlarının dönüşünü izledim. Ne yapmıştım? Paniğe kapılıp kaçmıştım. Doğru dürüst düşünmeden her şeyi geride bırakmıştım.

Ona geri dönebilir miydim? Beni kabul eder miydi? Tırlatmış bir akıl hastası gibi konuşuyordum. Aşk insana neler yaptırıyor. İçgüdülerini dahil her şeyini alıyor. Tutunmanız için yeni bir gerçeklik, sırf aşkın zarar görmemesi için kuralları çiğnediğiniz yeni bir dünya yaratıyor.

Bunu kendi başıma çözemezdim. Aşk beni zayıf düşürüyor, korkutuyordu. Motel odası, özgürlük gibi değil, bir hapisane hücresi gibiydi. Uzanıp yapış yapış ahizeyi kaldırdım ve Gus'ın numarası çevirdim.

“Alo?” diye açtı ihtiyatlı sesiyle telefonu.

“Gus,” diye mırıldandım.

“Ellie? Ellie, iyi misin? Neden Florida'dan arıyorsun?”

Ahize kulağımda, yere oturdum ve ağlamaya başladım.

“Ellie, lütfen... konuş benimle. Yaralı mısın?”

Burnumu çektim, kolumla sildim. “Gus, ben bir hata yaptım.”

“Sorun değil, olur arada. Ne yaptın?”

Hıçkırarak, “Bilmiyorum. O kadar çok yaptım ki. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum artık,” dedim.

“Ellie, neredesin?”

“Bana Ellie demeyi bırak lütfen,” dedim.

Durakladı. “Eden, affedersin. Neredesin?”

“Florida’da bir motelde. Defuniak Springs.”

“Neden oradasın?”

“Javier’i terk ettim,” diye bağırdım. “Ve bunun doğru hamle olduğunu düşünmüyorum.”

“Pekâlâ, sakın ol. Şu an için iyisin. Onu neden terk ettiğini anlat bana.” Sesi teskin ediciydi. Rehine pazarlığı yaparken kullanılan türden bir tonda.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Birkaç saat önce evimizde bir adam öldürdü.”

“Ah... çok üzıldüm.”

“Kendi arkadaşındı! Kendi arkadaşını boğazını keserek öldürdü ve nedenini bilmiyorum.”

“Bilsen bir şey fark eder miydi?”

“Ederdi!” diye itiraf ettim. “Etmemeli ama ederdi. Onu anlamıyorum, Gus. Nasıl bana karşı bu kadar sevgi dolu, cömert olup da adam öldürebiliyor.”

“Ama onun bu özelliğini biliyordun.”

“Bildiğimi biliyorum!” Öfkeden bağırırken kaşlarımı çattım. “Bildiğimi biliyorum ve bunun bir önemi yoktu çünkü onu olduğu gibi kabul ediyordum. Fakat şimdi boyumu aşan bir işe girişmişim gibi hissediyorum. Ne yaptığını bilirken onu sevmeye nasıl devam edebilirim?”

“Edemezsin. Bitirmelisin.”

“Bitiremiyorum işte! Sorun da bu ya. Anlamıyor musun?

Ondan korkuyorum. Dönüştüğü o çirkin canavardan, o serbest bıraktığı hayvandan iğreniyorum ama yine de onu seviyorum. Onun için hâlâ her şeyi yaparım. Kalbime söz geçiremiyorum. İstiyorum, gerçekten bak, ama yapamıyorum. Onu tüm benliğimle seviyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Çünkü onu sevmek yanlış, biliyorum. Çok yanlış.”

“Ya o seni sevmiyor olsa?” diye sordu usulca. “O seni sevmiyor olsa ne yapardın?”

“Ama seviyor. Bunu biliyorum. Seviyor, Gus. Beni gerçekten seviyor. Tutkuyla. Takıntı derecesinde.”

“Ellie...”

“Eden!” diye haykırdım ahizeye. “Lütfen, bana Eden de!”

“Sen Ellie Watt’sın ve o seni sevmiyor. Anladın mı? O, *yalanı* seviyor.”

Sözleri beni boğdu. Gerçek, ciğerlerimi sıkıştırdı.

“Hayır,” diye kekeleydim. “Beni seviyor. İçimi görebiliyor, beni tanıyor...”

“Sen Ellie Watt’sın!” diye kükredi Gus. “Eden White değilsin. O, Eden White’ı seviyor, seni değil. Gerçek hayatını, gerçek anne babanı ve çok farklı nedenlerle meydana gelen yara izlerini değil. Uydurduğun yalanı, olmadığın kişiyi seviyor. Ellie Watt olduğunu öğrenirse sana ne yapar sence? Onu sever mi? Yoksa öldürür mü?”

“Lütfen...” dedim boğuk sesle, daha fazla devam etmemesini istiyordum. “Dayana...”

“Ellie, kötü bir adama bulaştın ve başından büyük bir işe girdin. Onu terk ederek doğru olanı yaptın. Şimdi önüne bakmalısın. Duydun mu beni? Önüne bakacaksın. Gizleneceksin. Tekrar adını değiştirecek ve tehlikenin geçtiğini düşündüğünde de buraya dönmeye çalışacaksın.”

“Yapamam...”

“Ondan kaçmalısın ve bunu hemen yapmalısın. Seni sevmiyor. Kim olduğunu, bütün bunların bir yalandan ibaret olduğunu öğrense sevmezdi. Onunla bu şekilde bir hayat yaşayamazsın. İntikamından vazgeçtiğine memnunum, tatlım; ama bunu yanlış sebeplerle yaptın. O tutkuyu kendini öldürtecek bir başka tutkuyla değiştiremezsin. Sözlerime kulak ver ve kaç. Kaç ve asla ardına bakma. Gerçek seni asla sevmeyecek o.”

“Gus,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Ceptelefonum onda. Onu bir daha arama. Beni bir daha arama.”

“Ne?”

“Hoşça kal, Gus.”

Ahizeyi yuvasına yerleştirip arkama yaslandım ve bacaklarımı açtım. Kazağım gözyaşlarımdan sıırılsıklam olmuştu. Yürek acısı gelmeyi bekliyordu; onu karanlıktan çekip almamı, kucaklamamı, Gus’ın söylediklerini kabul etmemi bekliyordu. Geldiğinde beni bütün olarak yutacaktı ve

benimle işi bittikten sonra ortaya çıkacak kişiden ölesiye korkuyordum. Yürek acımın ortaya çıkaracağı kişi Ellie Watt da olmayacaktı Eden White da. Adının ne olacağını bilmiyordum ama bir kalbi olmayacağından emindim.

Ondan müthiş korkuyordum.

ON UÇ

O motel odasında yerde dakikalarca oturdum. Yatağa yaslanmıştım. Nefes alıp vererek kalp atışlarımı yavaşlatmaya, onu ezip paramparça etmekle tehdit eden acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Gus'ın söylediklerini düşünmek fazla kolaydı. Yakında tökezleyecektim ve bir daha ayağa kalkamayacaktım. Onun haklı olmasını istemiyordum. Anlamıyordu.

Dizlerim, ağırlığımdan titrerken yavaş hareketlerle doğruldum. Yüzüme soğuk su çarpmam gerekiyordu. Pervaneyi hızlandırmam gerekiyordu. Ufukta görünen muharebeye karşı yüreğime ve başıma zırh olması için bünyeme biraz alkol almam gerekiyordu.

Hışırtilı halinin üstünde yürürken odanın ortasına geldiğimde kapı gürültüsüyle vuruldu. Menteşelerinde sarsıldı.

Donup kaldım. Damarlarımda kabaran buz, içten dışa her yanımlı kapladı.

“Eden!” dedi diğer taraftaki panik dolu ses.

Javier.

Gelmişti. Beni bulmuştu. Aynen dediği gibi.

Oysa ben korkmuyordum.

Kapıya gidip zincirle uğraşmadan açtım. Hiçbir zincir, onu kalbimin dışında tutamazdı.

Hışımın içeri girdi. Uyku kıyafeti olan siyah pijama pantolonunu ve beyaz tişörtünü giymişti. Miguel’i öldürürken giydiği kıyafetler. Üstünü değiştirmiş olmalıydı çünkü dalgınlıkla üzerinde tek bir damla kan olmadığını fark ettim.

“Eden!” diye haykırdı beni şiş ve kanlı gözlerimle görünce.

Çenemi elleriyle kavrayıp parmak uçlarını yanaklarıma bastırdı. Yüzümü ararken titreyen gözleri vahşi, canlıydı.

“Beni neden terk ettin?” diye bağırdı çaresizlikle. “Beni neden terk ettin?”

Görüşüm bulandı, altın rengi suratı dumanlandı. Rahatlamaydı bu.

“Beni terk ettin!” diye devam etti çatlayan sesiyle.

Hıçkırıklara boğuldum. Ben durana kadar başımı öne arkaya salladı.

“Konuş benimle! Meleğim, lütfen!”

Dudağım titredi. “Onu öldürdün. Evimizde.”

Yüzü düştü. “Mecburdum. Meleğim, lütfen. Mecburdum. Bana yamuk yaptı. Hepimize yamuk yaptı. Yalan söyledi. *Yalan* söyledi.”

“Söz vermiştin. Beni işinin dışında tutacağına söz vermiştin. Javier, seni sevmemi o kadar zorlaştırıyorsun ki!”

Ellerini yüzümden çekerek yanlarına bıraktı.

“Biliyorum... biliyorum. Üzgünüm.”

“Üzgün değilsin!” diye bağırdım gücümü toplayarak. Ondan uzaklaştım, aramızda mesafe istiyordum. “Üzgün olsan yapmazdın! Miguel’in sana yalan söyleyip söylememesi umurumda bile değil. Masum bir adamın hayatına son vermene gerek yoktu.”

“Masum değildi. Başka bir çete için çalışıyordu. Hem de onca zamandır!”

“Umurumda değil! Sen... sen onu katlettin. Seni seviyorum ve sen onu katlettin. Ben bir katile âşığıım. Onu katlettin, öldürdün. Üstelik tanıdığım birini. Kendi evimde. Kendi mutfağımda. Bana her sabah yaptığın pastırmalı yumurtayı yediğim yerde! Onu *benim* hayatıma soktun. Hem seni sevip hem de bununla yaşayamam. İkisini bir arada götüremem.”

“Özür dilerim,” dedi. Şimdi gözlerini sigara yanıklarıyla kaplı pis halıya çevirmişti. Başını kaldırdığında gözleri ıslaktı. “Lütfen, affet beni.”

Ah, sözleri yüreğimi parçalıyordu. Öfkem kuvvetli fakat zaafım daha kuvvetliydi.

Gizlemeye, renk vermemeye ve güçlü görünmeye çalıştım ama savunmasızlığımı görünce gözleri umutla parladı. Bana doğru geldi. Beni kendine çekti.

“Beni bağışlamanı istiyorum. Çünkü bir günah işledim,” diye fısıldadı.

“Ben bir papaz değilim,” dedim boynumdaki dudaklarını göz ardı etmeye çalışarak. “Ben sadece... sadece... bunu yapamam. Yapmamalıyım.”

Burnunu çektiğini duydum. Gözyaşlarını yanağımda hissettim. Kararlılığımı yitiriyordum.

“İntikam çok uzun zamandır benim dostumdu,” dedi nefesi boynumu ısıtarak. Kolları bana dolanmış bir şekilde vücudumdan aşağı, yere doğru kaymaya başladı. “Güç, kurtarıcımdı. Seni onların üstüne, ilk sıraya koymayı öğrenmem gerek. Bana yardım etmen, öğretmen gerek. Hiçbir şeyi senden daha fazla sevmek istemiyorum, Eden. O yüzden, lütfen, sana yalvarıyorum, öğret bana. Benim her şeyim olman gerek.”

Şimdi yerdeydi. Bacağıma sarılmış, sımsıkı tutuyordu. Küçük bir hıçkırık kaçırdı. Bütün kalkanlarım indi ve onunla birlikte erimeye başladım.

“Sana bir keresinde beni terk etmeni ve sevmemeni söylemiştim,” dedi boğuk sesle. “O sözlerimin tamamını geri alıyorum. Hak ettiğimden ya da senin sevgine layık olduğumdan değil. Ona soluduğum hava gibi muhtaç olduğumdan. Sana muhtacım. Bana inanmana muhtacım. Hatalarımdan arınabileceğime inanmak için sevgine muhtacım.”

Tavana bakıp ona karşı koymamı sağlayacak bir şeyler aradım ama pervane ve dinmek bilmeyen vızıltısı dışında

hiçbir şey bulamadım. Tıpkı benim gibi döndükçe dönüyordu. Neden bu adamı sevmek zorundaydım?

“Eden, meleğim. Lütfen. Lütfen, beni affet. Lütfen, bana bir şans daha ver. Lütfen, mücadele etmeye devam etmem, daha iyi bir adam olmam için bir sebep ver. Beni hatalarımdan kurtar. Bunu sadece sen yapabilirsin.”

Yere çöküp ona katıldım, kollarımı ona doladım. Birbirimizi boğmaya çalışırmışçasına sımsıkı sarıldık. Göğsümde ağlayınca yelkenleri suya indirdim.

“Seni seviyorum,” demeyi başardım. “Sen beni kurtarabilirsen ben de seni kurtarırım.”

“Söz veriyorum,” dedi yüzünü kaldırarak. Bir elini saçlarının arasına gömüp kafamı avucunun içine aldı. Yanakları ıslak, kirpikleri siyah ve parlaktı. Kalbimi hoş bir duygu kapladı. Onu bırakmayacağımı biliyordum. Bir seçim yapmak zorunda kalmadığımı biliyordum. Kendime eziyet etmek zorunda olmayacağımı biliyordum. Hâlâ sağlam olan kalbim atıyordu. Tamamen onun için.

“Beni sahiden seviyor musun?” diye sordum.

Başını inanmazcasına iki yana sallayarak dudaklarımı izledi. “Seni sahiden seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.” Rahatlayarak gözlerimi kapadım. Gözkapaklarımı öptü.

“Beni nasıl buldun?”

Alnımı öpüp konuştu. “Aracında bir izleme cihazı var. Ben koydum.”

Hafif göğsüm sıkıştı. Yutkundum. “İzleme cihazı... kamyonetimi mi izledin?”

“Evet, söz konusu sen olunca tedbiri asla elden bırakmam,” dedi şimdi de şakaklarımdan öperek. “Sana söylemiştim: Nereye gidersen peşinden geleceğim.”

Bu tatlı mıydı? Yoksa tüyler ürpertici mi? Yoksa tipik Javier davranışı mı?

“Neden?” diye fısıldadım.

“Bunun yüzünden,” dedi kolumdaki dövmeyle okşayarak. “Çünkü sen bana aitsin. Benim meleğimsin. Saç rengini, göz rengini, her şeyini değiştirebilirsin ama dövme hep orada kalacak. Ben hep orada kalacağım. Ben, kanındaki mürekkeğim.”

Geri çekilip parmağını dudaklarımda gezdirdi. “Sen tamamen benimsin. Kaçsan bile. Seni bulurum. Çünkü bir ruh gerçekten yaşamak için diğer yarısına muhtaçtır.”

Başparmağını ağzıma götürürken dudaklarımı şehvetle izledi. Gayriihtiyari parmağını ağzıma aldım, emdim. Tadına baktım.

“Ve şimdi de,” diye homurdandı. “Seni geri alacağım.”

Ansızın başparmağını ağzımdan çekiverdi. Dudaklarımla birleşen sıcak ve ıslak dudakları alev alev yanıyordu. Hazırlıksız yakalanmıştım. O nedenle ancak birkaç saniye bocaladıktan sonra ona karşılık verebildim. Ellerim tişörtünü çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Oysaki o benimkini yırtıp ortadan ikiye ayırıvermişti.

Suratını göğsüme gömdü. Acıdan çılgılık atana kadar göğüs uçlarımı ısırdı, göğüslerimi sıkıp hafifçe vurdu. Dün gece salıverilen hayvan her ne ise hâlâ içindeydi ve bütün ateşini içime boşaltmak istiyordu. Ona müsaade etmek istiyordum. Onu bacaklarımın arasında ehlileştirmek istiyordum.

Pantolonunu indirip sertleşen aletini ellerimle sımsıkı kavradım. Javier bunun üzerine hırlayıp boynuma yapıştı. Emip ısırdı. Kanattığından emindim. Boynumdan aşağı akan bir ıslaklık, köprücük kemiğimde birikti. Aletini sıkarak onu inlettim, ateşi besledim, onu teşvik ettim.

Saçlarımı kavrayıp başımı geriye kanırttı. Onlara tekrar tekrar asılırken ısırıp yalayarak kalçalarımın indi. Dili, kemiklerim boyunca döndü. Bir an için teskin ediciydi. Sonra tangamı parçalayıp yüzünü bacaklarımın arasına soktu. Dilini içime daldırdı. Titreşimler vücudumu başka âlemlere sürüklerken gürültüyle inledim. Kalçalarımı kaldırıp dilini daha derinlere ulaştırmaya çalıştım. Daha fazla istiyordum. Ve bana her şeyi verdi. Popomun yumuşak yarığında aşağı doğru indirdiği ıslak parmağını, birkaç saniye makatımın etrafında gezdirdikten sonra içime soktu.

Önce kasıldım, sonra da kendimi bu duyguya kaptırdım. Anında doyuma ulaştım. Parmağı ve dilinin etrafında vücudum şiddetle sarsıldı. Tekrar düşüncelerimi toplayıp kendime gelmeme kalmadan doğrulup beni boğazımdan tutarak ayağa kaldırdı. Ardından beni döndürdü ve duvara dayadı.

Soluğumu toparlamaya çalışırken gözleri benimkileri

delip geçti. Dişlerini gıcırdatıp, “Sen benimsin ve hep benim olacaksın. Seni öyle bir becereceğim ki bana her baktığında bunu, sana sahip olduğumu, daima benim olacağını düşüneceksin,” diye tısladı.

Bacağımı yukarı kaldırıp penisini vajinama getirdi. Çoktan ıslanmıştım ve onu tekrar istiyordum. Aletini içime soktu, ama sadece biraz.

“Bunu istediğini söyle. Beni istediğini söyle,” diye homurdandı.

Ürperdim. Aletini istiyor, onu arzuluyordum.

“Seni istiyorum,” dedim. İleri atılınca başım duvara çarptı.

“Bana beni istediğini söyle!” diye bağırды çenesi kasılarak. Boğazındaki damarlar ortaya çıkmıştı. “Söyle bana!”

“Seni istiyorum!”

“Bana ihtiyacın olduğunu ve bensiz sadece koca bir boşluk olduğunu söyle.”

“Tanrı aşkına, Javier, sadece becer beni!” diye gürledim.

İsteğimi yerine getirmekte hiç vakit kaybetmedi. Yukarı doğru bir hareketle beni delip geçti. O kadar hızlı ve sert gidip geldi ki oda sarsılmaya, tepemizdeki pervane sallanmaya başladı. Bir hortumun, bir hayvanın, tek kurtuluşu benim içimde bir yerde bulunan bir adamın hışmıyla doyuma ulaştı.

İşimiz bittiğinde hayvanın onunla gittiğini görebiliyordum. Yine benim Javier'im olmuştu. Belki hatalarından arınmamıştı ama en azından seviliyordu. Elbiseleriyle yatağın

köşesine oturdu. Az önce tanık olduğum her şeye, tamamen zıt her şeye rağmen zarif ve kibar görünüyordu.

Temizlenmek için banyoya gittim. Ellie Watt'm bana bakan temkinli gözlerini görünce şaşırdım. Beni yargılıyorlardı. Tekrar o olmama çok az kalmıştı. Onu azat etmeme çok az kalmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Vücudu kan lekeleri, ısırik ve morluklarla kaplıydı; çalkantılı aşkımızın fiziksel izleri.

Ona ortaparmağımı gösterdim. Sonra eve dönmek için hazırlandım.

Javier beni seviyordu. Kaçışımı müteakip haftalarda ve aylarda bana güç veren tek şey buydu. Beni seviyordu ve işini benim görmediğim bir yerde hallediyordu. Raul'u da Alex'i da bir daha hiç görmedim. Genellikle, çalıştığım hafta içi akşamları dışarı çıkıyordu. Nereye gittiğini bana söylemiyor, ben de sormuyordum. Aşkımız, kör gözlerimden beslenerek bu kayıtsızlıkta büyüdü. Sadece gördüğüm halini biliyordum ve bu benim için yeterliydi.

Beni seviyordu çünkü sözünü tutuyor ve onun için ne ifade ettiğimi göstermekten asla geri durmuyordu. Kanıtlayacak başka bir şeyleri olduğunu mu düşünüyordu yoksa yaptığı tüm yanlışları telafi etmeye mi çalışıyordu bilmiyordum. Umurumda da değildi zaten. Yakınlaştık, birbirimize açıldık, her anın keyfini çıkardık. Onu daha fazla sevebile-

ceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim ama her sabah güzel dudaklarında peyda olan her tebessümle yüreğim daha da büyüdü. İnanılmaz bir büyüklüğe ulaştı. O kadar çok alıyor ve o kadar çok geri veriyordu ki.

Bazı günler yatakta öylece yatıyor, birbirimizin vücutlarıyla oynuyorduk. Burnumun ucunu çimdikleyip benden bir dilek tutmamı istemek gibi bir huyu vardı.

“Ne diledin?” diye sorardı.

Ben de ona, “Sadece bunu,” derdim.

Javier hep kırık parçalarımı bir araya getirmeyi istemişti ve ben de ona bunu başardığını göstermek istiyordum.

Her şey öylesine mutluluk vericiydi ki bunun ne kadar riskli olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Her an, her şey değişebilirdi. Yokuş yukarı da gidebilirdi, tepetaklak yokuş aşağı da.

Bir sabah mide bulantısıyla uyandım. O derece ki kendimi hemen lavaboya attım. Tuvalete bile yetişemedim.

“Meleğim?” diye sordu Javier endişeyle, banyonun kapisını yüzüne çarpınca. Ben çıkanlardan iğrenerek içeride kusarken o usulca, kapıya vurdu.

Nihayet ağzımı gargarayla defalarca çalkalayıp yıkadıktan sonra dışarı çıktım. Titriyordum.

Beni kollarına aldı. “İyi misin?”

“Dün akşamki yemekten olabilir,” dedim içten içe öyle olmadığını bilmeme rağmen. Regl tarihim on gün gecikmişti. Yeterince görmezden gelmişim.

“Aptal Rod. Bizi zehirlemeye çalışmış,” diye mırıldandı beni tutarak.

Hayır, aptal olan Rod değil, diye düşündüm. *Aptal olan benim.* Son zamanlarda hap konusunda ihmalkâr davranmış, birkaç defasında almayı unutmuştum. Fakat insan âşık olduğunda kendini dünyaya karşı bir nevi sigortalı hissediyor ve ben de bütün yaşadıklarımızdan sonra kesinlikle herhangi bir sorunla karşılaşmayacağımıza inanıyordum.

Ancak öyle görünüyordu ki tam da böyle bir sorunla karşı karşıyaydık. Daha sonra eczaneye gidip bir gebelik testi satın aldım. Evde uygulayamayacak kadar gergin olduğumdan testi bir benzinliğin tuvaletinde yaptım. Kendimi gerçek bir süprüntü gibi hissediyordum ve hayatımda bir ara tam da böyle olduğumu hatırladım. *Ellie Watt’ı hatırladın mı,* diye fısıldadı dışarıdan esintiyle gelen bir ses.

Duymazdan geldim. Teste baktım; pozitif.

Lanet olsun.

Doğal olarak aklıma gelen ilk düşünce buydu. Yirmi bir yaşındaydım ve kendimi anne olmaya hiç hazır hissetmiyordum. Önümde yaşanmayı bekleyen koca bir hayatım vardı. Dünyanın bütün nimetleri ayaklarımın altındaydı.

Ve bahaneler üretiyordum. Çünkü kalbimin derinliklerinde, yalanımdan doğan bir hayat ve o yalanın gerçeğe dönüşüğünü hayal ediyordum. Javier’i baba olarak düşünüyor, kusursuz, cömert ve koruyucu bir baba olacağını biliyordum. Çocuğumuzun yediği önünde, yemediği ardında büyüyece-

ğini ve kalplerimiz birlikte aydan da büyük olduğundan sevgi eksikliği hissetmeyeceğini biliyordum.

Yeni bir hayat, eski hayatımı unutturabilirdi. Hatta belki ikimizinkini de.

Ama Javier. O ne diyecekti? O ne isteyecekti? Testi pis bir tuvalette yapmamın, paketi ve çubuğu gerçek olduğundan emin olana dek tekrar tekrar kontrol etmemin, sonra da onu tuvalet kâğıdına sarıp çöpe atmamın sebebi de buydu zaten. Ne tepki vereceğini bilmiyordum. Onu çok sevmeme, bana karşı hissettiklerine rağmen bu, birlikte yaşayışımızı ve ilişkimizi bambaşka bir boyuta taşıyordu.

Sinirlerim yatışınca eve döndüm. Kamyonetimde birkaç saniye bekledikten sonra kumsala gitmeye karar verdim. Hırkamı omuzlarıma sararak yürüdüm ve yumuşak kumların üstüne oturuverdim. Kumsala vuran dalgaları izledim; yanımdan bir frizbiyi kovalayan bir köpek geçti. Hava kararana kadar orada saatlerce oturdum. Sonra bir tuzluktan serpilene tuz misali ayaklarından beyaz kumlar saçarak Javier geldi.

Nazıkçe yanıma otururken, “Eden?” diye sordu. Yine simsiyah giyinmişti: kolları kıvrılmış uzun kollu bir gömlek, siyah keten pantolon, yalınayak. Kumlar, üzerine kar taneleri gibi yapışıyordu.

Derin bir nefes aldım. “Hamileyim.”

Bunu söylemenin başka bir yolu hakikaten yoktu.

Soluğunun kesildiğini duydum. Başımı yavaşça ona

doğru çevirdim. Ağzı bir karış, gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları kalkmıştı.

“Hamile... misin?” dedi.

Başımı salladım. “Evet. Emin olmak için doktora gidip bir kan testi yaptırmam gerekiyor ama evet, hamileyim. Regl tarihim geçeli on gün oldu. Sabah kustum. Eczaneden aldığım test pozitif çıktı.”

Dolgun altdudağını emerek gözlerini kırıştırdı. Onu böyle şaşkın nadiren görürdüm.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum...” diye başladı, sonra kaşlarını çattı. “On gün mü oldu? Bana neden söylemedin?”

“Çünkü korkuyordum?”

“Benden mi?”

“Gerçekle yüzleşmekten.”

Suratımı bir an inceledikten sonra sertçe soluğunu boşalttı. “Pekâlâ. Ne yapmak istiyorsun?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Cidden bilmiyorum.”

Başını güzel bir kuş gibi yana yatırdı. “Cidden bilmiyor musun? Eden, Meleğim... bebeğimiz olacak.”

Ona tuhaf bir bakış attım. Belki de doğru duymamıştım. “Ne?”

Saf bir neşeyle sıırttı. “Bebeğimiz olacak!”

Ayağa fırlayıp beraberinde beni de kaldırdı. Bana sıkı sıkı sarıldı, oynayıp güldü. Sonra beni bıraktı ve ellerini çıırttı. “Ah, meleğim, yeni bir melek daha geliyor.”

Gülümsedim. Bulaşıcıydı. “İstiyor musun yani?”

“Ah, sevgilim.” Öne çıkıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni istiyorum. Seni seviyorum ve aşkımızın meyvesini istiyorum. Yeni bir hayat bu, anlamıyor musun?”

Anlıyordum. Bunu çok iyi anlıyordum. İçimde sinsice yayılan neşeyi açığa çıkardım. Bunu, her şeyi hissetmek için kendime izin verdim. Beni tepeden tırnağa ele geçiren tedirginliğimi üstümden attım. Köpüren bir şampanya gibi fişkırان mutluluk, kumsalda birbirimize sarılırken bizi kapladı. Gülüp mutluluk gözyaşları döktük. İkimiz için de yeni hayatlar. Bir yeni başlangıç daha... ve bu seferki kalıcıydı.

ON DÖRT

Birkaç gün sonra, doktor randevumdan bir gün önce, yüreğimi kanatan bir şey gördüm. İç çamaşırım lekelenmişti; sadece bir damla kandı ama her şeyin bittiğini anlamama yetmişti. Yeni başlangıcın kalıcı olduğu falan yoktu. Bitmişti. Üstelik ona gerçekten inanmaya bile başlamamıştık henüz.

Banyodan çıktım. Bu yeni acımla başa çıkmaya çalıştım. Bu ezici hayal kırıklığıyla. Gerçeği kendime sakladım, gözyaşlarımı tuttum. Tuvalete daha sonra tekrar gidene kadar sahte bir umut besledim. Kan akmıştı, normal âdetimi görmüştüm. İki hafta gecikmişti sadece.

Javier'e hamileliğin gerçek olmadığını söylemek, yapacağım en zor şeydi. Hatta ona ilk başta hamile olduğumu sandığımı söylemekten bile daha zordu. Bizi bu şekilde umutlandırdığım için tam bir aptal gibi hissettim. Şüphemi teyit etmek için doktor muayenesini beklemem gerekirdi.

Emin olmak için bir test daha yapmam gerekirdi. En ucuz markaya itimat etmemem gerekirdi. Acele sonuçlar çıkarmamam gerekirdi. ve çıkardığım bu sonuçlara kendimi kaptırmamam gerekirdi. Fakat Javier çok mutluydu... Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hatta dışarı çıkıp, ki Tanrı ondan razı olsun, doğacak bebeğimiz için küçük pelüş bir melek bile satın almıştı.

Yıkılmıştı. Hiç bu kadar mahvolmuş görünmemişti. Büsbütün yıkılmıştı. Ne ağladı ne bağırdı ne başka bir şey yaptı. Ancak bana sarılışından anlayabildiğim kadarıyla zar zor dayanıyordu. Hatta her an dağılabilirdi ve onu bu duruma düşüren bendim.

Günler, bir cenaze evinde yaşıyormuş ve birbirimize yabancıymışız gibi yorgun bir sessizlik içinde geçti. Kendi üzüntümle başa çıkmam gerekirken onun için bunu bir kenara ittim. O beni bir defasında düzeltmişti, öyle değil mi? Benim onu düzeltmem neden çok daha zordu?

Ona gerçekten deneyebileceğimizi bile söyledim. Gebe kalmam için uğraşabilirdik. İkimiz de gençtik ve bunu istiyorsak olurdu da. Kalıcı olarak. Gerçekten. Ona sahip olabilirdik, bizim olabilirdi. Dileği, benim için emirdi.

Oysa bu onu sadece öfkелendirdi. Sebebiniyse bilmiyordum. Belki de kara haberden bu yana fikrini değiştirmiş, tıpkı benim daha önce ve her zaman yaptığım gibi yeni gerçekliğe alışmıştı. Bir sabah verandaya çıktığımda, onu suyun kenarında pelüş meleği dalgalara atarken gördüm. Zavallı oyuncanın nereye gittiğini bilmeden bir süre yüzdüğünü, sonra

nihayet battığını ve belki de küçük bir asit şişesinin yanında ebedi istirahatgâhını bulduğunu hayal ettirm. Unutmamız gereken şeylerle dolu bir okyanus tabanı.

Daha ne olup bittiğini anlamadan günler haftalara dönmüştü ve ben eski hallerimizin sadece birer gölgesi olduğumuzu hissediyordum. Artık benimle konuşmuyordu. Ne önemli konularda ne de eskiden konuştuğumuz konularda. Sohbetlerimiz sığ ve sıkıcıydı. Kendini işine daha çok verdi. Misilleme olarak ben de aynısını yaptım. Kafamı dağıtmama yardımcı olduğu için Hogan's Heroes'da ek vardiyalara giderek bütün hafta sonları çalışmaya başladım. Julie güvenilebileceğim iyi bir insandı ve asla Javier'le ilgili gerekenden fazla soru sormuyor, bir süredir o ve sevgilisiyle birlikte dışarı neden çıkmadığımızı sorgulamıyordu. Bazı şeyler bana bakınca açıkça belli oluyordu galiba. Bununla birlikte Javier'in gözlerine yerleşen o soğukluğun nedenine dair tek bir ipucu bulabilmek amacıyla ona tekrar tekrar bakıyor ama hiçbir sonuç elde edemiyordum. Onu tüm kalbimle seviyordum. Tek düşünebildiğimse yavaş yavaş benden uzaklaşmakta olduğuydu. Sadece beni eskiden sevdiği gibi sevmeye devam etmesini istiyordum. Çünkü beni sevmekten vazgeçtiği an, her şeyin bittiği an olurdu.

Bir cumartesi akşamı, işyerime vardığımda dışarıda duran birkaç itfaiye aracı fark ettim. Görünüşe bakılırsa mutfakta ufak bir yangın çıkmıştı. Fazla hasara yol açmamıştı fakat barı da o akşam kapattırmıştı. İşin doğrusu, Julie'yle

biraz laflamak ve vardiyamızdan sonra bir iki tek atmak için can atıyordum ama o çoktan eve gitmişti.

Benzinliğe uğrayıp depoyu doldurdum ve bir altılı bira aldım. Meksika biralarını Javier'den daha çok seviyordum ama eve onlarla gidersem gönlünü kazanabileceğimi düşündüm. Belki soluğu yatak odasında bile alırdık. Javier'le benim şanslı olduğumuz nokta buydu; sesli iletişimimiz zayıf olsa da cinsel hayatımız boşlukları doldurmuştu. Beni arzulamasında hiçbir azalma yoktu. Ben de bu durumdan hiç şikâyetçi değildim.

Vardığımda evin her tarafı zifiri karanlıktı. Ki bu tuhaftı zira ben evden ayrıldığımda Javier evdeydi, bilgisayarda takılıyordu. Dışarı çıktığında genellikle geç saatlerde çıkardı ama saat daha sekizdi. Kamyoneti garaja park ettim. Sonra eve verandadaki kapı yerine garajdaki kapıdan girmeye karar verdim. Şekerleme yapıyor olabileceğini düşünerek kapıyı arkamdan usulca kapadım. Koridorda sessizce ilerleyip merdivenleri çıktım. Biraları mutfak tezgâhının üzerine koydum. İçlerinden birini aldım. Uyanıksa onundu ama uyuyorsa hepsi benimdi. Yatak odası kapısına doğru parmak uçlarımda yürüdüm.

İnleyişini duydum. Bir an için bir sorun olup olmadığını, canının yanıp yanmadığını merak ettim. *Belki de kâbus görüyordur*, diye düşündüm ama bu acı dolu bir inleme değildi. Bu, o tanıdık zevk inlemesiydi. Benimle sevişirken kulağıma fısıldadığı seslerdi.

Kaşımı kaldırdım, kendi kendini tatmin ediyor olabile-

ceğini düşünerek içeri girip onu doyuma ulaştırken izlemek istedim. Fakat peşinden gelen sesi duyduğumda bu fikir yok oldu. Tüm dünyam durdu.

Bir kadın, zevkten bağırmişti. Tutkunun pençesindeki bir kadın. Javier'le birlikte inleyen ve bağırان bir kadın. Ben olmayan bir kadın.

Olduğum yerde mihlanıp kalmıştım. İçimde bir şey göğsümü döverken kalbim parçalara ayrılmıştı. Şok, acı, üzüntü, keder. İnanmazlık. O korkunç inanmazlık. Bu gerçek değildi, bir rüya olmalıydı. Çığlıkları giderek yükselirken ikisi de doyuma ulaştı. Bütün evi –evimizi– dolduran sesleri beni karımdan bıçakladı. İçim burkuldu, acıyı iliklerime kadar hissettim. Az kalsın düşüyordum. Bira tam elimden kayıp düşmek üzereyken yakaladım.

Bu gerçek olamazdı. Bu aslında olmuyordu. Oysa bedenim, gerçeği biliyordu; acı çekiyor, dağılıyordu. Ben parçalara ayrılıyordum. Javier beni aldatıyordu. Evimizde başka bir kadını beceriyordu. Hem de benim yatağımda.

Elimi ağzıma götürerek kusmamaya çalıştım. Midem bulanmıştı. Ah, oraya kusamazdım. Odadan çıkıp beni ve yerdeki kusmuşu görürlerdi. O zaman onlarla yüzleşmek zorunda kalırdım ama yüzleşmek istemiyordum. İstemiyordum işte.

Ağzımı dolduran safrayı yutarak nefes almaya uğraştım. Orada, koridorda bir elimde bira, öylece durdum. Ayakta boğuluyordum adeta. Nefes alamıyor, kıpırdıyamıyordum. Öfke, acı, lanet olası kalbim.

Lanet olası erkeğim. Bunu nasıl yaptı? Bütün o yaşadıklarımızdan sonra. Bütün o söylediklerinden sonra. O kadar dayanılmaz bir acı hissediyordum ki bunu yaşamaktansa bacaklarımın defalarca asitle yanmasını yeğledim. Miguel'i kıskandım; boğazı kesilmiş, ölüp huzura kavuşmuştu. Elimde kalan tek şey olan ruhum felce uğradı. Kalbim kırıldı. Öyle ki öncesinde bir kalbim olduğundan bile emin olamadım.

Ve sonra kahkahalar başladı. Odadan kızın, o kahpenin sesi yükseldi. Javier'e tatlı sözcükler fısıldıyordu. Javier de ona. Ona “bebeğim” ve “güzelim” dediğini duydum. Tek teslimimse ona “meleğim” dememiş olmasıydı.

Kederim, yerini çabucak hiddete bıraktı. Hiddet eski bir dosttu. Hiddet, kullanmayı bildiğim bir silahtı. Koridorda ilerledim. Onları basmaya hazırdım. Onları suçüstü yakalamaya, bildiğimi göstermeye, beni aldattığını, bir başkası uğruna değersiz bir eşya gibi bir kenara fırlattığı aşkımızı yok ettiğini Javier'in yüzüne vurmaya hazırdım.

Kapının aralık olduğunu gördüm. Ciğerlerim nefes alıp verebilselerdi soluğumu tutardım. Kapıyı son derece sessizce iterek çok az açtım.

Ve hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Bana sırtları dönüktü. Yatakta karınlarının üzerine uzanmış, ayaklarını birbirlerine dolamışlardı. Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Javier her zamanki gibi havalı ve tiksiniç derecede çekici görünürken kadın bariz âşıktı. Uzun boylu, dolgun hatlı ve kızıl saçlıydı. Javier'in söylediği her lafa gülüyordu. Birbirlerine

hâlâ tatlı sözler sarf ediyorlardı ancak artık onları duyamıyordum. Diğer bütün sesleri boğan kalp atışlarımla sesi fazla yüksekti.

Ağzımı açtım. Dudaklarım çığlık atmaya, dilim tartışmaya hazırды. Ancak bunu yapamayacağımı fark ettim. Bu şekilde olmazdı. Onunla yüzleştiğim takdirde ona bildiğimi bilme zevkini tattırması olurdu. Onu terk etmemi buna bağlardı. Dünyanın neresine gidersem beni takip eder, affetmem için yalvarırdı. Yalanı kabul etmemi, geçmişi unutmamı sağlayan tek şey beni sevmesiydi.

Beni sevdiğini sanmıştım ama sevmiyormuş. Onun için hayaletimden vazgeçmiştim; planımdan, intikamımdan, beni ben yapan her şeyden. Doğru ya da yanlış, Javier'le olmak, yaptığı ve yapmaya devam ettiği şeyleri görmezden gelmek için kendimden büyük fedakârlıkta bulunmuşum. Bütün bunları beni sevdiğini sandığım için yapmışım. Buna, ona, kemiklerime, özüme, ruhuma inanmışım. Oysa asıl gerçek yani yanındaki kadının doğrudan yüzüme bakan biçimli poposu karşımda duruyordu.

O yalan söylemişti. Ben yalan söylemişim. Yalana dayalı başlayan bütün aşklar seni er ya da geç öldürür. Ben ayakta ölmek istemiyordum, hepsi bu.

Yakalanmamak için azami dikkatle kapıdan uzaklaştım. Sessiz adımlarla merdivenden inip çıkarken binaları aldım. Kamyonetimi çalıştırıp tam biraz gitmişim ki görüşüm bulanıklaştı. Gözümden yaşlar boşanmıştı. Kenara çekip hemen

onları sildim. Sakin kalmaya, kendimi bırakmamaya çalıştım. Evi izleyebilmek için dikiz aynasını ayarladım, biramı açıp bekledim. Kızıl saçlı, kamyonetimin yanından geçip kendi arabasına ulaşana kadar bekledim; benim olduğum yana bakmadı bile. Sanırım Javier kanıtları gizlemek için ona arabasını sokağın yukarısına park ettirmişti. Sanırım Javier onun gibi biriyle yakalanmak istemiyordu.

Göz kamaştırıcı ve şehvetli bir kadındı. Bende olmayan bir özgüvenle yürüyordu. Bende olmayan her şeye sahipti. Javier'e benim veremediklerimi veriyordu. Neyimin eksik olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim, onun bana sadık kalmasını sağlayamadığımdı. Bu kusursuz kadının yara izleri yoktu. Gerçek görünüyordu. Gerçek adını kullanıyor gibiydi.

Sokak ışıklarında parıldayan Mercedes'yle uzaklaşmasını izledim. İşte tam o sırada yüzüme, karnıma, göğsüme yumruk yemişim gibi kafama dank etti. İçimde derinlerde bir yerden fışkıran öfke, acı, ileri atılarak bedenimi ve zihnimi ele geçirdi. Etraf kararıyor, basınçtan kulaklarım zonkluyor, uzuvlarım benliğime yayılan öfkeden tir tir titriyordu.

Javier'in o kadını becermesini düşündüm. Beni becermesini düşündüm. Bana attığı her bakışı, bana söylediği her şeyi düşündüm. Bana kendimi ne kadar güzel hissettirdiğini, bana ne kadar iyi davrandığını, onunlayken ne kadar mesut olduğumu düşündüm. Âşık olmayı, sevişmeyi, paylaştığımız aşkın, yarattığımız bu hayatın içinde yaşamayı düşündüm. Sahte bir yaşam olsa bile yine de benim yaşamımdı. Şim-

diyse aniden, bir anda yok oluvermişti.

Her şey bitmişti.

Göğsümde, eskiden aşkımızın yaşadığı yerde devasa bir oyuk vardı.

Can çekişen bir hayvan misali koltuğumda dövündüm. Emniyet kemerini ağzıma sokup ısırdım. Var gücümle. Feryatlarımın bütün bedenimi kaplamasına, kamyoneti sarsmasına, benliğimi sarsmasına izin verdim. Ruhum haykırıyor, kalbim savaşıyor ve hepsi de kaybediyordu. Çığlık attım. Konsolu yumrukladım. Ta ki tüm hissettiğim acı olana kadar. Kalbimi parçalayan, içimi kanatan, sonsuza dek kendimi kaybetmişim gibi hissettiren pençelerden çok daha iyi hissettiren gerçek acı. Çığlık attım, haykırdım, kıvrandım. Saatlerce sürdü bu. Acı beni gömmüştü. Onu hissetmekten kendimi alamamıştım. Biraz hava almama yetecek kadar, bir saniyeliğine kayboluyor ama sonra beni boğmak isteyen o acımasız dalga gibi tekrar üzerime çullanıyordu. Ve vazgeçmeyi, ciğerlerimin suyla dolmasına izin vermeyi, daha fazla dayanamayacak kadar zayıf olduğumu her düşündüğümde, gerçeklik buna izin vermiyordu. Bu sonsuz döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. O zamanlarki gerçek oydu, şimdiki gerçek bu. O zamanlarki gerçek oydu, şimdiki gerçek bu.

Bir yığın yalan, bir yığın kayıp.

İyice tükeninceye kadar kamyonetin içinde kaldım. Uyuşmuştum. Düşünmeye çalıştığım da dahi canım yanmıyordu. Hafif bir sızı vardı sadece. Tıpkı çekilmesi gereken bir diş gibi.

Bir kahve dükkânına gittim. İnsanların meraklı bakışlarından kaçtım. Sonra tuvalette makyajımı tazeledim. Makyajım mahvolmuştu; gözlerim kızarmış ve şişmişti. Maskem düşmüştü. Yüzümü yıkayıp gözlerimin altına soğuk su dokundurdum. Sabırsız müşterilerin kapıyı çalışmalarını duymazdan geldim. Kendime çekidüzen verdikten sonra lavabonun üzerinde öne doğru eğildim ve aynada kendime uzun uzun baktım.

“Sen Ellie Watt’sın,” dedim kendime. “Ve bunu asla elinden alamayacak. Eden White öldü.”

Sonra insanların yanından hızla geçerek oradan ayrıldım. Eve geri döndüm. Orayı artık yuvam olarak görmüyordum. Kamyoneti garaja park edip dört birayla yukarı çıktım.

Javier oturma odasında televizyon izliyordu. Beni gördüğünde gülümsedi. Her şeyi anladığına emindim. Fakat gülümsemesine karşılık vermekte gecikmemin sebebini sorgulamadı. Şişliği kapatmak için gözlerimin altına yaptığım fazladan makyajdan söz etmedi. Ona, güzel yüzüne bakarken gözlerimdeki karanlığı fark etmedi. Ondan ancak bu kadar nefret edebilirdim.

Ona biraları verip kanepede yanına oturdum. İşten, havadan sudan konuştuk; bir rol yapıyormuşum gibi davrandım. Beni, gerçek beni hiç tanımamıştı. Beni hiç sevmemişti ve dolayısıyla da beni hiç incitmemişti. Ellie Watt sapasağlamdı. Ellie Watt bu geceyi atlatacaktı. Ellie Watt buralardan gidecekti.

Birbirimize iyi geceler öpücüğü verdik ama bundan keyif almayı reddettim. O dudakları özlemeyi, o son öpücüğü

hatırlamayı ya da ikimize dair herhangi bir şeyi anımsamayı reddettim. Onu bir yılanı öpermiş gibi öptüm.

Sabah kalkınca koşuya gitti. Başımın ağrıdığını bahane ederek ona katılmadım. Ardından da yarım saat içinde valizlerimi hazırlayıp çalışma odasından silahlarından birini aldım. Kasasından bir tomar para aldım. Jose'nin anahtarlarını aldım. Beni bu sefer de takip etmeyi ancak rüyasında görürdü.

Garaja geçtim. Bütün eşyalarımı, dolandırıcılık acil durum çantamı kamyonetten yeni arabama taşıdım. Sonra cepte telefonumu alıp yere, tam lastiğin arkasına yerleştirdim. Jose'yi muzafferane bir kükremeyle çalıştırdım. Geri geri çıkarken cepte telefonunu tuzla buz ettim.

Oradan uzaklaştım. Javier'den, ilk aşkımdan, yalanlardan. Ocean Springs'e, Biloxi'ye, Gulfport'a, bütün lanet eyalete ortaparmağımı gösterdim. Sürmeye devam ettim çünkü Ellie Watt'ın benden yapmamı istediği buydu.

Gitmeye, ilerlemeye devam et ve asla ardına bakma.

Birkaç hafta sonra, Louisiana'da çevirdiğim birkaç dümenin ardından Teksas'a geri dönmüştüm. Gidecek tek bir yerim vardı. Gus geleceğimden habersizdi. Hatta belki de beni görmek bile istemeyecekti. Lakin ona haklı olduğunu söylemenin vaktinin geldiği kanısındaydım. Özür dileme zamanım gelmişti.

Elbette Teksas beklediğimden daha büyüktü. Geceyi geçir-

mek için Huntsville'in dışındaki bir Holiday Inn'de durdum. Gelgelelim yol yorgunu bir kafayla uyumak pek kolay değildi. Hatta uykusuzluk çektiğimi bile söyleyebilirdim Mississippi'den... yani, o malum olaydan beri. Saat ona gelip de hâlâ uyu-yamayınca yataktan kalktım ve otoparkın karşı tarafındaki bir barın yolunu tuttum. Sert bir içki içer, belki bir de biftek yedim.

İçerisi epey kalabalıktı. O nedenle tezgâhtaki bir tabureye oturdum. Uçtaki ağzı kalabalık balıkçılardan uzak, kır saçlı yaşlı bir kadının yanına.

Aslına bakarsanız yakından daha az yaşlı ve sadece saçları ağarmış görünüyordu. Muhtemelen altmışlarının sonlarındaydı. Sarı ve gri saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Sığır derisini andıran bir cildi vardı. Makyajı, Malibu Barbie'yi akla getiriyordu. Bir zamanlar tıpkı benim gibi olduğunu görebiliyordum; kayıp, öfkeli ve hayatı yollarda geçmiş.

Bana tebessüm ettiğinde pembe rujların arasından, sigara içen birinin dişleri belirdi. "Bana katıldığın için teşekkür ederim," dedi.

Başımı salladım. "Burada sert içki bulunur mu?"

Başını iki yana salladı. "Bulunmaz. Biradan şaşma. Hatta bir tane ısmarlayayım sana."

"Sağ ol..." Sesim alçalıp söndü ümitle.

"Sen de sağ ol. Ben Marda," dedi. "Senin adın ne?"

Elimi uzattım. "Elaine."

Yeni adım, kulağıma hiç bu kadar tatlı gelmemişti.

Gerçeği söylemediğimi anlamışçasma dudaklarını

büzdü. Fakat bir Teksas otoyolunun kenarındaki bir barda iki yabancı arasında bunun bir ehemmiyeti yoktu.

Marda onu almaya gelecek olan kocasını beklediğini söyledi. Geç saate kadar çalışıyormuş ve işten çıkar çıkmaz Houston'a gideceklermiş. Ertesi gün birinin doğum günü varmış. Ona kendimle alakalı tek kelime etmedim. Göze batmamayı ve çenemi kapalı tutmayı öğrenmiştim. Bana içki ve biftek ısmarladı. Ve ne olduysa dördüncü biramdan sonra oldu.

Bar boşalmıştı. Köşedeki masada birkaç gürültücü adamla sağa sola dağılmış birkaç yalnız ruh kalmıştı. Servis kesilmişti, barmen arka odada küçük bir televizyonda reklam izliyordu. Ona ihtiyacımız olduğunda zili çalıyorduk. Aksi takdirde kendi başımızaydık.

Barmen bana galiba Hogan's Heroes'u hatırlatmıştı çünkü ansızın Julie'yi, ardından da Javier'i düşünmeye başladım. Yanağımdan aşağı bir damla süzüldü.

"Tatlım, neyin var?" diye sordu Marda bana yağlı bir peçete uzatarak. Alıp yanıma koydum. Gözyaşımı elimle sildim.

"Yok bir şey," diyerek uzun ve derin bir nefes aldım. Her ihtimale karşı, çantamda bir panik atak reçetesi vardı. Fakat bazen ikisi de aynı hissi verse de panikle keder arasındaki farkı ayırt etmeyi öğrenmiştim.

"Var bir şey, var," dedi birasının dibini gördükten sonra. "İçeri girdiğinde anlamıştım. Bir erkek, değil mi? Ah, ne aptalca bir soru. Ne yaptı?"

Olaydan henüz kimseye bahsetmemiştim. Kafamın içine

kilitlemiş, bir kutuya gömmüştüm. Konuşmaktan, onu gerçek kılmaktan korkuyordum. Fakat bira, üstüme üstüme geliyor-du ve acıdan saklanmaya çalışmaktan da artık yorulmuştum.

İçimi döktüm. Marda'ya her şeyi anlattım. Yani hemen hemen her şeyi. Javier'in ne iş yaptığını ve eski işimi hariç tuttum. Fakat o anın bütün ayrıntılarını bir bir anlattım. Yediği halı keşfettiğim, her şeyin yerle bir olduğu ve onarıl-mamak üzere sonsuza kadar değiştiğim o anın. Javier beni bir araya getirip tekrar parçalara ayırmıştı.

“Yavrum, lütfen,” dedi Marda bir budala gibi zırvaladı-ğımı duyduktan sonra. “Yaşadığın acıyı biliyorum. Hem de öyle bir biliyorum ki, bebeğim! Ama aşktan bu kadar kolay umudunu kesemezsin.”

“Ama o benim ilk aşkı, ilk her şeyimdi,” diye sessizce ağladım.

“Ee? Ne olmuş ilk aşkınsa? Hepimizin ilk aşkı var. Biri gelir biri geçer. Sırf ilk aşkın diye sonuncusu olacak değil ya. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, insan kalbi sandığı-mızdan çok daha yamandır. Tekrar sevebilmek bir tercihtir.”

“Ama bir türlü aklım almıyor. Bunu nasıl yapabildi? Niçin? Niçin onu seçti? Niçin onunla yatarak sahip olduğumuz her şeyi çöpe attı? Niçin?”

Omuz silkti. “Nedenini bilmiyorum. Muhtemelen sen de asla bilmeyeceksin. Zaten bilsen de bir şey fark eder mi? Olanları değiştirir mi? En iyi bahaneleri de önüne koysa onu affedebilir misin?”

Biramı diktim. Javier'in nasıl bir bahane uyduracağını düşünemiyordum. Önceden evli falandı da beni metresi olarak mı kullanmıştı? Mecbur mu bırakılmıştı; belki şantaj yapılmıştı, belki işiyle ya da kız kardeşleriyle ilgili bir durum vardı? Bunların herhangi biri doğru olsa bile benim için fark eder miydi? Acımı dindirir miydi?

Hayır. Dindirmezdi. Çünkü sonuçta yapmıştı. Üzerime başka bir gül koklamıştı.

"Beni sevdiğini sanmıştım," dedim usulca. Marda'dan çok kendime söylemiştim bunu.

İç geçirip omzumu hafifçe sıktı. Sonra tabureden indi. "Aldatmış olması, seni sevmediği anlamına gelmez."

Ona sertçe baktım. Bunu hiç beklemiyordum.

Uyuşukça gülümsedi. "Başka bir şeyi daha çok sevmiş olabilir, hepsi bu. Bak, aşkla saygı her zaman bir arada olmaz. Birine diğeri olmadan da sahip olabilirsiniz ama bana sorarsan ikisini birden bulmaya bak. Sen, Elaine, sen bunu hak ediyorsun."

Dışarıdan bir korna sesi duyulana kadar bunu bir an düşündüm. Homurdanan, farları tepesinde eski bir cip, otoparkta bekliyordu.

"Bu kocam," dedi hafif sendeleyerek. Omzuma hafifçe vurup yalpalayarak kapıya doğru yürüdü.

"Bira için sağ ol!" diye bağırdım ardından. Bu kadar erken kalktığına şaşırmıştım.

Gelişigüzel bir el salladı. Gözü artık sadece kocasını görüyordu.

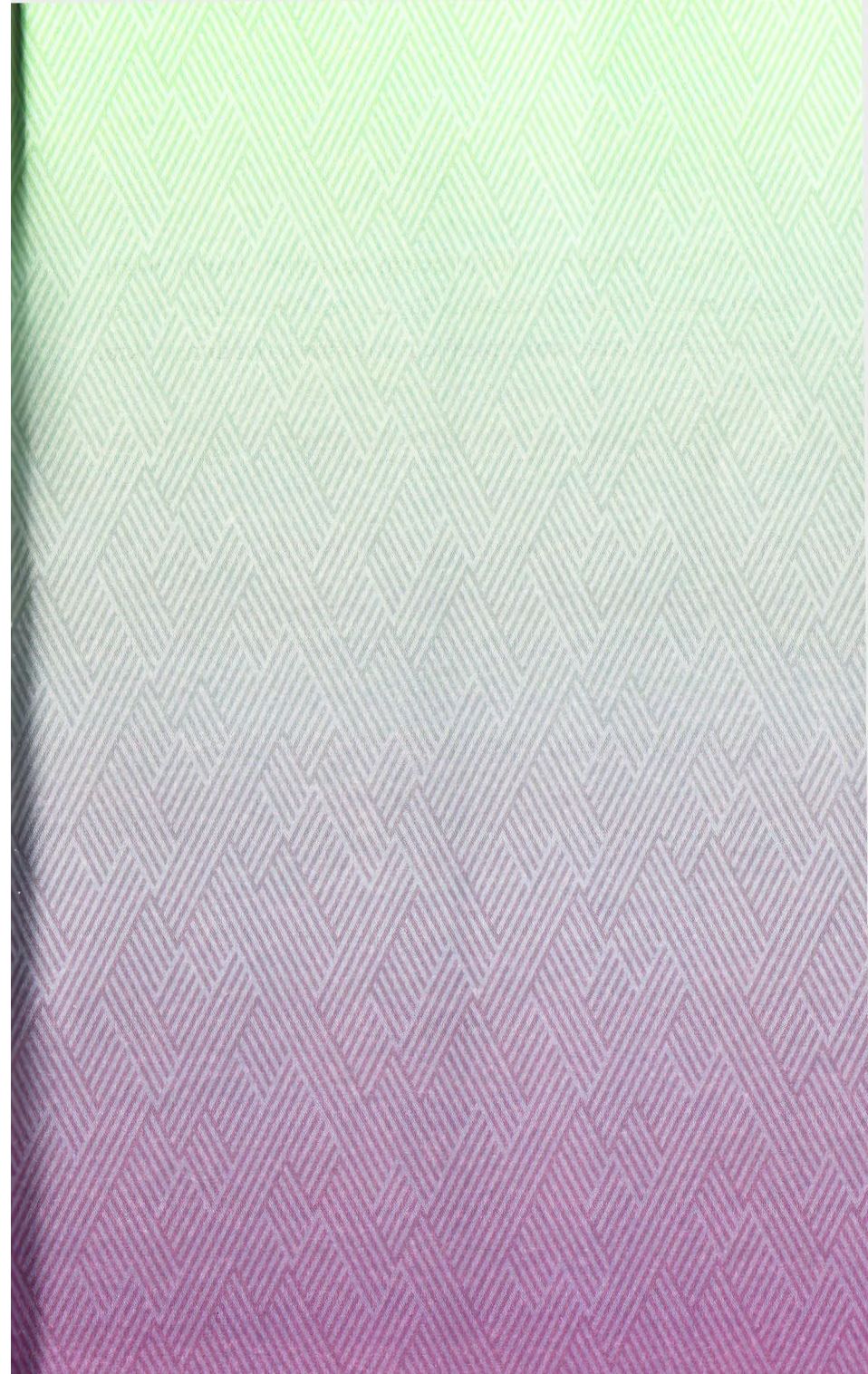
Benim gözümse onun taburesini görüyordu. Daha önce barmene vermek üzere para çıkarmıştı ama anlaşılan cüzdanı çantasına hiç girmemişti. Tam orada, hemen yanımdaydı.

Cüzdanı aldım. Elimde evirip çevirdim. İçinde nakit, kredi kartları ve ehliyet vardı. Marda Lee. Barda beni izleyen biri var mı diye kontrol etmek için etrafıma bakındım. Yoktu. Marda'nın otoparkta sendeleyerek yürüyüşünü izledim. Kocasını acele etmesini sağlamak için farlarını yakıp söndürdü. Ona hâlâ yetişebilirdim. İyi bir yurttaş gibi cüzdanını ona iade edebilirdim. Aslında öyle olmasına rağmen herkese dünyanın o kadar da kötü bir yer olmadığını gösterebilirdim.

Cüzdanı aldığımı gören var mı diye bakışlarımı barda gezdirdim. Yoktu. Neredeyse kimse de kalmamıştı zaten. Sonra camdan dışarı baktığımda Marda'nın arabaya binip uzaklaştığını gördüm. Cüzdandan dolgun bir bahşiş olarak bir yirmilik çekip tezgâha koydum. Biramın geri kalanını diktikten sonra cüzdanı çantama attım ve Dallas'a gidiş paramı Marda'nın ödeyeceğini düşünerek bardan ayrıldım.

Epey zamandır ilk defa o gece güzel bir uyku çekmeyi başardım.

- SON -

İntikam bir kere
damarlarınıza girdiyse,
zevki de acıyı da
tadacaksınız demektir

Karina Halle müzik ve gezi yazıları yazan bir gazeteci. *Love, in English* ve "The Artists Trilogy" kitaplarıyla bir *USA Today* oksatan yazarı. Ei ve köpekleriyle Kanada'da 1920'lerden kalma bir çiftlik evinde yaıyor. Günlerini bol bol araştırma yaparak ve kitap okuyarak geçiriyor.

NOVELLA

Zevk ve Acı

**İntikam bir kere damarlarınıza girdiyse, zevki de
acıyı da tadacaksınız demektir**

Ellie; yahut Eden, avcı, asi ve güzel. İntikam soğuk bir yemekse onunkini dondurucuya koymalı. Öylesine soğukkanlı ve öylesine hırslı. Hatta intikamını alamazsa yaşamaya devam edemeyeceğini düşünüyor. Hayatını karartan adamla ilgili kusursuz bir planı var, ama işler tabii ki de planladığı gibi gitmiyor.

Javier; av, hem de en zorlusundan, büyük bir mafya babasının sağ kolu. Ellie, pardon Eden hayatına giriyor. Javier, aniden karşısına çıkan bu gizemli, seksi ve isyankâr kızın büyüüne kapılıyor.

Bu amansız, ateşli ve karşı konulamaz hikâyede bir süre sonra av ile avcı içinden çıkamayacakları bir çıkmaza giriyorlar. Onları takip etmeye var mısınız?